
מלכת
האמת והשקר
אסנת פ׳ לב

אסנת פ׳ לב

מלכת האמת והשקר

הוצאת עם עובד

Osnat F. Lev

Queen of Truth and Lies

עריכה: תמר הוכשטטר

מייסודה של ההסתדרות
נסדר ב"א. אורן הפקות דפוס", תל אביב
נדפס בתשפ"ג בדפוס קורדובה, חולון

Printed in Israel • ISBN 978-965-13-2984-5

פרק 1

ביום שבו הופיע לראשונה עידן דואניס בכיתה ט׳ 4 בבית הספר על שם אלכסנדר ריטמן התבטלה הקללה שהוטלה על חיי, אלא שאז עדיין לא ידעתי את זה.

הייתי תלמידה חסרת שם בכיתה שלכל אחד בה היה כינוי, ובשלב כה מתקדם של הלימודים בחטיבת הביניים לא האמנתי שעדיין יש סיכוי שמישהו עתיד לגלות את קיומי שם, אבל אז נעמי, רכזת השכבה, הצביעה מכולם דווקא עליי.

"ליהי, נכון?" היא כיווצה את מצחה כשניסתה להיזכר ומיד החזירה את מבטה לתלמיד החדש, "בבקשה, עידן, שב שם", כעת הצביעה על המושב לצידי, היחיד בכיתה שהיה פנוי. לא טרחתי לתקן אותה כמובן. מישהו פה בכלל יודע איך קוראים לי? אני הרי לא באמת קיימת.

ציפיתי לראות על פניו של התלמיד החדש מחאה כלשהי, אך הפנים שלו נותרו נטולי הבעה, הוא הניף על כתפו את תיק בית הספר ובלי לומר מילה התקדם לכיווני. משהו בשפת הגוף שלו שידר חוסר אכפתיות מוחלט למעמדו החדש: בשר טרי בחבורה שנמצאת יחד בחטיבת הביניים כבר יותר משנתיים. לא נראה שהוא מתאמץ להרשים מישהו. במיוחד לא אותי. כשהגיע ליעדו זרק את התיק על הרצפה והתיישב בתנועה פתאומית ומכיוון שלא מצא את התנוחה המתאימה לו, לא היסס לגרור את עצמו ביחד עם הכיסא בליווי חריקה צורמנית עד שמצא את הזווית הנכונה בינו ובין השולחן. לא העזתי להפנות אליו את ראשי ולכן פזלתי לכיוונו דרך שערות הפוני שלי, משתדלת לא לפספס אף תנועה שלו. הוא שלף מכיס מכנסיו טלפון נייד והניח אותו לצידו. מיד אחר כך הוציא מחברת צהובה דקה ועיפרון קצר ומיהר לשמוט שוב את תיקו על הרצפה. הפעם התיק נחת על קצה הסניקרס שלי, ולא העזתי לשלוף את הרגל מתחתיו. ישבתי קפואה כמו פסל קרח ובקושי נשמתי. אבל למרות שלא הזזתי את הראש, בכל זאת הצלחתי לקלוט עשרות מבטים סקרניים נוספים אשר עקבו אחרי החדש בדממה. הוא התעלם מכולם.

ניצלתי את העובדה שהוא עדיין לא חש בקיומי כדי להמשיך לעקוב אחריו בשקט. הוא מצידו התעסק בענייניו, שכללו שרבוט קשקושים על כריכת המחברת ושליחת הודעות טקסט מהנייד מתחת לשולחן, הרחק מעיניה הבוחנות של גליה, המורה למתמטיקה. בשלב מסוים הבנתי שהבהייה שלי בו מתארכת יותר מדי וניסיתי, בהדרגה, להחזיר את הקשב שלי לשיעור שהתנגן ברקע.

"יש לך מחדד?"

הלחישה שלו הקפיצה אותי. דווקא כשחזרתי לנשום בקצב סדיר. הסתובבתי אליו. הדבר הראשון שקלטתי היו הריסים הכהים, הכל כך ארוכים, שעיטרו את עיניו החומות. הוא הביט היישר לתוך העיניים שלי. ממש ראה אותי. "אתה שואל אותי?" רציתי לוודא שאני לא מדמיינת.

מבטו התכווץ, עיניו השתהו למשך שנייה ארוכה על אפי, ואני הרגשתי באופן מטריד ביותר את הנמשים המפוזרים עליו. לחיי בערו. "לא, אני שואל את החברה הדמיונית שלי, זאת שיושבת בינינו", סינן ובלי לבקש רשות הכניס את ידו לקלמר הבד שלי ושלף ממנו מחדד ברזל קטן. "תודה, אה..." עיניו נתקלו באותיות הטיפקס הלבנות שצוירו על הבד הכהה, "זוהר?" הנהנתי, משתדלת להפנים את מה שקרה עכשיו. הוא באמת ראה אותי! הוא אמר את השם שלי!

בהפסקה, לראשונה מאז שהגעתי לחטיבת הביניים לפני שנתיים, יצאתי לחצר. התיישבתי בפינה מוצלת ליד קיר הבטון של המקלט ועקבתי אחרי עידן במבטי. עד הצלצול הצלחתי לצבור מספיק נתונים, והם הובילו אותי למסקנה מאכזבת. לא מדובר פה בתאום הנפש האבוד שלי. למעשה לא היה בינינו שום מכנה משותף. הוא לא היה שקוף כמוני. להפך, לא היה נראה יותר ממנו. הוא ישב במרכז החצר בטוח בעצמו ובמקומו שם. כל היקום הבית ספרי נע סביבו, כך לפחות זה נראָה מעמדת התצפית שלי. תוך כמה דקות הוא הצליח למקם את עצמו במקום גבוה מאוד בסולם החברתי של הכיתה בלי שאפילו התאמץ. הסקתי שהוא מהטיפוסים האלה שהכול בא להם בקלות מרגיזה. או במילים אחרות: ההפך הגמור ממני.

"מהמקובלים שלא מתערבבים", סיכמה עבורי מאיה את רשמיה לאחר שמצאה אותי בפינת המסתור שלי שניות לפני הצלצול. "הרבה מעל הליגה שלנו". תמיד אפשר היה לסמוך עליה שתמצא בזמן הלא נכון את המילים הכי מורידות שיש. אבל הייתי חייבת לקבל את זה. אמנם היא לא למדה איתי באותה כיתה, אבל היא הייתה החברה היחידה שלי בבית ספר. חברות שנוצרה מתוך אילוץ מסוים עוד ביום הראשון ללימודים בחטיבת הביניים, סוג של אחוות הבלתי נראות. אם כי היא, בניגוד אליי, עוד טיפחה תקווה לשדרוג מעמדה החברתי ולכן הקפידה להתעדכן וכמובן להעביר אליי כל פיסת רכילות חדשה. "אומרים שהוא במקור מחולון ושהוא עבר לפה לגור אצל אבא שלו בגלל איזשהו בלגן שהיה לו שם", מאיה אכן הספיקה לרחרח כהוגן בדקות המעטות של ההפסקה. "ורק שתדעי שכל הבנות אצלכם כבר שמו עליו עין", הוסיפה, כי כנראה הצליחה לקלוט את העניין הלא צפוי שהוא עורר בי, "שמעתי שקלריס כבר דאגה להחלפת מקומות. אחרי ההפסקה הוא יעבור לשבת לידה ולינדה תעבור לידך". לין, "לינדה", הייתה משהו בין החברה הכי טובה של שירי קלאר, "קלריס", ובין החיילת הכי נאמנה שלה. אם קלריס הצליחה לגרום ללינדה לשבת לידי, הרחק ממרכז ההשפעה, כנראה היא ממש להוטה לבדוק מקרוב את הסחורה החדשה. וזה אומר שבזאת נגדעת נקודת החיבור היחידה שהייתה ביני ובין עידן. מכאן החיים שלי חוזרים למסלול הרגיל, אפילו עוד לפני שסטו ממנו. לינדה מעולם לא רמזה שהיא מודעת לקיומי. היא תשתלט על השולחן הזוגי שלנו, ואני, קרוב לוודאי, אשוב לעמדת הזבוב שעל הקיר.

לא התכוונתי לתת להתרחשויות הקטנות האלה להשפיע עליי במשהו, אבל כשחזרתי לכיתה וקלטתי את עידן יושב על הכיסא שעזב לפני ההפסקה, זה שליד הכיסא שלי, באותה תנוחה אדישה, ראשו מעל הנייד ואגודליו גוללים הודעת טקסט ארוכה במיוחד, לא הצלחתי לרסן את עצמי. "מה אתה עושה כאן?" כמובן שבאותה מהירות ניסיתי למשוך את המילים בחזרה לתוך פי, אבל מאוחר מדי, הוא שמע. שוב חשתי את מבטו החום עובר על הנמשים שלי, הפעם השתדלתי לא להסמיק תחתם. היה לו שיער יפה, מן רעמה חלקה בגוונים של חום וזהב משוכה לאחור ברישול מכוון, ומתחתיה מצח מכווץ כמו של הטיפוסים הקשוחים האלה מהפוסטרים של פעם. הוא לא היה חתיך במובן הרגיל של המילה, יש יפים ממנו בהרבה, אבל היה בו את הדבר החמקמק הזה שמשך אליו מבטים בלי שהיה מודע לכך וגרם לי קוצר נשימה. למרות שהשתדלתי לשלוט בזה, הרגשתי באופן הכי מוחשי את העשן עולה מלחיי הלוהטות. כל כך מביך.

"זה המקום שלי", הוא ענה לבסוף בשקט, והחזיר את עיניו למסך הנייד.

הערכתי שאלו יהיו המילים האחרונות שיגיד לי אי־פעם. במיוחד אחרי שילמד לזהות את המיקום החברתי של כל התלמידים בכיתה. בעוד דקות לא רבות איעלם משדה הראייה שלו לתמיד. לקחתי נשימה ארוכה והתיישבתי במקומי בשקט, מנסה להקדים רפואה למכה ולהתעלם מנוכחותו. לא אשקר ואודה כי מדי פעם התלכסן מבטי, באופן בלתי רצוני, לצד ימין ועקב אחר קצב נשימתו. אבל באופן כללי הצלחתי לשמור על איפוק מכובד, לפחות עד שידו נשלחה בפתאומיות לכיוון מחברת הספירלה שלי, אשר מיקומה בינינו סימן את הגבול בין הקלילות מלאת החיים שלו לכובד הקיומי שלי. "אני צריך דף, בסדר?" הוא לא חיכה לתשובה וגם לא הסביר למה אינו מסתפק בדפי המחברת הפרטית שלו, במקום זה התחיל לתור אחרי דף נקי מאותיות וציורים במחברת שלי. תחילה דפדף במהירות, מדלג מבלי משים על כל הררי האיורים והמילים שנשפכו לתוך המחברת, אבל בשלב מסוים כנראה קלט שלא מדובר במחברת לימוד והתחיל להשתהות בין הדפים.

ניסיתי למשוך אותה מידיו לפני שיבין שהוא נכנס היישר לתוך עולם מופרך של גיבורי־על מוזרים וסיפורי אימה נטולי פואנטה – היקום האלטרנטיבי שלי – אבל לא הצלחתי להגיע ליד שלו, שבאורח פלא התארכה בעוד כמה סנטימטרים. הוא התרחק ממני והמשיך להעביר דפים, כעת באיטיות מרגיזה.

"את ציירת את זה?" הוא הצביע על ציור מְסדר הלטאות המפלצתיות. החסרתי פעימה. הרי די ברור שמהר מאוד הוא יזהה בציור את כל תלמידות הכיתה. אף אחת מהן לא יוצאת שם טוב. למזלי הוא לא ציפה לתשובה והעביר דף.

"אפשר?" התחננתי, אבל הוא התעלם. משהו חדש משך את תשומת ליבו. עיניו רצו במהירות על הדף, ויד שמאל שלו סימנה לי להמתין בשקט. חצוף. הפעם לא ויתרתי ובזינוק קטן שהצליח להפתיע בעיקר אותי חטפתי מידו את המחברת, דפדפתי במהירות עד שהגעתי לדף האחרון ותלשתי אותו. "הנה, קח", השתדלתי להישמע רגועה למרות שהטמפרטורה בתוכי הגיעה לנקודת רתיחה, "ולהבא..." לא המשכתי. מסרים תוקפניים הם לא הצד החזק שלי. עדיף לשתוק ולמזג את עצמי מחדש עם האוויר.

"המלכה שלא הייתה?" דווקא את זה הוא קלט, "את כותבת הצגה?" מוזר, עד לפני דקה הוא עשה רושם של מלך האדישים ובבת אחת הוא נעשה סקרן מהסוג החטטני. מה זה עניינו, לכל הרוחות?

"זה תסריט", תיקנתי בהדגשה, "וזה לא קשור..." רציתי להגיד: "אליך", אבל פתאום זה נשמע לי מטומטם, "זה קשור לסבתא שלי. משהו שאני מצלמת בשביל יום הולדת שבעים וחמש שלה, למסיבה". כשהקשבתי למילים שיצאו לי מהפה הבנתי עד כמה חנוני זה נשמע. הנחתי שאם היה בו איזשהו ניצוץ של עניין, אז ברגע זה כיביתי אותו לחלוטין.

הוא באמת לא אמר לי יותר אף מילה. רק נטל בשקט את הדף התלוש, ועד סוף השיעור השקיע את כל תשומת ליבו ביצירת איור פסיכדלי שכלל הרבה פרטים ומעט היגיון. אולי סוג של סקיצה לקעקוע עתידי. אין לדעת. איתי, בכל אופן, הוא סיים להחליף את כל המילים שהיה אפשר להפיק מהסיטואציה הנוכחית. ככה לפחות חשבתי אז. בסוף השיעור דחפתי במהירות את כל חפציי לתיק והתחלתי להתרחק משם. הוא השיג אותי ליד השולחן של המורה. "אני יכול להשתתף בזה?" שאל. לרגע קצר היה נדמה לי שחבורת הלטאות אשר הקיפה את קלריס השתתקה ונעצה בנו עיני טרף מזוגגות, אבל הן כנראה לא הריחו סנסציה וזחלו להן באיטיות מחוץ לכיתה, מותירות אותי ואת עידן לבדנו.

"להשתתף במה?" חששתי שהוא מקניט אותי באיזושהי דרך שאני לא מבינה. נערים זרים בעלי שיער יפה בגוני חום־זהב וביטחון עצמי של כוכבי קולנוע לא נטו לשוחח איתי כאחת האדם. בדרך כלל הם בכלל לא שמו לב אליי. אולי גיבור־העל הבא שאצייר יהיה נער בעל יכולת לחשוף אנשים רואים ואינם נראים. כנראה קצת איבדתי את הריכוז כשניסיתי לדמיין עידן מאויר עם עיני קסם חודרות וגלימה מכושפת אשר בכוחה...

"בסרט של סבתא שלך", קולו החזיר אותי למציאות. הוא דיבר ברצינות אבל אני עדיין חיפשתי לעג מוסווה, אולי בכלל הוא התכוון להגיד: "בסרט שאת חיה בו". ניסיתי לחשוב על תשובה מהירה שתשאיר לי גם את הכבוד שלי וגם אפשרויות פתוחות לעתיד. "אה... אני לא בטוחה שזה מתאים..." לא, זו לא התשובה הנכונה, "זאת אומרת, אין שם תפקיד למישהו בגיל שלך... זאת אומרת..." קול קטן צרח בתוכי, "תסתמי כבר את הפה שלך, מטומטמת!"

לשמחתי עידן עדיין לא נסוג: "זה התסריט שלך, לא? אז תמציאי לי תפקיד. את האלוהים של הסרט הזה. בסדר?"

בסדר? נער עם שיער מושלם וחיוך בוהק כינה אותי עכשיו "אלוהים". אותי! ואני עוד מתלבטת?! בזה הרגע הסרט הזנוח שלי נולד מחדש, וסבתא תיאלץ להתמודד עם העובדה שלתוך הסיפור הפרטי שלה עומד להיכנס גורם זר, בעל שאיפות משחק בלתי ברורות. עידן ישתתף בסרט יום ההולדת שלה, גם אם איאלץ לשלם על כך בעיוות ההיסטוריה המשפחתית כולה.

חייכתי אליו חיוך קטן, זהיר, אך בתוך ליבי קיפצה ציפור שיר. איזה יום יפה! איזו תפנית בלתי צפויה בחיים המשמימים שלי. הייתי מאושרת. זאת, ללא ספק, הייתה נקודת השיא של חיי.

לו ידעתי כיצד הדברים יתגלגלו מהרגע שהכנסתי לתוכנית המקורית שלי את השינוי הקטן הזה, אולי הייתי מסרבת לבקשה שלו, או לפחות מנהלת את כל העניין אחרת.

פרק 2

נניח שפיית קסמים הייתה מעניקה לכם אפשרות חד־פעמית לחזור לאירוע מסוים בעבר ולשנות אותו לחלוטין, הייתם מצליחים לבחור אחד כזה? אני, בניגוד לרבים אחרים, יודעת בדיוק לאיזו נקודת זמן הייתי חוזרת. קיץ 1969, חיפה, אולמי פעמון, הערב שבו התקיימה בפעם הראשונה והאחרונה תחרות מלכת הצפון, העמק וההר. ליתר דיוק, הייתי נוחתת דקות ספורות לפני רגע השיא, שבו מארגני התחרות שינו את בחירתם, לקחו את הכתר מהזוכה הטרייה אילנה הנקין והניחו אותה על ראשה של הלנה מישקין, שהייתה ככל הנראה המתמודדת הכי פחות חיננית שהשתתפה אי־פעם בתחרות יופי. בנחישות של נוסעת בזמן יודעת כול הייתי מונעת את הסקנדל שעתיד לשנות לעד את מהלך חייהן של שתי הבחורות הצעירות, אשר רק הדמיון המפתיע בין שמותיהן גרם לטעות המביכה. זה לפחות מה שאמרו המארגנים. אני מניחה שיהיו מביניכם כאלה שירימו גבה משתוממת: למה לך לתקוע את אפך לתוך יריבות עתיקה מלפני יותר מחמישים שנה? לא עדיף לחזור לרגעים קצת יותר מלהיבים בהיסטוריה? ובכן, לא. אני בטוחה בבחירה שלי. קודם כול, אשיג צדק היסטורי, אחר כך אקבל סבתא מאושרת, בתוספת משפחה מעט יותר שפויה, ובעיקר אזכה לחיים שלווים נטולי חפירות במוח. בקיצור – שקט, רוגע ושלום עולמי במחיר של קפיצה קטנה לעבר. כמה טוב היה לכולנו לו רק יכולתי למנוע את הרגע שבו הלנה מישקין נהפכה לסמל של כל הרע בעולמה של סבתא. השם הזה, שעצם הזכרתו הופך את פניה של סבתא לעיסת מרירות ומושך גלגולי עיניים מהנוכחים האחרים בליווי תפילה חרישית בליבם: "בבקשה אלוהים, רק לא המישקין הזאת שוב. עד מתי?"

במוקדם או במאוחר הבין כל חבר במשפחה שסבתא לא תניח לזה אף פעם. וכי איזו מלכה תשכח את הרגע שבו הכתר נלקח ממנה? שתי דקות של אושר מוחלט היו לסבתא בחייה רצופי האכזבות. מאה ועשרים שניות שבהן נגעה בפסגה. על ראשה הונח כתר זוהר, כתפיה נעטפו בסרט ניצחון, ומחרוזת יוקרתית, הפרס המובטח, נמסרה לה על כרית קטיפה מלכותית. כה קצר היה אושרה וכה אכזרי היה האופן שבו ניטל ממנה. האם יש עוול גדול מזה? חמישה עשורים וחצי עברו מאז, והיא עדיין משוכנעת שלא מדובר בבלבול תמים בין שמות המועמדות. מבחינתה היה שם משהו מסריח, ולא הייתה לה שום כוונה לאפשר לאנושות להתעלם מכך. וכשאני אומרת אנושות, אני מתכוונת בעיקר אליי. "תלמדי מהמקרה שלי", היא הפצירה בי כמעט בכל מפגש איתה, "אם אי־פעם תזכי במלוכה, אל תאפשרי לאיש לגנוב אותה ממך. אף פעם!" וכאן תמיד הוסיפה את המשפט שליווה אותי כל שנות ילדותי: "עדיף לאבד את הראש ולא את הכתר!"

לא שהייתה סכנה שמי מבין שתי נכדותיה תיאלץ להתמודד עם טרגדיה מעין זו. נוי, אחותי הבכורה, הכתירה את עצמה למלכת העולם עוד כשהייתה ילדה קטנה. מבחינתה כל בני האדם הם נתיניה, ולכן אין לה צורך לקבל אישור בצורת תחרות יופי מצועצעת. ואני... גובה ממוצע, משקל ממוצע, שיער חום נוטה לאדום בעל נטייה חמורה לחוסר משמעת, פנים לא סימטריות ותנוך אוזן ימין מקופל מעט (בצורה מאוד לא מלכותית) – הסיכוי שארצה להשתתף אי־פעם בתחרות יופי ויותר מכך, שאוזמן לאירוע מעין זה, זהה בערך לסיכוי ש... שפיה תציע לי לנסוע בזמן ולשנות את ההיסטוריה. אפילו הלנה מישקין העקומה, מהתמונה הישנה בעיתון המשומר של סבתא, מושכת את העין יותר ממני, וזה בהחלט מרמז על כך שעדיף לי להשקיע את זמני בכל תחום שמראה חיצוני אינו תנאי מרכזי להתקדמות בו. כל זה כאמור לא מנע מסבתא לנסות לרתום את שתינו למסע בעקבות המזימה שנקשרה נגדה. "אני המלכה האמיתית", חזרה וטענה, "ואף אחד לא ישכנע אותי אחרת!" וכך שוב ושוב ושוב, עד שנוי החליטה שמיצתה לחלוטין את העניין שהיה לה באירוע המצער והעבירה את תשומת ליבה לדברים חשובים יותר כמו רשתות חברתיות, לק ג'ל ובנים. ומכיוון ששאר צאצאיה של סבתא היו זכרים נטולי עניין בסיפורי תחרויות יופי מעידן האבן, נותרתי אני היחידה שניתן ליצוק לתוך אוזניה ללא הרף את כל שלבי הסיפור, מנקודת המבט של סבתא, כמובן, בלי לפספס אף פריט לבוש, עווית פנים, חיוך מרושע ולחיצות יד זוממות. באמצעות תיאוריה האין־סופיים הייתה מכניסה אותי לאחורי הקלעים של אותו ערב גורלי, עד שלפעמים הייתי מדמיינת שאני בעצמי מתמודדת בתחרות.

מתי עלה במוחי הרעיון להפיק סרט על הסיפור של סבתא? אני לא לגמרי בטוחה. אני מניחה שסמוך לתחילת הגישושים סביב יום הולדתה השבעים וחמישה התחלתי לגלגל את האפשרות הזאת ביני לבין עצמי. סבתא התחילה לשגר לאוויר רמזים מאוד לא עדינים על המתנה הלא צנועה שהיא מצפה לה, במסיבת ההפתעה שעליה היא כמובן לא יודעת כלום, אבל רק ליתר ביטחון היא מציעה שנשריין מקום גדול ונתחשב ברשימת המוזמנים שהיא במקרה הכינה מראש, הכוללת בערך את כל מי שעבר בחייה ולו לשנייה קצרה כולל הנכדים של כל החברות מכיתה ג', הגיסה של פקידת הבנק והשכנה של הספרית, לא שהיא מנסה להתערב לנו חלילה, הרי מבחינתה עדיף שלא נטרח, זה לא שאנחנו חוגגים יום הולדת למלכת היופי לשעבר של הצפון, העמק וההר, בסך הכול היא סבתא אילנה הפשוטה עם החיים המשעממים וה... כן, אם אני חושבת על זה לעומק, אחרי עוד אחד מהנאומים האלה נולד באופן רשמי הרעיון לסרט.

זה לא היה פשוט כמו שזה נשמע. בהתחלה כולם היו נגד. "לא צריך לעודד אותה בעניין הזה", אמרה אימא, "במשך שנים היא בנתה תאוריית קונספירציה הזויה על התחרות הזאת, ועכשיו נגרום לה להאמין שהיא צדקה כל הזמן הזה? בשביל מה זה טוב?"

כצפוי, דודתי יעל, אחותה התאומה של אימא, הסכימה עימה. "איזה סרט כבר אפשר לעשות על המקרה הזה?" תהתה, "בסך הכול הכריזו עליה בטעות בתור המנצחת כי התבלבלו בשם ומיד תיקנו, ביג דיל. זו היא שהחליטה שמישהו עשה עליה קומבינה מאחורי הגב. אחרי חמישים וחמש שנה בהחלט הגיע הזמן להתקדם".

גם דוד איתן לא התלהב. הוא העדיף שנעניק לסבתא מתנה ברמה של טיול מסביב העולם לבני גיל הזהב, או כל דבר יוקרתי אחר שהיא תתקשה מאוד למצוא בו חסרונות, כאילו זה בכלל אפשרי.

נוי אחותי וכל האחרים הגיבו באדישות מהולה בלגלוג. סרט על סבתא לא נשמע מספיק אטרקטיבי כדי לבזבז עליו את זמן הנעורים היקר. היחיד מהדור הצעיר שאיכשהו גילה עניין היה בן דודי לב, אולי בגלל הרצון שלו להוכיח את כישורי העריכה והידע שהוא פיתח באפקטים ממוחשבים ואולי, רק אולי, כי, כמוני, אין לו באמת חיים.

באין שותפים ראויים לרעיון, החלטתי לרדת מהעניין. התסריט הראשוני נשאר גנוז בתוך מחברת היצירות הלא גמורות, והחלום הגדול להתחיל את קריירת הקולנוע שלי באמצעות ניצול הטרגדיה של סבתא נדחה לעתיד הרחוק. כבר התחלתי לחשוב על תסריט אחר לחלוטין עבור הסרט שיעניק לי את כרטיס הכניסה למגמת הקולנוע בתיכון, אבל אז קרו בזה אחר זה שלושה אירועים שלכאורה לא קשורים זה לזה, אולם הצירוף שלהם הבעיר מחדש את האש ביוזמה הלא מוערכת שלי.

תחילה משרד הנסיעות "גלוב לוקס" פשט את הרגל שבוע אחרי ששולמה המקדמה המכובדת לטיול מאורגן חוצה יבשות. דוד איתן ואחיותיו נותרו ללא מתנה מנקרת עיניים, ללא כספם, ללא כבודם וללא תוכנית חלופית. בהמשך נוי ושאר בני דודי העסוקים קלטו סוף־סוף, בעזרתה האדיבה של סבתא כמובן, כי מועד המסיבה מתקרב, והם עדיין לא טרחו להכין את המתנה האלוהית שהיא מצפה לה. והאירוע השלישי והכי חשוב מבחינתי: עידן דואניס, הכוכב החדש שזרח בשמיים של כיתה ט' 4 בחטיבת הביניים ריטמן, נכנס לתמונה. פרויקט "המלכה שלא הייתה" נולד בשנית והפעם בסביבה הרבה יותר אוהדת.

מכאן הכול נעשה קל. כאילו כוח עליון דאג שהעניינים יסתדרו על הצד הטוב ביותר. פתאום כולם האמינו בסרט שלי, כולם שיתפו פעולה, כולם תרמו את חלקם.

לב, כנראה האדם בעל חוכמת המכשירים הכי מפותחת במשפחתנו, היה אחראי על הצילום, העריכה והאפקטים. דודתי יעל הצליחה לאתר ערמה של שמלות ערב משומשות במחסן חנות בגדי היוקרה שלה. דורון, בעלה, נידב את קול הבס שלו למלאכת הקריינות. בנם הבכור מתן, האדם הכי מקושר בעולם, הצליח לקבל מאב הבית בתיכון שלו מפתחות ואישור לצלם באולם הספורט בשעות הערב. אופק, אחיו הצעיר, התנדב לשחק את מני שושני, המנחה המיתולוגי של כל תחרויות היופי בשנות השישים. דוד איתן ואבא לוהקו לתפקיד האחים אשרובסקי, צמד המארגנים המרושעים, וגולת הכותרת – נוי הסכימה לשחק את סבתא אילנה הצעירה. זה כמובן היה הליהוק המוצלח מכולם בשל הדמיון העז ביניהן. היא הגדילה לעשות וגייסה שתיים מחברותיה הטובות להשתתף בתור מתמודדות אנונימיות. אין ספק שסיכויי הצלחת הסרט השתפרו פלאים. כעת כל מה שנותר לי לעשות זה לאתר את השחקנית שתשחק את האויבת הנצחית של סבתא, הלנה מישקין, למצוא עוד ניצבות לתפקיד שאר המתמודדות בתחרות ולהמציא תפקיד אופי בלתי נשכח לעידן, אשר

הלהט התמוה שלו להשתתף בסרט נותר בעינו.

עם שתי המשימות הראשונות התמודדתי בקלות מפתיעה. תחילה הצטרפה מאיה. ברגע שהיא הבינה שעידן הצטרף לפרויקט המשפחתי שלי, היא החליטה שגם היא רוצה להשתתף. בעקבותיה הגיעה נעמה, שותפה לא קבועה לאחוות הלא מקובלות שלנו, ובעזרת הלשון המתגלגלת שלה הפיצה את העניין הלאה. הבנתי מיד שאף אחד לא באמת חשב שהסרט הקטן שלי הוא בעל חשיבות כלשהי לאנושות ושהשתתפותו הלא צפויה של עידן היא זאת אשר עוררה גלים בשכבה.

יומיים אחרי לידתו מחדש של הפרויקט תפסה אותי קלריס במסדרון בדיוק כשרכנתי לכיוון הקולר. היא הניחה יד על כתפי, ואני הזדקפתי מיד לעמידת דום מתוחה. לא הצלחתי להיזכר מתי היא פנתה אליי אי־פעם ובכלל מתי ראיתי אותה לבד, בלי שלהקת המעודדות תעמוד מאחוריה. חיכיתי חסרת שקט, אבל היא שתקה. מצחה התכווץ כאילו ניסתה להיזכר בדבר־מה. מבטי גלש מחליפת הנייקי החדשה שלה לעבר נעליה התואמות ומשם נדד לסניקרס השחורות שלי. לפתע נהייתי מודעת עד כאב לסווטשירט החלק שלבשתי, שלא שייך לשום מותג מפורסם, למכנסיים הרחבים, לקוקו האסוף עם אין־ספור השוונצים הסוררים שיצאו ממנו והקיפו את הפנים שלי באי־סדר. רציתי להיעלם משם.

"זוהר", עזרתי לה, לפני שגם היא תתעכב על הפערים בינינו, "קוראים לי זוהר".

היא חייכה אליי את החיוך הקטן שלה, זה ששמור לבני אדם שנמצאים בשלב נמוך בסולם החברתי אבל עדיין ניתן להפיק מהם תועלת כלשהי, "זוהר, ברור. רק חשבתי שאולי הגיע הזמן למצוא לך..." מצחה התכווץ שוב.

אוי לא, נדרכתי, היא מנסה להמציא לי כינוי. בדרך כלל הכינויים שהיא שולפת ממוחה משמשים כרטיס כניסה לאזור של המקובלים, היא לא תבזבז את היצירתיות שלה על פשוטי העם, אבל כבר היו מקרים שהצליחה להדביק לתלמיד חסר מזל כינוי לא מוצלח אשר הרס בבת אחת מאמצים של שנים בבניית האישיות החברתית הנכונה. כל עוד זה קשור אליה, העדפתי להישאר מתחת לרדאר. לצערי, זה היה מאוחר מדי.

"זוריק? זוהרה? זורזירה?" היא חשבה בקול, ואני כבר ראיתי לאן זה זורם, "אולי... זורו?" פניה אורו, "כן זורו יושב עלייך בול. מסתורי ואפל". הפור נפל, זה יהיה שמי עד תחיית המתים.

"בכל אופן, זורו", מדהים באיזו מהירות הטמיעה את הכינוי החדש, "יש שמועה שאת עושה סרט על תחרות יופי. משהו שקשור למבחן קבלה למגמת קולנוע בתיכון. זה נכון?"

"סרט על סבתא שלי", הדגשתי, "זה בשביל יום ה..."

קלריס השתיקה אותי בהינף יד. "בכל אופן, שמעתי שאת מחפשת שחקנים, אז הנה אני", היא חייכה שוב את החיוך הקטן הזה שלה, "מה יש לך להציע לי?"

התחשק לי להציע לה לטפס על הגג ולקפוץ אבל פתאום שמתי לב שהחיוך שלה מזכיר לי חיוך אחר, חיוך שראיתי בתמונה ישנה מעיתון מצהיב, חיוך של מישהי שתמיד תיקח ממך את רגע הניצחון שלך, חיוך של הסיוט הכי גדול של החיים שלך, חיוך של... "הלנה מישקין". אמרתי. היא החזירה לי מבט מבולבל. "הזוכה של התחרות". אני מניחה שיכולתי לדייק ולהגיד, "זאת שגנבה לסבתא שלי את הכתר", אבל לפי ההתלהבות שנרשמה על פניה הבנתי שגם אם הייתי אומרת: "הזוכה העקומה והצולעת, הבת של השטן, האישה הכי מטומטמת ודוחה שנולדה אי־פעם", עדיין כל מה שהיא הייתה שומעת זה רק "הזוכה של התחרות". כל שאר הפרטים ממש לא היו רלוונטיים מבחינתה.

"מצוין, אני אגיד לשאר הבנות", אמרה בטון שלא אפשר לי למחות, שהרי, אם הספקתי לשכוח, ברגע זה היא נבחרה להיות המלכה. לא שהתנגדתי, להפך, בדקה אחת פתרתי בזכותה את בעיית הליהוק האחרונה שנותרה. כעת נותרתי רק עם העניין של עידן.

איך אפשר להמציא תפקיד לנער בן ארבע עשרה וחצי שנראה כמו נער בן ארבע עשרה וחצי לסרט שעוסק בתחרות יופי? הרי מלכתחילה כל הרעיון היה לשחזר את האירוע באופן מדויק כדי שסבתא תרגיש שנעשה צדק עם הסיפור שלה. מילא הבנות מהכיתה, להן בלי קושי אפשר לגרום להראות כמו בנות שמונה עשרה, אבל איפה, לכל הרוחות, אני אמורה לתקוע את עידן בעלילה בלי לאבד את האמינות שלה?

עברתי שוב על הארכיון של סבתא, המורכב משלושה מקומונים ישנים שסיקרו את התחרות ההיא. קיוויתי שאולי אגלה נער אלמוני שאיכשהו נקלע לתחרות. בסופו של דבר עליתי על משהו. אמנם לא חשבתי שהוא יזרום איתי בעניין, אבל החלטתי לנסות: "מה דעתך להיות הבחור שהגיש לזוכה את הפרס?" הקול שלי עדיין קצת רעד בכל פעם שפניתי

אליו, אבל אני בטוחה שהצלחתי להסוות את זה. לפי אחת התמונות, באירוע המקורי מי שהעניק לסבתא ואחר כך להלנה את התכשיט היה בחור צעיר. הוא נראה כמו מישהו שבעיקר רוצה לברוח משם כמה שיותר מהר. אמנם לא מדובר בתפקיד שיעניק לעידן את פרס האוסקר, אבל אם אאלתר משהו אולי אצליח להוסיף לדמות שלו עוד כמה שורות ולהכניס אותה כשותפה לתוך הקנוניה של האחים אשרובסקי. הייתי בטוחה שהוא יקלוט מיד עד כמה עלובה ההצעה שלי ויתנגד, אבל להפתעתי הוא חייך בהתלהבות: "סגור!" ואפילו לא ניסה לשדרג את התפקיד. "רק תשלחי לי את התסריט, בסדר?" שוב הטון הלחוץ הזה, כמו ביום שבו ביקש ממני להצטרף לפרויקט. עקבתי במבטי אחר גבו המתרחק. מה כל כך דחוף לו להשתתף בסרט הזה? אין לו משהו אחר לעשות עם הזמן שלו? הוא ממש לא נראה הטיפוס שמתעניין בסבתות שלא קשורות אליו. פתאום חשדתי במניעים שלו. למשך דקה ארוכה התאמצתי לפצח את העניין, עד שהסקתי שהוא צריך את הסרט שלי כדי להוכיח איזושהי נקודה למישהו, לא שזה עזר לי להגיע לשורש הדברים. הבנתי שהוא לא הולך לשתף אותי בסודות שלו בזמן הקרוב, אם בכלל. אבל כל זה לא מנע ממני להמשיך להיות מאושרת מעצם השתתפותו בסרט. אינטרסים או לא אינטרסים – מה אכפת לי? העיקר שהיצור המקסים הזה ימשיך להיות לידי.

פרק 3

הייתי מאוד רוצה לספר איך הפרויקט "המלכה שלא הייתה" התבצע באופן מושלם ללא שום תקלות: כולם ביצעו את התפקיד שלהם בכישרון, הלוקיישן, התאורה והסאונד היו מוצלחים, האביזרים נמצאו בקלות, שמלות הערב והחליפות התאימו בול לכולם, קטעי הקריינות נעשו במקצועיות, לא היו בעיות טכניות ולב הצליח לעמוד בזמני הצילום והעריכה. בהחלט הייתי רוצה לספר את זה ככה, אבל אז היה יוצא שאני משקרת.

האמת היא שהיה נורא ואיום על גבול האסוני. כמעט לא היה אפשר לתאם ערב שבו כל המשתתפים פנויים לצילומים, אולם הספורט התגלה כחורבה, ומאיה ואני בזבזנו חצי יום כדי לשוות לו צורה של אולם הופעות שיש בו במה ותפאורה בסגנון שנות השישים, הייתי צריכה לשוטט ימים שלמים באינטרנט עד שמצאתי כתר ומחרוזת הדומים למקור, וגם אז כמעט התייאשתי מהציפייה למשלוח, שהגיע שנייה לפני שהיה מאוחר מדי. נוסף על כך כמעט כולם שכחו את הטקסט שלהם, ומי שכבר זכר, העביר ביקורת על איכות התפקיד שניתן לו, או על הוראות הבימוי שלי, או על זווית הצילום או על עצם הרעיון כולו.

הגרועות ביותר, כצפוי, היו שתי הדיוות ששיחקו את היריבות המיתולוגיות: אחותי נוי בתפקיד סבתא אילנה הצעירה, וקלריס בתפקיד הלנה מישקין. היה נדמה ששום דבר לא יכול לרצות את השתיים. כל אחת האמינה שהיא הכוכבת וניסתה לנגוס בנתח העלילה של יריבתה. פעמיים הגענו לחילופי דחיפות, שלוש פעמים לקרב צעקות, ואין־ספור פעמים לגלגולי עיניים ונאצות מרומזות להנאת שאר המשתתפים, מלבדי.

היחיד שנותר אדיש לכל המהומה היה עידן. רוב הזמן הוא ישב בצד על ערמת מזרנים והיה עסוק, כהרגלו, בנייד שלו כשאגודליו מתרוצצים ללא הרף על המסך. כמעט כל שנייה נשמע מכיוונו צפצוף כניסת הודעה שהפריע למהלך הצילומים. הבן אדם לחלוטין לא איתנו, חשבתי בלב נחמץ אחרי הפעם השלישית שקראתי לו לבוא ולבצע את חלקו הזעיר בהפקה, והוא לא הגיב.

ייאמר לזכותו כי ברגע שהוא קלט שהגיע זמנו להצטרף למערכה, הוא התמתח, קם על רגליו ועטה על פניו ארשת מקצוענית. נדמה שכולם בבת אחת נוכחו בפוטנציאל הכוכבות שאני זיהיתי כבר בדקה הראשונה להיכרותנו. מאיה, נוי וצמד חברותיה, קלריס, להקת הניצבות, בני דודיי וכל יתר בני משפחתי השתתקו ועקבו במבטם אחר עידן בזמן שזה נטל מידיי את כרית הקטיפה האדומה שעליה הנחתי את מחרוזת הפרס המזויפת ונכנס לאזור הצילומים. יש לו את זה, חשבתי ונזכרתי שפעם קראתי באיזשהו מקום שאין תפקידים קטנים, אלא רק שחקנים קטנים, וכבר התחלתי לחייך ולהודות על מזלי הטוב כשהוא לפתע הסתובב וחזר אליי.

"את מוכנה לצלם גם בטלפון שלך את הקטע שאני עושה עכשיו?" ביקש, "אני רוצה להראות לחברה שלי". ובלי לבדוק את השפעת דבריו עליי הוא חזר למקומו בתוך הפריים.

אני חושבת שהחיוך נתקע לי על הפנים למשך שתי דקות לפחות, עד שהרגשתי כאב בלחיים. "אז יש לו חברה לזבלון הזה", שמעתי את מאיה לוחשת מאחורי גבי בדיוק את אותן המחשבות שעברו לי בראש, "איזה בזבוז זמן". ברגע שבו הבינו כל הבנות באולם, כולל אני, כי ההשתתפות שלהן בסרט לא תקדם את מטרותיהן עם הבחור החדש ולו במילימטר, המוטיבציה הכללית להצלחת הפרויקט צנחה אל מתחת לאדמה. מזל שאת החלק שלו צילמנו דקות אחדות לפני ההתפרקות הסופית.

ארבע סצנות – זה כל מה שהייתי צריכה ממנו. הראשונה: אילנה הנקין המאושרת מקבלת מידיו את תכשיט הפרס. השנייה: האח אשרובסקי השמן עם הזקן הצרפתי סוטר על פניו ודורש ממנו לתקן את הטעות (יש לציין שדוד איתן היטיב לשחק כאן). השלישית: הנער הנזוף תולש מידיה של אילנה הנקין המזועזעת את השרשרת ומסיר את הכתר מראשה. הרביעית: התכשיט והכתר נמסרים להלנה מישקין – שלמרבה הצער, בשלב הזה של הצילומים, נראתה הרבה פחות מאושרת מכפי שאמורה להיראות הזוכה הרשמית של תחרות. בזה הסתכם, בהצלחה יתרה, חלקו של עידן בסרט,

ולמזלי הרב בזאת גם הסתיימו הצילומים.

"הדבר הכי מטומטם שעשיתי בחיים שלי", סיכמה קלריס את החוויה והסתלקה עם שאר הלטאות שלה. אני מניחה שעד שהגיעה לשער בית הספר היא הספיקה למחוק ממוחה כל זיכרון מאירועי הערב, ממני ומשאיפותיה ביחס לעידן.

גם האחרים התפוגגו לענייניהם. נותרנו רק מאיה ואני, צמד הילדות הטובות, כדי להחזיר את האולם לצורתו המקורית. ניצלתי את השיממון שבעבודת קיפול התפאורה כדי לתכנן בראשי את שלב הקריינות של דורון. לב ואנוכי תכננו להקליט אותו למחרת. לפתע חדר קולו של עידן למחשבותיי.

"שומעת?" הוא נראה מעט לחוץ. בעולם מקביל הייתי מאמינה שהוא עומד להכריז על פרדתו מהחברה המיותרת שלו ולהציע לי חברות המבוססת על אהבת נצח. אבל, להזכירכם, אנחנו נמצאים בעולם הזה, ורק לפי חוקיו הנוקשים מתנהלים החיים המשמימים שלי. "הסרט הזה?" הוא לקח נשימה מהירה, "מתי הוא יהיה מוכן?" שוב הלהיטות הלא ברורה שלו לפרויקט של סבתא, מה הסיפור של הטיפוס הזה? תחילה עניתי לו במשיכת כתפיים חסרת התחייבות, אך כשקלטתי את ההבעה על פניו הוספתי: "המסיבה של סבתא שלי תהיה בעוד פחות משבוע, ככה שעד אז הכול חייב ל..."

"אחלה!" קטע אותי, "ברגע שיהיה מוכן תעלי את זה ליוטיוב, סבבה?" ובלי לחכות לתשובה או להציע עזרה לי ולמאיה, הסתובב ונעלם מהמקום.

כעת הייתי די משוכנעת כי בזאת נגמר לתמיד כל העניין שהיה לו בי. הפעם הבאה שהוא ידבר איתי תהיה בטח בצילומים לכבוד מסיבת הסיום של כיתה י"ב, כלומר בעוד שלוש שנים, חשבתי, ולא ידעתי עד כמה אני טועה.

***

האנושות מכירה אותו בשם דולב נתנאל ניצני, אני ורק אני מכירה אותו בשם לב. כנראה זכר לשנות חיינו הראשונות שבהן נאלצנו לחלוק עגלת לול, מטפלת, וזמן איכות בגן השעשועים השכונתי. ככה זה כשאת ובן הדוד שלך נולדים בהפרש של יומיים זה מזה. כולם תמיד התייחסו אלינו כאל תאומים סיאמים וסמכו עלינו שנדע להעסיק זה את זו במקום להפריע למנוחת המבוגרים. אימא טוענת כי המילה הראשונה שאמרתי הייתה "לב". אני מניחה שהשנייה והשלישית היו "תסתום כבר!" אני לא זוכרת רגע אחד של שקט ממנו – הילד נולד עם אוצר מילים, ביטויים וצירופי לשון שבן אדם בעל אינטליגנציה ממוצעת זקוק לחיים שלמים כדי לרוכשם. חמש שנים הוא קשקש ללא הפסקה, אבל ברגע שגילה את המילה הכתובה נשאב למעמקי הספרים, נעלם לכמה שנים וחזר עם אופקים אין־סופיים ותובנות חדשות רק כדי להיעלם שוב בקרביים של תוכנות מחשב מורכבות. בקיצור, אם לא הבנתם את זה עד עכשיו – מדובר בגאון מליגת־העל, המצטיין הבלעדי בכיתה הטיפולית שהיא למעשה המשפחה המורחבת והמופרעת שלי. ואם כל מה שתיארתי עד עכשיו לא מספיק, אז כאן המקום להוסיף את יכולותיו הטכניות וידי הזהב שלו. עד כדי כך הוא רב־כישורים עד שלפעמים אני מהרהרת באפשרות לצרף גם את דמותו המאוירת לסדרת גיבורי־העל המתהווה במחברת היצירות הלא גמורות שלי. הוא בהחלט ראוי לכבוד.

ולמה אני טורחת לייגע אתכם בענייני ונדר לב, שהוא בכלל דמות שולית בסיפור הזה ולא אמור לתפוס מקום מרכזי באירועים שעתידים להתרחש אחרי המסיבה של סבתא? אני מניחה שגם הוא, בחוש הגאונים שלו, הבין כי הזמן שבו כל אורות הבמה מופנים אליו קצוב. ההזדמנות שלו לזהור הייתה מהרגע שבו הסתיימו הצילומים וההקלטות ועד לרגע סיום העריכה. זה היה השלב שבו כל הפוקוס עובר אליו, והוא ביקש לנצל את הרגע עד תומו. ובמילים אחרות: מתח את עצביי עד לנקודה שכמעט איבדתי את שפיותי ואת האמונה בפרויקט שלנו.

כשעה לפני תחילת המסיבה מצאתי את עצמי מעיפה מבט עצבני בנייד כל חצי דקה. הקודקוד שלי התמלא בטיפות זיעה שאיימו להחריב את התסרוקת שעמלתי עליה דקות ארוכות, צעדתי הלוך ושוב מהמטבח לפינת האוכל, מנסה להתעלם מהרשרוש המציק של האוברול השחור שלבשתי לראשונה לכבוד האירוע החגיגי. הרצתי בדמיוני את רגע המפלה: הכיבוד נאכל, הברכות נאמרו, מצגת התמונות "תחנות בחייה של סבתא: מהמפץ הגדול ועד היום" כבר הוקרנה. האורחים, חלקם לא יודעים אפילו מדוע הוזמנו, מתחילים לנוע בחוסר שקט על מושבם, כולם מחכים למתנה הגדולה שתוענק לכלת השמחה, אילנה ניצני לבית הנקין, **ה־סרט**, יצירת המופת שהופקה ובוימה בידי נכדתה המוכשרת, ההפתעה

המדהימה שהשמועה עליה הסתובבה באוויר במשך שעות. אבל, רגע! בעצם תשכחו מזה, הסרט לא יוקרן הערב או בכל ערב אחר, כי גאון העריכה והאפקטים גילה פתאום שבנוסף לכל כישוריו הוא גם פרפקציוניסט מטורף ולכן עד שלא יגיע לתוצאה המושלמת, לאפקט הצילום של סוף שנות השישים, לפסקול המשכנע, לחיתוך האמנותי של קטעי הקלוז־אפ ולהתאמה מוחלטת בין קצב הקריינות להבעות הפנים, הוא לא מוכן לשחרר את היצירה ולהעניק לה את חותמת הכשרות שלו. ככה שאתם, אורחים יקרים, משוחררים לבתיכם, ואת סבתא... כאן אפילו הדמיון שלי לא היה יכול להמשיך.

כבר התחלתי לשקול לבקש מאימא לנסות לאלתר מתנה חלופית או לחפש במגירות הדברים האבודים את הכרטיסים הלא תקפים של הטיול מסביב לעולם בתקווה שסבתא לא תקלוט בזמן אמת את גודל הביזיון, אבל בשנייה שבה פתחתי את פי כדי להודות בכישלון רטט הנייד בין אצבעותיי.

סיימתי כתב לב והוסיף, משום־מה, אימוג'י של דלעת מחייכת. שוב נשבעתי לעצמי שזו הפעם האחרונה שאני מבקשת ממנו טובה, אך בכל זאת שלחתי לו בחזרה פרצוף עם נשיקה בצורת לב. בסופו של דבר היעד הושג – סבתא עומדת לקבל את מתנת ה"אמרתי לכם" המוצלחת ביותר בהיסטוריה של מסיבות ימי ההולדת של גיל הזהב.

מכאן ואילך הערב זרם על מי מנוחות. אני מרשה לעצמי לדלג ללא נקיפות מצפון על התיאור של סבתא מנסה להיראות מופתעת, האולם המקושט באין־ספור בלונים וסרטים נוצצים, כמויות האוכל, המוזיקה העתיקה שדי התאימה לאווירה, הריקודים המוזרים, האורחים שגדשו את המקום והחיוכים החביבים ששלחתי לכל עבר. באמת שלא קרה משהו שצריך להתעכב עליו. הכול התנהל ללא תקלות, זאת אומרת, חוץ מתקלה אחת קטנה שמשום־מה לא הבאתי בחשבון כשנכנסתי לכל העסק הזה.

פרק 4

סבתא שנאה את הסרט.

לא נדהמה, לא הזדעזעה, לא התפלצה ואפילו לא התרגשה, היא רק שנאה כל דקה ודקה ממנו.

"זאת המתנה שלי?" שאלה בשקט אחרי שהאורות נדלקו. לרגע היה נדמה כי אפילו האוויר לא זז. הדממה מסביב הייתה מוחלטת. כל העיניים באולם פנו לכיוון אחד בלבד – אליי. היה לי ברור מיד שאף אחד אחר לא יהיה מוכן לקבל פה אחריות.

"זה לא מה שרצית תמיד?" ניסיתי, "שהאמת תצא לאור? הייתי בטוחה שתשמחי". הרגשתי כיצד המילים דועכות בפי. מה לעזאזל חשבתי לעצמי? תהיתי, איך יכולתי לחשוב שאצליח לשמח אותה עם השטות הזאת? המבטים של אימא וכל השאר שאלו אותי את אותה שאלה בדיוק.

שפתיה של סבתא נמתחו לשני פסים דקים, כמעט בלתי נראים, היא בחנה אותי כאילו היא רואה אותי בפעם הראשונה. "אני צריכה את הסרט הישן הזה כדי לדעת מה קרה שם באמת?" הרעד בידיה חשף כמה היא כועסת, "דווקא כשהתחלתי לשכוח אתם מביאים לפה כתבת תחקיר עתיקה על הפשע הזה? אני אמורה לשמוח עכשיו? בשביל מה זה טוב?"

"כן, בשביל מה זה היה טוב?" לחשה אימא שעמדה לידי, ודודה יעל הוסיפה: "אמרתי לכם!" התעלמתי משתיהן. משהו בדבריה האחרונים של סבתא משך את תשומת ליבי. הייתכן שהיא לא זיהתה את בני משפחתה המשתתפים בסרט? כנראה היא פספסה לגמרי את כל הפואנטה אם היא באמת חושבת שנוי, שמשחקת את דמותה, זאת בעצם היא עצמה. "זאת לא כתבה אמיתית מאז, סבתא, זה סרט שצילמנו עכשיו. כולנו..." אימא סימנה לי לעצור, חוששת שדבריי רק ירעו את המצב עוד יותר. סבתא הרי כבר גיבשה את דעתה בעניין. מבחינתה פישלנו בענק. חבל להמשיך להתעסק בזה.

"הכישלון יתום", אמר פעם איש חכם וצדק. תוך דקות ספורות ניתקו כולם כל קשר בינם ובין המתנה המופלאה שלי. הגדיל לעשות איתן, ששלף מכיס פנימי בז'קט שלו את אישור ההזמנה למסע מסביב לעולם, זה שבכלל לא ניתן למימוש, מתברר שהתחמן שמר אותו אצלו בתור גיבוי כל הזמן הזה והצהיר כי זאת המתנה האמיתית. לא שזה עזר, מבחינת סבתא הערב נהרס, ושום מחווה יקרה לא תוכל לשנות זאת.

"בפעם הבאה שיהיו לה רעיונות יצירתיים תזכירו לי לנעול אותה בארון", סיכמה נוי כשהיינו בדרכנו הביתה. מצב רוחי היה כה שפוף עד כי לא טרחתי אפילו להגיב. אימא עדיין רטנה בשקט, ואבא שתק כהרגלו, אך מדי פעם שלח אליי מבט נוזף דרך המראה. הכרתי את עצמי מספיק טוב כדי לדעת שברגע שאוציא מילה אתחיל לבכות. לא רציתי שהם יראו עד כמה נפגעתי מהתגובות של סבתא ושלהם, לכן נשכתי שפתיים והפניתי את תשומת ליבי לכיוון הנייד אשר קיפץ על ברכיי. בטח עוד איחול לבבי מאחד מבני הדודים הממורמרים בקבוצת המשפחה המורחבת, חשבתי, וכבר רציתי להתעלם, אך להפתעתי שמו של עידן הבהב במערכת ההודעות שלא נקראו. הלב שלי הכפיל את הקצב.

זוכרת להעלות את הסרט ליוטיוב? כתב. הוא לא טרח להתעניין באירועי הערב, או אפילו לברר איך סבתא הגיבה למתנה שהיה שותף להכנתה.

זוכרת. עוד שעה, עניתי מאוכזבת. פתאום נמאס לי גם ממנו. אם הוא לא היה נדחף לסרט שלי, קרוב לוודאי שלא הייתה לי מוטיבציה להמשיך עם כל העסק הכושל הזה. **תכתבי בכותרת שזה פרויקט של בית הספר**, הוא המשיך לנג'ס, מתעלם לחלוטין מהטון המייבש של התגובה שלי.

שלחתי לו אגודל זקור, והוא בתגובה שלח לי פרצוף מחייך עם עיני לבבות. כבר התחלתי להצטער שחשבתי עליו דברים רעים, אבל תוך שנייה הגיעה הודעה חדשה. **אופס! התכוונתי לזה** הוא צירף סמיילי עם משקפי שמש. נאנחתי ותייקתי אותו מחדש באגף הטיפוסים חסרי הרגישות, לא לפני ששלחתי לו גוש קקי מחייך. רק שיעזוב אותי לנפשי. כנראה הרמז עבר, והוא לא המשיך להגיב.

כדי למתוח סופית קו על פרויקט "המלכה שלא הייתה" קיימתי את התחייבותי והעליתי את הסרט לרשת ברגע שהגעתי הביתה. הענקתי לסרטון את השם המפוצץ: **מי את הלנה מישקין? טקס בחירת מלכת הצפון העמק, וההר 1969: הסיפור האמיתי.** וכדי לצאת ידי חובתי לעידן ולאחרים ציינתי מתחת, בחלק של הפירוט: פרויקט "מעגלי חברה ומשפחה", כיתה ט' 4, חטיבת הביניים ריטמן. בהחלט נשמע מטלה אמיתית של בית ספר ולא חרטוט ששלפתי ממוחי הקודח. מתחת לשם והתואר שלי, הבמאית והיוצרת, הוספתי את שמו של עידן ואת שמות כל השותפים לפרויקט. אפילו קלריס, בשמה הארצי שירי קלאר, לא נעדרה משם. יחסית לסרט משפחתי של פחות מחמש דקות שיזכה אולי לצפייה אחת, אפשר בהחלט להגיד שהשקעתי כאן.

בוצע. כתבתי לעידן והוספתי קישור. נעניתי בהתעלמות מוחלטת. רק סמוך לשלוש לפנות בוקר הוא טרח להשיב: **תודה.** הייתי צריכה להתהפך במיטה לפחות חצי שעה עד שנרדמתי מחדש. אידיוט.

***

יום המחרת היה אמור להיות היום הראשון של שארית חיי. או במילים אחרות, עוד יום רגיל בחייה של זוהר גלמן: חסר חשיבות, חסר משמעות וחסר ריגושים מיותרים.

נוי ואימא עדיין שלחו לכיווני מבטים מלאי מרירות על שבזבזתי את זמנן, ועוד על מה? על הדבר שהרס לסבתא את המסיבה המושקעת. "עכשיו נשמע על זה לפחות עד יום הולדת שמונים", מלמלה אימא כאילו לעצמה, אבל טרחה לוודא שדבריה הגיעו לאוזניי.

כשהגעתי לבית הספר, לרגע קצר היה נדמה שאצליח להתמזג בשקט עם הקירות בלי שמישהו יציק לי גם שם בעניין הסרט, אבל שנייה לפני שהגעתי לשולחן שלי תפס אותי הקול הדק של מלכת הזוחלים: "זורו!" שיט! הכינוי המזעזע שלה בכל זאת נדבק, "בואי רגע לפה". לא היה שום פתח לפרשנות בטון המצווה שלה. היא עמדה במרכז הכיתה מוקפת בכל בנות להקתה. לרגע נדמה כי אלומת אור תיאטרלית נזרקה למקום שבו עמדה, ולשם בדיוק עליי להיכנס עכשיו. נאנחתי וניגשתי אליה.

"אז מה, זורו", בכוונה הדגישה כל הברה, מתאמצת כהרגלה להישמע כמו דמות מלכת הכיתה בסרט נעורים, "החלטת להתפרסם על חשבוני?" קלריס הצביעה על הנייד שלה בתנועה מלאת משמעות. הצלחתי לקלוט תמונה מוקפאת שלה ושל נוי מתוך הסרטון שלי, "לא חשבת לשאול אותנו לפני שאת מפיצה את הסרט פח שלך בכל מקום?"

הסרט הזה הולך לרדוף אותי עוד הרבה הרבה זמן. נאנחתי שוב, הפעם רק בתוך ליבי. חיפשתי בעיניי את עידן, האשם בכל הדרמה הזאת, ומצאתי אותו יושב במקומו, עיניו כרגיל בתוך הנייד ומוחו נמצא בכוכב לכת אחר, הרחק מאוד מההתרחשות הקטנה שנשאבתי אליה בניגוד לרצוני.

"חשבתי שתשמחי", ניסיתי, כמעט באותן מילים לא מוצלחות שאמרתי אתמול לסבתא וכשהבחנתי בכך מיהרתי להוסיף: "עידן רצה מזכרת מהסרט, אז חשבתי שאולי גם אתן תרצו". גם אם הוא לא מתכוון לסייע לי פה מול החבורה הזועמת, זה לא אומר שאי אפשר להשתמש בשם שלו. התגלה שזאת טקטיקה נכונה. למרות הימצאות החברה המסתורית בחייו, עדיין הוא עשוי מהחומר המשובח הזה שמצליח למשוך אליו את תשומת הלב של כל הבנות. אני מניחה שכך בכלל התגלה להן העניין: מישהי מהחבורה כנראה עוקבת אחר הפרסומים בפיד שלו, קלטה את הסרטון שהוא כמובן, מסיבותיו המוזרות, היה חייב להעלות לשם ושיתפה הלאה. תהיתי ביני לבין עצמי מתי הן יתחילו להבין שהן מבזבזות את הזמן איתו. הרי זה די ברור שהאדם היחיד שמעניין אותו זה הוא עצמו.

קלריס, למרבה המזל, עדיין לא עלתה על זה, ולכן אזכורו של עידן גרם לה להחליט שכנראה גם היא רוצה מזכרת מהצילומים. היא הניפה אצבע קצרת סבלנות אשר רמזה לי שאני משוחררת, אבל כדי שלא אשכח את מעמדי הוסיפה: "כדאי שבפעם הבאה תבדקי איתי קודם".

כן, בטח, חשבתי. בפעם הבאה סבתא תקבל ממני ליום הולדתה כרית בצורת לב, ואותך ילהקו במקרה הטוב לסרטון הסברה על טחורים. אין סיכוי בעולם שאני והיא נעשה משהו ביחד גם אם תהיה שואה גרעינית ורק שתינו נשרוד.

התיישבתי על הכיסא שלי בחבטה, ומיד אחר כך גררתי אותו ברעש לאחור ושפכתי בתנועות מוגזמות את תכולת

התיק שלי על השולחן. עידן עדיין לא קלט את הזעף שלי, או אפילו את נוכחותי לצידו. שילך לכל הרוחות. החלטתי להתעלם ממנו ושלפתי את הנייד מתחת לערמת המחברות. כדי להיראות עסוקה נכנסתי לסרטון הקטן שלי, רק כי זה היה הדבר היחיד שהיה לי בראש באותו הרגע. שלחתי מבט חטוף למסך, ולרגע קצר היה נדמה לי שאני הוזה. "מאתיים שלושים וחמש צפיות?" מלמלתי בהפתעה. מאיפה זה הגיע? עידן הוא היחיד שקיבל ממני קישור לסרטון, איך הצליח להפיץ אותו כל כך מהר? ולא רק זה, עשרים ושמונה סימוני "אהבתי" ושתי תגובות. הראשונה מאת רודולף איקס: **חחחחחח קורע**. השנייה מאת פרינסס ני: **צדק לסבתא! צדק לאילנה הנקין!** הנחתי שפרינסס היא לא אחרת מאשר אחותי נוי אשר בדרך כלשהי נחשפה לסרטון, ואילו המגיב הנוסף... הסתובבתי לכיוון עידן: "רודולף?" הוא לא ענה, אבל לפי החיוך הדקיק שנבלע מתחת לשפם הלא קיים שלו ידעתי שאני צודקת. בפעם המיליון שאלתי את עצמי מה הסיפור של היצור הלא ברור הזה ומילות החקירה כבר היו מונחות על לשוני, אבל הוא הקדים אותי: "הצלת את החיים שלי, זוהר, אני חייב לך". עכשיו הוא הצליח לבלבל אותי עד כדי כך שלא זכרתי מה בכלל רציתי לשאול אותו. במקום זה אמרתי: "עזוב, אתה לא חייב לי כלום". והשתתקתי באופן שלא אפשר שום המשך לדו־שיח הקצרצר הזה. הבן אדם היה כל כך קרוב לספר לי משהו על עצמו, ואני בחוסר מחשבה חסמתי אותו. פתחתי, הרחק מעיניו הבוחנות, את מחברת היצירות הלא גמורות שלי וכתבתי בערך מאה פעמים: מטומטמת.

רק כשהגעתי הביתה בצהריים התחילה לפוג במקצת תחושת ההחמצה, וסקרנות זעירה התחילה לצמוח בתוכי. מעניין אם נוספו צפיות חדשות לסרטון. היו לי כמה שניות, בזמן שהארוחה שלי התחממה במיקרוגל, כדי לסלק ממוחי את המחשבה, אבל לא סילקתי. אני תוהה מה היה קורה אם בנקודה הזאת בשעת צהריים מאוחרת באמצע המטבח, כשעדיין הייתה לי שליטה על האירועים, הייתי בוחרת לשכוח מהסרט; איך החיים שלי ושל כל השאר היו נראים לולא התפתיתי להישאב מחדש לתוך הרשת, להגיע לסרטון שהעליתי יום קודם ולגלות כי עשרים ושמונה אלף תשע מאות חמישים ושישה אנשים צפו בו.

"וואט דה..." מלמלתי אחוזת תדהמה. הלב שלי התחיל לדפוק בקצב מסחרר. השתלטתי בקושי על הרעד בכפות ידיי ומיהרתי לבדוק שאני במקום הנכון. לא. אין פה טעות. זו היצירה שלי. קרוב לשלושים אלף בני אדם מצאו לנכון לצפות בסרטון המשפחתי העלוב שנעשה לכבודה של סבתא אילנה. מה בדיוק אני מפספסת פה?

עברתי במהירות על התגובות. **גדול**, **ענק**, **הזוי**, **לא ייאמן**, נכתב בחלקן, אבל רובן המוחלט היה חזרה על המילים שכתבה נוי מוקדם בבוקר, רק שכעת הן הפכו לסיסמה במילה אחת מחוברת: #צדקלאילנההנקין. נראה שהסיפור אפילו גלש לרשתות החברתיות האחרות. מה לכל הרוחות קורה פה? האם כדור הארץ שינה את מסלולו בשעות האחרונות ואף אחד לא טרח לספר לי על כך? גללתי את עשרות התגובות. שוב ושוב חזרה אותה הסיסמה, ומכותב לכותב נראתה יותר לוחמנית ונחרצת. תוך כדי גלישה הבחנתי שמישהו שלח לי בדיוק עכשיו הודעה אישית. נכנסתי לחשבון הפרטי שלי, מצפה למצוא הזמנה ממפיק סרטים מפורסם שהתרשם מהכישרון שלי ורוצה שאטוס עוד היום להוליווד. אבל מה שציפה לי שם היה דבר אחר לחלוטין.

הכינוי של הכותב היה דו־משמעי ואפילו קצת חינני: "בצק חצי אפוי". אבל במילים שנכתבו לא הסתתרה חינניות ושום משמעות כפולה: **אני מציע לך למחוק את זה עוד היום. לטובתך. אזהרה ראשונה ואחרונה.**

חד וחלק, ישר לפנים, בלי הסברים ובלי נימוקים.

פרק 5

למרות הבהלה הראשונית לא מיהרתי למחוק את הסרטון. בשלב הזה זה היה חסר טעם, החשיפה שלו הייתה גדולה עד כדי כך שאיבדתי את יכולת השליטה עליו. אפילו מאיה שלחה לי גיף, די מצחיק האמת, של הפרצוף ההמום של נוי כשלוקחים ממנה את הכתר ומתחת האותיות WTF. ככל שהתאמצתי לפענח את התעלומה, עדיין לא הצלחתי למצוא הסבר הגיוני לתפוצה המהירה שלו. כעת כבר היו אין־ספור שיתופים שלו בכל רחבי האינטרנט, ולא נראה שזה עומד להיעצר בקרוב. וחוץ מזה, למה שאמחק את הסרט הפרטי שלי רק כי מגיב עם כינוי מוזר מצווה עליי לעשות זאת? אני אמורה עכשיו להתחיל לחשוש מכל בריון רשת אנונימי? תהיתי אם אותו אלמוני התקנא בעשרות אלפי הצפיות שקיבלתי תוך כמה שעות והחליט לקטוע את רגעי התהילה של היצירה שלי, ואולי בכלל היה זה מישהו מהשחקנים בסרט שלא אהב את החשיפה? הייתי די משוכנעת שזה לא קשור לתוכן של הסרט או אליי אישית. למה שלמישהו יהיה אכפת מסקנדל הזוי שקרה לפני יותר מחמישים שנה? היחידה ביקום שעדיין מתעסקת בזה זו האישה שלכבודה נעשה הסרט. לרגע קצר גלגלתי בראשי את המחשבה שסבתא היא "בצק חצי אפוי" מההודעה המאיימת, אבל אז נזכרתי שהאישה בקושי מסוגלת למצוא את הכפתור שמדליק את המחשב, שלא לדבר על שליטה בפונקציות של טלפון חכם או גלישה ברשתות חברתיות. אחרי שפסלתי את אימא ושני אחיה, כמעט מאותן הסיבות, את בני דודי ממניעים של חוסר עניין מצידם בסרט הכושל ואת קלריס ולהקתה, אשר העניקו לי בעקימת אף את אישורן להפצת הסרט, לא נותרו לי חשודים בעייתיים מלבד אחד. למעשה, לו הייתי צריכה להמר, הייתי שמה את כספי על עידן וההתנהלות המפוקפקת שלו סביב הסרט. מובן שלא הוא כתב את ההודעה, הרי הוא זה שיזם את העלאת הסרט, ולו רצה להורידו, כל שהיה עליו לעשות זה לבקש ממני, אבל לא פסלתי את האפשרות שמישהו מהסביבה שלו לא אהב את השתתפותו בסרט.

הייתי צריכה לחשוד בו מזמן. מה בעצם אני יודעת על הבן אדם הזה? תהיתי. מהרגע הראשון העניין שלו בפרויקט "המלכה שלא הייתה" נראה משונה. אולי היה חייב להצטלם למשהו בבית הספר, לא משנה למה, כדי להיפטר מאיזושהי צרה שנחתה עליו? אפילו היום הוא הודה לי שהצלתי את חייו. ככל שהתאמצתי לפתור את התעלומה, כך היא הסתבכה יותר בתוך ראשי. במה הוא מעורב? האם הוא היה נתון בצרה אמיתית? כיצד השתתפות בסרט משפחתי קצרצר יכולה לסייע לו? ולמה היה חשוב לו שאכתוב שזה פרויקט של בית הספר?

פתאום הבנתי שבגלל הבקשה הזאת שלו חשפתי את פרטיי האישיים לעיני כול. מי שירצה למצוא אותי יוכל לאתר אותי בקלות בבית הספר. כעת הפחד התחיל לתפוס את מקומה של הסקרנות. מיהרתי למחוק את כל פרטי המידע האישיים שהוספתי לסרטון ומיד אחר כך שלחתי לעידן צילום מסך עם האיום של "בצק חצי אפוי". **קשור אליך**? שאלתי בהודעה. הוא לא הגיב. שמתי לב לעובדה כי יחסית לאדם שחי בתוך הנייד שלו, לוקח לו הרבה זמן להגיב להודעות שהוא מקבל ממני. בינתיים, עד שהוא יטרח לשלוח אות חיים, החלטתי לצפות מחדש בסרטון, בעיניים חדשות, ולחפש בו ממצאים שאולי יסבירו את האיום המפורש שקיבלתי.

עד כמה שזה נשמע מוזר, למרות שמדובר בסרט שאני הגיתי ובייתי, צפיתי רק פעם אחת במוצר המוגמר לאחר העריכה המקצועית של לב, וגם זה היה בזמן המסיבה של סבתא, כשהייתי מרוכזת יותר בהבעת הפנים הלא מרוצה שלה ופחות בתוכן.

כעת זאת הייתה הזדמנות מצוינת עבורי לנתח את הסרט בגרסתו השלמה וגם לנסות להבין מדוע, בלי שהתכוונתי, הוא נעשה ויראלי. בלי לאבד זמן התנתקתי מכל רעשי הרקע שבתוך ראשי, הגברתי את הרמקול והתחלתי לצפות. מדי פעם עצרתי וחזרתי אחורה, מתעמקת בכל פרט ופרט.

בניגוד גמור לסבתא אהבתי את מה שראיתי. "מעולה!" מלמלתי שוב ושוב.

הייתי מאוד רוצה להשוויץ ולספר שהגאונות שלי יצרה יצירה חד־פעמית שהיא שילוב מנצח של טרגדיה, קומדיה, סאטירה, חמלה, אירוניה, נוסטלגיה, מסתורין וטראש. הלוואי שהייתי יכולה להגיד את זה, אבל זה יעשה עוול לגאון

האמיתי שהעניק לסרט את האיכות הנדירה שלו, בן דודי המוכשר, דולב נתנאל ניצני.

לא פלא שסבתא התבלבלה וחשבה שמדובר בכתבה אותנטית. לב הצליח לערוך את הסרט בצורה שהעלימה את כל התפרים הגסים שנוצרו בו בעקבות משחק מוגזם, חסרון אביזרים, תפאורה עלובה ואי־דיוקים היסטוריים. פס הקול של שירי סוף שנות השישים וקטעי הקריינות בקולו העמוק של דוד דורון, שהקפיד להישמע כמו קריין חדשות מהימים ההם, התאימו בדיוק לחיתוכי העריכה. באיזשהו שלב אפילו אני התחלתי להאמין שאני צופה בכתבת טלוויזיה שצולמה בשחור־לבן באמצעים טכניים מיושנים ומנסה לחקור מה עמד מאחורי הפדיחה הגדולה שהתרחשה בטקס בחירת מלכת הצפון, העמק וההר של שנת 1969. לב שילב בחוכמה בין הצילומים שעשינו באולם הספורט לצילומים ישנים של תחרויות יופי אמיתיות, הבזקים של קהל מריע מהופעות אחרות, צילומי חוץ של אולם הפעמון העתיק בחיפה, שילוב כותרות המקומונים מהארכיון השמור של סבתא וקפיצות מהירות בין השחקנים באופן שלא היה אפשר להבדיל ביניהם ובין הדמויות המקוריות מהתחרות. אם סבתא, אשר חיה ונושמת את האירוע הזה מחדש כמעט כל יום במשך חמישים וחמש שנה, הייתה משוכנעת שהיא רואה את עצמה בסרט ולא הבינה שמדובר בנכדה שלה, איך ניתן לצפות שצופה אקראי יאמין שמדובר בסרט עכשווי? במיוחד אחרי שלב הקפיד להכניס אפקטים של צילום ישן ואפילו קפיצות וחריקות בין התמונות, כאילו צולמו במסרטה של פעם. כבר אמרתי שמדובר בגאון?

התחלתי להבין מדוע הסרט זוכה להצלחה. היה משהו נוגע ללב בסיפורה של אילנה הנקין היפה והמלכותית, הזוכה האמיתית של התחרות, שחיוך הניצחון המאושר והטהור שלה התחלף בן־רגע בהבעת אימה. ומנגד יריבתה, נטולת כל ייחוד, מסורבלת, נעדרת חן, מחייכת חיוך מנצחים מתוח וחסר נדיבות (קלריס, דקה אחר שגילתה על החברה של עידן, נתנה פה משחק מצוין בלי להתכוון), ואם נוסיף לזה את האמת הקולנועית הפרטית שלי: רמזים לקנוניה ונגיעות חשודות של עולם תחתון, אז העוול זועק לשמיים. כתבת התחקיר המבוימת חשפה שכבה אחר שכבה את מאורעות הערב, מהרגע שבו מנחה הערב, מני שושני בעל השפם הדק והקול המהפנט שלו (בן דודי אופק היה ללא ספק השחקן המוכשר ביותר בסרט), מתנצל על הטעות המביכה. "מצטערים אילנה, טעות, התבלבלנו בשם. יכול לקרות לכולם. לא נורא. תנסי שוב בשנה הבאה. ובכן..." כחכוח מזויף, "מלכת היופי של הצפון, העמק וההר לשנת 1969 היא..." הדרמה בקולו מגיעה לשיאים חדשים. "הלנה מישקין! היפה מכולן!" הכתר, הסרט, התכשיט ושמחת החיים, נלקחים בברוטליות מהמלכה המודחת (עידן בתפקיד חייו) ונמסרים למלכה החדשה.

דוד דורון הקריין: "אילנה הנקין והלנה מישקין – שתי עלמות חן מלבלבות. האם היה זה בלבול תמים בין שמותיהן או שמא תרמית אכזרית אשר השפיעה לנצח על חיי השתיים? האם הייתה התערבות בהחלטת השופטים המקורית מצד מארגני האירוע, האחים אהרון ושמשון אשרובסקי, צמד אנשי עסקים אלמונים? האם טקס בחירת מלכת הצפון, העמק וההר היה אכן אירוע תמים כפי שהוצג למשתתפות ולקהל? והשאלה הגדולה מכולן: מי את באמת הלנה מישקין? בתחקיר הנפרס לפניכם חזרנו לאירועים של אותו הערב. ניתחנו עבורכם קטעי ארכיון גנוזים אשר לא התגלו עד היום. הממצאים המדהימים שגילינו עומדים להיחשף לראשונה כעת".

וואו! באמת אני כתבתי את זה? פתאום התסריט נראה לי הרבה יותר מוצלח מאיך שזכרתי אותו. כל התלונות של סבתא הפכו שם לתאוריית קשר מנוסחת היטב. איך היא לא יכלה להעריך כזו רמה של השקעה ויצירתיות? חייכתי לעצמי בסיפוק והמשכתי לצפות.

אבא ודוד איתן שיחקו את האחים אהרון ושמשון אשרובסקי. מעונבים, משופמים, תספורתם המוזרה מודבקת לקרקפתם בג׳ל בכמויות מסחריות. המיקרופון והמצלמה הקופצנית "הצליחו" לקלוט שברי משפטים בזמן שאלו פנו לשופטים הבלתי נראים והציעו להם בנימה של איום מרומז לבחור את המתמודדת הנכונה.

קריין: "כעת השאלה הנשאלת היא: האם אכן נבחרה המתמודדת ה..."

צלצול פעמון הכניסה הקפיץ אותי בבהלה, ואם לא די היה בזה, מיד בעקבותיו נשמעו דפיקות חזקות על הדלת. הצטמררתי. האם "בצק חצי אפוי" איתר אותי וכעת בא לממש את איומו? ברור שעם המזל שלי זה יקרה דווקא כשאני לבד בבית. החרדה הילדותית שלי מפורצים התעוררה ואיימה להשתלט עליי מחדש. הרגשתי כיצד ניצני הפניקה מתחילים לכווץ את הגרון שלי.

תעשי משהו, פחדנית! נזפתי בעצמי. למזלי זה הספיק כדי להכניס אותי לפעולה. מיהרתי למטבח ושלפתי מארון

הכלים את מערוך העץ של אימא. בצק חצי אפוי הולך לקבל צורה של פיתה אם רק יעז לתקוף! למרות פרץ הלוחמנות החדש שלי שמחתי שאני מוגנת מאחורי דלת נעולה, כלומר לפחות זה מה שחשבתי עד שהידית ירדה למטה והדלת נעתרה ללא מאבק לאלמוני המתפרץ.

המערוך נאלץ להיכנס לפעולה מוקדם מהצפוי.

פרק 6

"השתגעת?!" הדמות שקרסה על הרצפה נראתה פחות כמו רוצח פסיכופט ויותר כמו נער מתבגר חסר ישע. מתחת לכפות הידיים אשר סוככו על הפנים מחשש לפגיעה נוספת הסתתר פרצוף די מוכר. איך הוא ידע איפה אני גרה?

"עידן?"

במקום לענות הוא שחרר קללה ארוכה בשפה שנשמעה כמו שילוב של ערבית עם יפנית. הוא מישש בקצות אצבעותיו את לחיו השמאלית ואת אפו החבולים. לרגע קצר חששתי שאכן שברתי את עצם הלחי שלו ובכך הצלחתי להשחית לנצח את פרצופו של חביב הבנות, אבל במבט יותר מעמיק זה נראה משהו שאפשר לחיות איתו. ליתר ביטחון רצתי למקפיא, שלפתי שקית אפונה קפואה והגשתי לו, ובזמן שהוא התאמץ להחזיר לעצמו את קצב הנשימה הסדיר הספקתי להתייחס לווטסאפ שמאיה בדיוק שלחה: **כבר יותר משלושים וחמש אלף צפיות. היית מאמינה?** היא הוסיפה אימוג'י נדהם, ואני עניתי במהירות: **נדבר אחר כך. נמצאת פה באמצע דרמה עם עידן.** שאלוהים יסלח לי על חוסר המחשבה שהשקעתי בתגובה הנמהרת הזאת, אבל כרגע באמת העסיקו אותי דברים יותר חשובים ממנה.

"מה בדיוק חשבת שאתה עושה?" שאלתי, עדיין המומה מהתעוזה שלי להנחית על ראשו מערוך. לא שזה לא הגיע לו. איזה אדם נורמלי נכנס על דעת עצמו לבית שהוא לא שלו?

הוא מלמל משהו לא ברור מתחת לשקית האפונה, ואז הרחיק אותה מפניו. שפתיו התחילו לקבל גוון כחלחל. "כתבת שמישהו מאיים עלייך, אז באתי".

אני בהחלט יכולה לסיים את הסיפור שלי בנקודה הזאת ולמות מאושרת. הוא דאג לי. הבן עם הבלורית המלכותית, הריסים הכהים הארוכים והחבורה האדומה החדשה בצד הלחי נלחץ מההודעה ששלחתי לו, מיהר לברר את כתובתי וטס במהירות האור לכיוון הבית שלי כדי להציל אותי מידיו של מתנקש אכזרי. איזה נסיך. איך בכלל יכולתי לחשוב עליו דברים רעים, טיפשה שכמותי?

"תירגעי, לא חשבתי שזה משהו רציני", למרות החבטה שחטף בראשו, עדיין היה מסוגל לקלוט את ההבעה המטופשת שהתפשטה על פניי, "סתם סקרן אותי מה הסיפור של הדביל החצי אפוי".

כן, בטח. הוא הסתקרן. שקרן. עידן דואניס בא להציל אותי, זוהר גלמן, הבת שהוא ממש, אבל ממש, מחבב, ואיש לא יוכל לשכנע אותי אחרת. אבל כדי לא להיראות אידיוטית יותר ממה שכבר נראיתי, עשיתי את עצמי זורמת עם הסיפור שלו "זה בטח סתם אחד שלא העריך את הגדולה של הסרט", אמרתי תוך התעלמות מהעובדה כי אך לפני זמן קצר חשדתי שזה קשור אליו איכשהו.

"זה לא קשור אליי אם זה מה שאת חושבת", הוא אמר. "לדעתי עלית פה על משהו גדול, ומישהו לא אהב את זה".

הוא נראה רציני לגמרי. "אתה מבין שזה סרט על אירוע שקרה עוד אפילו לפני שההורים שלי נולדו? כמעט כל מי שהיה שם כבר מת או סובל מסניליות מתקדמת. וחוץ מזה, חצי ממה שקורה בסרט המצאתי".

עידן לא נתן להיגיון שבדבריי להרוס את התאוריה שלו: "לדעתי האיום הזה אמיתי לגמרי. אני אומר שכדאי לנסות למצוא את הבצק הלא אפוי הזה".

אולי המכה שחטף שיבשה משהו במוח שלו? עכשיו הוא רוצה שנפתח בחקירה בלשית רק בגלל הודעה חסרת משמעות? איך הוא מצליח כל פעם מחדש לנוע בכזאת קלות בין שני קצוות המטוטלת– מאדישות מוחלטת למעורבות פעילה – בלי שזה ייראה לו מוזר.

"אתה מגזים, עידן, הסיפור הזה של התחרות הוא שטות מוחלטת, ורק סבתא שלי חושבת שהוא רציני. אף אחד, בכל העולם, לא מתעניין בזה, אנחנו לא צריכים להיכנס לפניקה מ..." הצלצול הפתאומי של פעמון הכניסה גרם לי לפלוט צרחת בהלה. מיהרתי לתפוס מחדש את המערוך תוך כדי התעלמות מהצחוק המתגלגל של עידן. הוא אמור להגן עליי, הדביל, לא ללעוג לעצבים הרופפים שלי.

כמו לפני עשר דקות, גם עכשיו הצלצול התחלף במהלומות חזקות על הדלת. לפחות אני לא לבד עכשיו, חשבתי כשראיתי את הידית יורדת למטה, והדלת, ששוב, ברוב טמטומי, שכחתי לנעול, נפתחת במהירות. הנפתי את המערוך והסתערתי.

למרבה המזל, מאיה הייתה טיפה יותר מהירה מעידן, היא הספיקה להתכופף בזמן, והמערוך, במקום לפגוע בה, ניפץ את האגרטל האהוב של אימא. קלטתי את עידן מאחוריי שורק בהתפעלות כשהבין איזו עוצמה של חבטה הלמה בפניו קודם לכן. מאיה, עדיין מתנשמת מהריצה, העבירה את מבטה ממני אליו, מנסה לפענח את הסיטואציה שנקלעה אליה.

"קפצתי לראות מה קורה איתך אחרי ההודעה המוזרה שלך, זו לא סיבה לרצוח אותי!"

אם שואלים אותי, דווקא כן הגיעה לה כאפה קטנה בגלל האופן שבו היא מאבדת את כבודה העצמי בכל פעם שהיא שומעת את שמו של עידן וגם, כמובן, על זה שנדחפה ביני ובינו דווקא בפעם הראשונה וככל הנראה האחרונה שהוא נמצא בבית שלי. אבל למרות המרירות הקלה שבעבעה בתוכי, התעליתי על עצמי ושיתפתי אותה במסר המאיים שנשלח אליי.

אולי בגלל שעידן חשב שזה רציני ואולי כי היא באמת נבהלה מהטון הבריוני, מאיה התייחסה לדברים בכובד ראש מפתיע. "זה נשמע לי מישהו שלגמרי מתכוון לאיומים שלו", אמרה, ולפני שהספקתי לחלוק על דבריה, הבהבה הודעה חדשה בערוץ הפרטי שלי. עידן ומאיה מיהרו להצטופף מאחורי גבי בזמן שפתחתי אותה וקראתי.

אני מבין שהחלטת להתעלם ממני, כתב "בצק חצי אפוי", **חבל מאוד. אין לך מושג לאן נכנסת מיידלע. סוף מעשה במחשבה תחילה!**

קראתי פעמיים את ההודעה, מנסה להפנים את המסר. מיידלע? עדיין מסתובבים אנשים בעולמנו שמשתמשים במילה הזאת? סובבתי את ראשי לאחור, מחפשת רמז בעיניהם של מאיה ועידן, אבל גם הם נראו מבולבלים.

"זה לא נשמע מישהו בגיל שלנו", אמרה מאיה לבסוף.

"אף אחד שאני מכיר לא מדבר ככה". המשיך עידן, "אבל אולי שווה לקפוץ לביקור אצל הבצק הזה. נראה לי שהוא צריך שירגיעו אותו קצת, את לא חושבת?" הוא הביט בי כאילו הצעתי לו להשתתף בסרט מאפיונרים.

"ברור", השתדלתי להישמע צינית, "אם האיום היה מופנה אליך ולא אליי. אבל מכיוון שלא בא לי להירצח בזמן הקרוב על ידי אדם שמכנה את עצמו בצק חצי אפוי, אני מעדיפה שלא". אבל אני מודה שגם אני הייתי מסוקרנת. "אולי פשוט ננסה לגלות מי זה", הוספתי במהירות, כדי לא לאכזב את עידן שנראה מאוד חמוד בגרסה המאפיונרית שלו, הרבה יותר מאשר הגרסה האדישה הרגילה שלו. לרגע קצר חשבתי שכדאי לנסות לשלוח לבצק חצי אפוי תגובה נרגשת אשר תעודד אותו להגיב בחזרה ובכך להוציא ממנו מידע שיחשוף אותו, אבל פתאום נזכרתי שנמצא בידי נשק הרבה יותר מוצלח: גאון מחשבים שיכול לעשות דברים שנראים בלתי הגיוניים, בלתי חוקיים ובלתי חדירים. למה לוותר על קיצור דרך מופלא שכזה? רק בגלל שהוא פרפקציוניסט מהסוג הפסיכופתי שכמעט גרם לי להתקף פניקה לפני המסיבה של סבתא? אז מה אם נשבעתי שלעולם לא אבקש ממנו עזרה שוב. בעיתות מצוקה מותר להגמיש קצת את הנדרים שלנו.

תפסתי את לב עסוק באיזושהי בעיה קיומית במשחק המציאות המדומה שפיתח עם שותפיו הווירטואליים. למזלי הוא הסכים להתפנות לכמה דקות עבור צרות יותר ארציות. בזמן שהסברתי לו בטלפון מה אני צריכה, ראיתי את מאיה תופסת בידו של עידן ומושכת אותו לכיוון המחשב הנייד שלי. בלב נחמץ עקבתי אחרי תנועות ידיה המתלהבות בשעה שהסבירה לו את תוכניתה ואחר מבטו המתבהר כשהבין את דבריה. "חתיכת בהמה", סיננתי, כועסת בעיקר על עצמי על שגרמתי לה להתפרץ בקלות מרגיזה לתוך ההרפתקה הפרטית שלי ושל עידן.

"את מדברת אליי?" שאל לב מהצד השני של הטלפון. הוא כבר התחיל במשימת האיתור בעודי מדברת איתו. בזכות יכולותיו הרב־משימתיות הוא הספיק להריץ כמה תוכנות חיפוש בו זמנית, לאתר את כתובת המחשב שממנה נשלחה ההודעה, למצוא עקבות ישנות שהותיר אחריו שם המשתמש "בצק חצי אפוי", לקרוא את כל התגובות האחרות לסרטון, להוסיף תגובה מטופשת משל עצמו וגם לקלוט את מלמולי הזעף שלי. ציינתי כבר שהוא גאון, נכון?

"מדברת לעצמי", הרגעתי אותו, רק שימצא את הבצק הזה לפני שמאיה תשתלט לגמרי על עידן. המשכתי לעקוב אחר ראשיהם היותר מדי סמוכים זה לזה בשעה שרכנו מעל המחשב. מה הם מחפשים שם?

"מצאתי!" מאיה ולב צעקו בו זמנית. לא ידעתי למי להתייחס ראשון. סימנתי למאיה בידי שתמתין לרגע (לא יזיק לה

להתייבש קצת) והקשבתי קודם ללב, בהתחלה בחצי אוזן אבל כשקלטתי את דבריו, הוא זכה לכל תשומת ליבי.

"הבן אדם נמצא קרוב אלייך הרבה יותר ממה שאת חושבת", הוא היה חייב להישמע דרמטי, "ברמת גן. משהו כמו רבע שעה נסיעה מהבית שלך. זה נשלח ממחשב במקום שנקרא מגדלי דור הזהב, נראה לי שזה בית אבות. תני לי שנייה לבדוק", הוא באמת התכוון לשנייה, "כן, 'מגדלי דור הזהב: בית הורים יוקרתי לגיל הזהב'. בטח מישהו משם".

"אתה יכול להשיג רשימה של הדיירים והצוות?" בכוונה דיברתי לאט כי קלטתי שמאיה מתחילה לאבד סבלנות.

"תני לי חמש דקות", אמר לב וניתק.

כעת פניתי לצמד־חמד הנרגש שישב מולי, מקווה לטובתם שזה יהיה שווה את תחושת החמיצות שלי.

מאיה לא קלטה ממני שמץ של חוסר שביעות רצון. היא סימנה לי להתקרב. "פעם קראתי באיזשהו מקום שאנשים בוחרים לעצמם כינוי או שם משתמש בלי להיות מודעים לסיבה שגרמה להם לבחור דווקא את הכינוי הזה. הסיבה נמצאת בכלל בתת־מודע שלהם", היא התאמצה להישמע אינטליגנטית ועשתה את זה בעליצות מרגיזה. "אז חשבתי לעצמי מה יקרה אם נעשה גוגל על הביטוי 'בצק חצי אפוי', אולי נקבל איזשהו כיוון חוץ ממתכונים לעוגות ו..."

"לא תאמיני מה מצאנו". קטע אותה עידן ומשך אותי אליו, זאת אומרת למיקום יותר טוב מול המחשב. מגע ידו היה חם. הוא הצביע על כותרת של כתבה מתוך מדור הבידור של אתר קול־נט, "סיפורו של אדון כמעט: מה עלה בגורלו של האיש אשר נגע בפסגה בקצות אצבעותיו ונעלם".

"זה מאמר מלפני יותר מעשר שנים", אמרה מאיה שבוודאות קלטה את מיקום היד של עידן, "מזל שגוגל זוכר הכול".

כותרת המשנה הייתה הרבה יותר רלוונטית לענייננו: "תמיד הייתי בצק חצי אפוי, כמעט מוכן, כמעט שם", כך בשפתו הציורית מעיד על עצמו מני שושני, מי שהיה זמר, חקיין, שחקן והפנים היותר מפורסמים בסצנת הבידור הישראלית של שנות השישים הסוערות. נפגשנו איתו לשיחה מרתקת במסגרת כתבות התחקיר שלנו: איפה הם היום?"

"מני שושני?" היה נדמה לי ששמעתי יריית תותח בתוך מוחי, "הוא היה ה..."

"המנחה של התחרות!" השלימו אותי מאיה ועידן בעת ובעונה אחת. ומאיה אף הוסיפה: "האיש מכנה את עצמו לא במודע 'בצק חצי אפוי'!"

לא רציתי לחשוף בפניהם את השפעת הגילוי עליי. זה מה שחסר לי עכשיו, סצנת היסטריה נטולת כבוד עצמי ליד עידן. במאמץ רב הצלחתי לעטות על פניי חיוך קליל ולאמץ את הטון הכי אגבי שיכולתי: "אין מצב שזה הוא!" ידעתי שאני נשמעת הרבה פחות החלטית משרציתי ולכן הוספתי: "האיש אמור להיות היום בן יותר משמונים. נראה לכם שהוא משוטט ברשתות חברתיות ומפחיד ילדות באיומים של עולם תחתון?" הצלחתי לשכנע לפחות את עצמי בקביעה הנחרצת שיצאה מפי, אבל אז צפצף הנייד שהיה ביד שלי. לב, ההאקר המהיר בעולם, שלח לי שני קבצים. בראשון רשימת כל הסגל של מגדלי דור הזהב ובשני רשימת הדיירים.

תחילה פתחתי את הקובץ של הסגל, מתפללת בליבי לא להיתקל באף שם מוכר. משנענתה תפילתי פתחתי בלב יותר קל את הקובץ השני. החלטתי שאם לא אמצא בתוכו את שמו של מני שושני, יהיה זה סימן לזנוח את החקירה הבלשית הקטנה שלנו, למחוק את הסרטון ולחזור לשגרת החיים המשעממת שלי.

השם האחרון ברשימה הארוכה היה מנחם שושני. גר שם כבר קרוב לתשע שנים, אגף שקד, דירה עשרים ושמונה.

"נתפסת, יא בן בצק מקולקל!" הריע עידן מאחורי ראשי. לא הייתי שותפה לשמחתו. מבחינתי הפרויקט החביב שהגיתי לכבוד יום הולדתה השבעים וחמישה של סבתא התחיל לקבל ממדים של מפלצת שיוצאת משליטה. לא אהבתי את זה בכלל.

פרק 7

כעבור עשר דקות כבר היינו שלושתנו על האוטובוס לכיוון מגדלי דור הזהב. עידן ומאיה חדורי רוח קרב, ואילו אני נגררת בעקבותיהם בחוסר מוטיבציה בולט לעין.

"לא חייבים להתעמת איתו", הבטיח עידן לאחר שקלט את הלך הרוח שלי, "נהיה מנומסים ואדיבים. בלי משטרה ומאבטחים. אני לא צריך צרות חדשות על הראש שלי". בתור אחד שלא רוצה להסתבך הוא היה די להוט לפגוש את בריון הרשת הקשיש. תהיתי אילו צרות ישנות יש לעידן. הייתה לי הרגשה שזה קשור להשתתפות שלו בסרט, אבל לא רציתי לשאול את זה ליד מאיה. גם ככה ההתלהבות שלה מההרפתקה הקטנה שלנו הייתה מוגזמת. אין צורך לכוון אותה להסתעפויות אחרות בסיפורנו.

כדי להפיג את החשש מהמפגש הצפוי, החלטתי להתכונן ובמהלך הנסיעה נכנסתי שוב לכתבה הישנה על היריב המסוכן שלנו. הפעם קראתי אותה לעומק. אמנם השם מני שושני בטח לא נשמע מוכר למי שלא עוסק במחקר אובססיבי של תחרות יופי נשכחת, אך מתברר כי לפני שנים רבות הוא היה כוכב עולה בארץ. הוא הקליט שני שירים, והם נהפכו ללהיטים גדולים, הצטלם לסרטי קולנוע, הופיע על במות בשירה וחיקויים והנחה ערבי בידור ותחרויות יופי. ואז, דווקא כשהתחיל לבסס את מעמדו בפסגה, אי־שם בסוף שנות השישים, הוא התחתן ועזב את הארץ עם אשתו הטרייה. השניים נדדו בעקבות החלומות שלו, אך, למרבה הצער, ההצלחה לא האירה לו פנים באמריקה. הוא התגרש חודשים ספורים אחרי נישואיו, התחתן בשנית, התגרש שוב, החליף עבודות, נקלע לחובות ולבסוף חזר לארץ מובס וגלמוד. לאחר שובו הוא מעולם לא הצליח לשחזר את הצלחתו הגדולה משנות השישים. הוא התחתן והתגרש בפעם השלישית, התחיל לעבוד בתור סוכן ביטוח ואז נעשה נהג מונית, הסתבך שוב בחובות ומאז, לטענתו, הוא חי בעליבות ובדוחק. "אין כבוד במדינה שלנו לאמנים ותיקים", חזר וטען שוב ושוב לאורך הריאיון.

שאלתי את עצמי אם כיום הוא אחד מהטיפוסים המשועממים האלה שכותבים כל הזמן טוקבקים והודעות עצבניות, אבל גם אם כן, בכל זאת הפליא אותי, בעקבות קריאת הכתבה, שמכל מבול הצרות שנחתו עליו, דווקא אירוע כה זניח מעברו, טקס בחירת מלכת היופי של הצפון, העמק וההר, גרם לו לכזה פרץ של תוקפנות. מוזר לחלוטין.

ואם זה לא מספיק מוזר, אז שאלה הרבה יותר גדולה צצה במוחי לאחר שהגענו למתחם הנוצץ של מגדלי דור הזהב: איך, לכל הרוחות, אדם אשר לטענתו הגיע כמעט לחרפת רעב, יכול להרשות לעצמו מגורים במקום הזה? האם בעשור שחלף מאז פרסום הכתבה הוא זכה בלוטו? מתחם בית האבות היה כל כך מפואר עד כי חששתי שרק עשירי ישראל מורשים להיכנס בשעריו. בטח לא שלישיית נערים עלובה כמונו.

בכניסה למגדלים עמד מאבטח שרירי שהזכיר דמות קומיקס של בריון. מאחוריו הצלחתי בקושי לראות את עמדת פקידת הקבלה ואת הלובי המפואר, שהיה מרוצף באבני שיש ומעוטר בציורים צבעוניים. המעבר פנימה נראה כמשימה בלתי אפשרית לביצוע.

מזל שבשלב הזה מאיה החליטה להוכיח שהיא מועילה במשהו. "אנחנו מפרויקט מחויבות חברתית. שלחו אותנו לפה מבית הספר". אמרה לגורילה בנימת ביטחון של מי שיודעת שהגיעה למקום הנכון. "יש לנו פגישה עם..." סובבה את ראשה אליי, "איך אמרו שקוראים לאחראית על המתנדבים פה?"

"רונית?" ניסיתי. בכל מקום יש רונית אחת לפחות. המחסום האנושי לא פקפק. הוא אפשר לנו לעבור. באותה מידה יכולתי להגיד "גודזילה".

כעת הגיע תורו של עידן להפעיל את קסמיו. "סבא מחכה לנו", אמר לפקידת הקבלה אשר שלחה אלינו חיוך פלסטיק צחור, "מנחם שושני, דירה עשרים ושמונה. הנייד שלו לא מחובר, את יכולה בבקשה להתקשר לדירה ולהגיד שאנחנו מחכים בלובי?"

"השתגעת?!" לחשתי מאחורי גבו, "ואם אין לו בכלל נכדים? הוא מיד יחשוד ויקרא לאבטחה". העיקר שהוא לא

מחפש צרות חדשות.

עידן סימן לי לשתוק בזמן שהפקידה מילאה את בקשתו. עקבתי אחרי הבעת פניה כשהקשיבה לתשובה מהצד השני של קו הטלפון, לא ניכר ששמעה משהו לא תקין. "הוא כבר יורד". אמרה לנו באותו חיוך בלתי מחיק, "ביקש שתחכו לו בגינה, בפינת הישיבה מאחורי המפל". היא הצביעה לכיוון דלתות הזכוכית העצומות שתחמו את הקיר הפנימי, המרוחק מאיתנו. מאחוריהן התפרשה מדשאה ירוקה אין־סופית.

"אמרתי לך!" עידן היה מרוצה מעצמו כשצעדנו לכיוון פינת ישיבה שהסתתרה בין שיחי ורדים ומפל מים שפכפך בשלווה לתוך בריכה מרוצפת באבנים צבעוניות. "היה לי ברור שהוא יסתקרן לדעת מי הם הנכדים החדשים שצצו פתאום בחיים שלו, וחוץ מזה", הוסיף בחיוך מעט נבזי, "עדיף לך שנפגוש אותו במקום טיפה יותר ציבורי ולא אצלו בדירה, למקרה שהוא באמת מתכוון לממש את האיומים שלו בקשר אלייך".

בזמן שחיכינו על ספסל העץ המעוגל, חשבתי לעצמי שאין לי מה לבנות על רפלקס האבירות של עידן במקרה שאדון שושני יתקוף. כבר התחלתי להצטער שלא לקחתי איתי את המערוך כשלפתע קול סדוק הקפיץ אותי בבהלה: "אז מי מביניכם אחראי לביזיון?" אפילו שיותר מעשר שנים חלפו מאז שתמונתו התפרסמה בכתבה ההיא במדור הבידור של קול־נט, עדיין ניתן היה לזהות את הקשיש הצבעוני שהופיע פתאום מבין השיחים. שערו הצבוע בשחור פחם היה שופע ומסורק לאחור בסגנון שהזכיר תמונות של כוכבי קולנוע מהתקופה שלפני הצבע. הוא לבש חולצה פרחונית, מכנסי ברמודה כחולים ונעלי בד חומות. במִפתח החולצה שלו בצבץ חרוז טורקיז אשר היה קשור לצווארו בשרוך עשוי עור קלוע. הוא נראה כמו זקן שנאחז בכוח בנעוריו. הוא לא נראה מזיק במיוחד. היה משהו משועשע במבטו בשעה שבחן את שלושת "נכדיו החדשים".

אני התעשתי ראשונה. "אם אתה מתכוון לסרט על מלכת היופי, אז זאת אני... זאת אומרת", קולי נחלש מעט, "אני האחראית. קיבלתי את המסר שלך ובאתי".

הוא לא נראה מופתע מדבריי. התרשמתי שהוא ציפה לביקור הזה. החיוך הדק שלו אישר את תחושתי, מצד אחד חיוך מלא הערכה על שאיתרנו אותו כל כך מהר, ומצד אחר, זה היה חיוך של מבוגרים שמשוכנעים שהם נמצאים כמה מהלכים לפני הדור הצעיר. "אם הגעת לפה, כנראה שלא הבנת נכון את המסר, מיידלע, היית אמורה למחוק את הדרעק שפרסמת במקום לבוא לבקר".

"מאוחר מדי", אמרתי. החלטתי להתעלם מהטון הלועג שלו, "זה כבר רץ בכל מקום". עדיין לא הצלחתי לעכל את העובדה שבדרך לפה הסרטון עשה את הלא ייאמן וכבר עבר את סף מאה אלף הצפיות, "וחוץ זה, למה שאני אמחק את זה? רק כי אתה מאיים? זה סרט שעשיתי לסבתא שלי, זה לא קשור אליך בכלל". קיוויתי שהוא, בניגוד לסבתא, קלט שמדובר בסרט חדש עם שחקנים, ולא בצילומים מקוריים מהאירוע. בן דודי אופק אמנם נתן משחק משובח, אבל עדיין ההבדלים בגיל ובמראה בינו ובין מני שושני הצעיר היו ניכרים לעין.

הוא לא אהב את התשובה שלי. אדמומית התפשטה על לחייו, ונחיריו התחילו לרטוט בכעס. הבעת הפנים המשועשעת התחלפה במשהו הרבה יותר מאיים. "לסבתא שלך?! אילנה הנקין? מכונת הדמעות ההיסטרית הזאת? כל הצרות בחיים שלי התחילו בגלל האישה הזאת! אם לא המהומה שהיא יצרה בסוף הערב המקולל ההוא, לא הייתי מאבד את הריכוז ואולי הייתי מצליח להימנע מהטעות שהרסה לי את ה..." הוא התנשף בזעם, "אין לך מושג במה הסתבכת כשעשית את הסרט הזה, ילדה טיפשה". הוא התקרב אליי, אולי בשביל לחדד את המסר, אבל עידן הבין אחרת את הדברים. הוא מיהר להידחק ביני ובינו: "הופ־הופ, סבא'לה, אני מציע לך להיזהר". מבחינתי זה היה כמובן אירוע מכונן שהשכיח ממני את כל מה שקדם לו. אביר החלומות שלי יוצא להגנתי! מאיה ואני הבלענו אנחה משותפת. לא היה לי ספק ששתינו עוד נדון ארוכות על מה שקרה פה הרגע. הטמטום הרגעי שתקף אותי כמעט גרם לי לפספס את מה שמני שושני אמר על סבתא אבל, בסופו של דבר, המילים שלו הצליחו לחדור לתוך מוחי. מני צעד אחורה וסקר את עידן. "גם אתה שיחקת בשטות הזאת, נכון?" מתברר שהוא כן קלט ש"כתבת התחקיר" מבוימת. "חטפת שם יופי של סטירה, בדיוק כמו שאשרובסקי הצעיר חטף במציאות. הוא לא אהב את זה. וגם הבן שלו לא יאהב את זה כשיגלה את הסרט שלכם. אתה עוד תתגעגע לקטנה הזאת שקיבלת", הוא עשה צעד נוסף לאחור ומישש את לחיו השמאלית, כאילו כאב עמום עלה בזיכרונו, "תאמין לי, אני יודע למה האנשים האלה מסוגלים. על בשרי למדתי".

הבעת הבלבול שעלתה על פניו של עידן העידה על כך שבראשו עברה בדיוק אותה שאלה שעברה בראשי: על מה לעזאזל האיש הזה מקשקש עכשיו? מי זה אשרובסקי הצעיר שהוא הזכיר? אולי יש עוד אח במשפחת מארגני התחרות? האם זה היה הבחור הצעיר שמצאתי בתמונת העיתון הישנה? זה שהעניק לזוכת התחרות את הכתר והפרס? ולחשוב שבכלל לא הייתה אמורה להיות סצנה כזאת בסרט. אפילו את הסטירה המצאתי רק כדי שיהיה קצת בשר לתפקיד שלו ועכשיו מתברר שזה קרה באמת. איזה צירוף מקרים מוזר.

מני שושני פנה אליי עכשיו. "תעשי לעצמך ולכולנו טובה, מיידלע", אמר, נימת קולו הפכה לרכה, כמעט מתחננת, "תמצאי דרך להעלים את הסרט או לפחות תשני את הכותרת שלו, השם הלנה מישקין מסוגל לשחרר שדים שהיו כלואים בתוך כד אטום יותר מחמישים שנה. וכשזה יקרה, כבר לא יהיה אפשר לתקן".

נו, אז לא רק סבתא מגיבה רע לשם הזה.

"אתה באמת חושב שלמישהו אכפת?" שאלה מאיה ולו רק כדי להזכיר את קיומה, "אנשים צופים בסרטון הזה רק כי הוא מצחיק ומטומטם. הלנה מישקין הזאת לא מעניינת אף אחד".

מצחיק ומטומטם? יצירת האמנות שלי? רציתי להגיב לדבריה, אבל פתאום הנייד שלי רטט בעצבנות. אימא התקשרה. סיננתי. שנייה אחר כך נוי התקשרה. סיננתי גם אותה. שיחכו עוד שתי דקות עם החפירות שלהן, היה לי יותר דחוף להבין כרגע למה שמה של הלנה מישקין יוצר תגובה אלרגית אצל יותר מדי אנשים. את סבתא עוד אפשר להבין, אבל למה מני שושני? בסך הכול היא הייתה דמות סתמית שחלפה בחייו למשך חצי שנייה.

"בסדר, שכנעת אותי", אמרתי במהירות לפני שהוא יספיק לתקוף את מאיה, "אני אשנה את השם של הסרטון, בעצם, אתה יודע מה? אני אשמיד אותו לגמרי, בתנאי אחד", בזווית עיני קלטתי את מבטם המופתע של מאיה ועידן, "בתנאי שתספר לנו את הסיפור האמיתי של התחרות". הטלפון רטט שוב, ארבע הודעות בזו אחר זו. המשכתי להתעלם. מני שושני התלבט, והיה לי חבל לאבד את המומנטום. "לפחות תגלה לנו אם סבתא שלי צדקה כל השנים כשהיא טענה שגנבו לה את הזכייה. זה נכון?" אולי אצליח בכל זאת להשיג צדק עבורה.

מני פתח את פיו כדי לענות. הרגשתי שהנה, הוא הולך לספר הכול, או לפחות משהו, אבל תסמכו על המזל שלי שדווקא בשנייה הזאת הטלפון שלי צלצל שוב, הפעם צלצול ארוך ובלתי מתפשר. העפתי מבט במסך וכמעט השתקתי את הצלצול, אבל אז קלטתי את השם על המסך. סבתא? זה כבר רציני. משהו בטוח קרה. עניתי.

"אמרתי לך?!" שאגה סבתא לתוך אוזני את צמד המילים האהוב עליה. לפי המבטים של האחרים הבנתי שגם הם שמעו אותה. "בשביל מה זה היה טוב? לא יכולת לחשוב על מתנה אחרת?"

המסר שלה עבר היטב אתמול בערב, לא הבנתי מה דחוף לה לשחזר את הקריזה שלה דווקא בזמן הכי גרוע מבחינתי, "מצטערת, סבתא, חשבתי ש..."

"לא מעניין אותי מה חשבת!" קטעה אותי, "עכשיו תמצאי דרך לפתור את הברוך שיצרת. הבנת?" היא מעולם לא דיברה אליי בתוקפנות כזאת, מה עקץ אותה פתאום? "אני לא מעוניינת בצדק, לא מעוניינת בכתר ולא רוצה להיות בטלוויזיה. תוציאי אותי מהסיפור!" היא ניתקה.

"חמישים וחמש שנים עברו, וההיסטריה אותה היסטריה", סינן מני שושני בזמן שפתחתי, מבולבלת כולי, את ההודעות האחרונות שנשלחו אליי.

הודעה ראשונה – אימא: **למה את לא עונה?**

הודעה שנייה – אימא: **איפה את?**

הודעה שלישית – אימא: **את לא עושה כלום בלי אישור ממני. ברור? תתקשרי אליי דחוף!**

הודעה רביעית – נוי: **את לא מבינה מה הולך פה! כל העולם מדבר על הסרט שלך. התקשרו מבידור היום. רוצים לעשות כתבה כבר מחר. אימא, יעל וסבתא מתכננות להשמיד אותך. מציעה לך להיעלם מהשטח לשעות הקרובות.**

"כתבה בטלוויזיה על הסרט שלנו?" צהלה מאיה. היא קראה מאחורי הגב שלי את ההודעה האחרונה. הסתובבתי אליה וסימנתי לה לשתוק. מאוחר מדי. מני שושני קלט והתחיל לרעוד. הוא השעין את ידיו על גב הספסל. קצת נבהלתי. ניסיתי להגיד משהו מרגיע, אבל המבט על פניו הקפיא את לשוני. האימה שהתפשטה בעיניו הייתה כה עצומה, עד כי לרגע קצר חשבתי שהוא יחטוף התקף לב.

"הזהרתי אותך מהשד בבקבוק", לחש בקושי ואז, בלי להוסיף מילה, הסתובב והלך מאיתנו.

פרק 8

אני מעדיפה לדלג על תיאור עלילותיי בשעות שאחרי הביקור במגדלי דור הזהב. אמנם קרו דברים חשובים להמשך הסיפור, אבל די מתחשק לי להדחיק אותם. למען הסדר הטוב אתאר אותם בצמצום: מאיה ואני: ויכוח. עידן ואני: ריב. אימא ואני: צעקות (היא צועקת, אני שותקת), דוד איתן ודודה יעל ואני: נזיפות קשות (הם נוזפים, אני שותקת), נועה מיתר־ניר, כתבת השטח של "בידור היום", ואני: חמש שיחות טלפון מציקות מצידה, וחמישה ניסיונות סינון מצידי. סבתא ואני: אמרתי לך! אמרתי לך! (ואני שותקת), בקיצור, בראייה לאחור, אכן הייתי צריכה להתייחס ברצינות לאזהרתה של נוי ולהיעלם מהשטח לזמן־מה, במיוחד אחרי שהבנתי שאין שום טעם לשתף אף אחד מהם בהתפתחויות החדשות. מספיק נכוויתי מהתגובה של כולם במסיבה של סבתא.

יום המחרת קידם את פניי עם יותר ממאתיים אלף צפיות בסרטון, אלפי תגובות, שיתופים וסימוני "אהבתי", ועם הבשורה שהתגית #צדקלאילנהנקין הפכה לאחד מהנושאים החמים בכל הרשתות החברתיות. בתיבת ההודעות הפרטית שלי חיכו אין־ספור מסרים, ובנייד המתינו בסבלנות הודעות רבות שהתקבלו ועדיין לא נקראו. עדיין לא הצלחתי להשתחרר מתחושת הריחוף שהתחילה ללוות אותי מהרגע שהבנתי שהסרטון שלי נעשה ויראלי. הרגשתי כאילו אני דמות ראשית בסרט שאני עצמי יצרתי. "זה לא באמת קורה לך", אמרתי להשתקפות שלי במראה בזמן שצחצחתי שיניים.

אימא, כמו תמיד, בחרה להגיב בלחץ. היא קיבלה אותי במטבח במבט מאיים. "שלא תעזי להצטלם לטלוויזיה!" הזהירה שוב ושילחה אותי לדרכי. זה כמובן היה מיותר. לא הייתה לי שום כוונה לעשות את זה. בעקבות הפגישה המצמררת עם מני שושני רק רציתי לגמור עם כל הסיפור הזה ולשוב לשגרת החיים המשעממת שלי... לצערי גיליתי שאיחרתי את המועד.

עם הצעד הראשון בבית הספר הבנתי שמשהו השתנה. כולם, ללא יוצא מהכלל, ראו אותי. בן־לילה אבדה לי יכולת ההתמזגות עם האוויר. לקחתי נשימה עמוקה, מתחתי בעצבנות את שולי חולצת הטרנינג וניסיתי להעלים את עצמי מתחת לתיק בית הספר. בזמן שגררתי את רגליי לאורך המסלול משער בית הספר למקום מושבי בכיתה קלטתי את המבטים, הלחישות, האצבעות המופנות לכיווני, החיוכים הנלהבים. הרגשתי כמו סלבריטי שנקלעה לסביבה של קהל מעריצים משולהב, תערובת של אימה והתרוממות רוח, וכל זה בגלל סרטון מטופש בן ארבע דקות ועשרים ושתיים שניות.

"צדק לאילנה הנקין!" מלמל פתאום מישהו מאחוריי. נמלטתי לתוך הכיתה, לקול צחוקם של הנוכחים במסדרון.

בכיתה המצב היה דומה. "הנה היא!" הריעה תמיליה, לטאה בעלת כינוי מטופש במיוחד מהלהקה של קלריס. מיד הקיפו אותי כולם. וכשאני אומרת כולם, אני מתכוונת לכו־לם: מגדול עד קטן, כל אחד תבע לעצמו פיסה מהתהילה שלי, בייחוד צוות הניצבות בסרט ובראשן, כמובן, הכוכבת אשר גילמה את המנצחת הגדולה של הערב ההוא, הלנה מישקין.

"שלא תעזי להצטלם לטלוויזיה בלעדיי!" הכריזה קלריס בטון זהה לזה של אימא מהבוקר. קיללתי בליבי את מאיה שהפיצה את השמועה אף על פי שדרשתי ממנה לשכוח מהעניין.

הצלצול של תחילת השיעור הראשון הסיח לרגע קצר את תשומת הלב ממני, וניצלתי זאת כדי להזדחל למקומי. בליבי החל לנבוט געגוע לימים הלא רחוקים שבהם הייתי עוברת בין ילדי הכיתה כרואה ובלתי נראית. שוב נוכחתי לגלות כי איבדתי את כוח־העל החשוב ביותר שלי. ומי אשם בזה? בן אדם מאוד מסוים, שכעת יושב במקומו הקבוע לצידי, נטול כל עניין ברעש שנוצר סביבי, ראשו רכון על הטלפון ואגודליו מקפצים על המסך. מהיום שבו עידן נכנס לכיתה ומשך אותי, אפילו בלי להתכוון לכך, מחוץ לעמדה השקופה שלי, השתנו חיי ללא הכר, והוא מצידו, למעט רגע קצר אתמול, נותר אדיש לטלטלה שאחזה בי. הכעס שלי ניצת מחדש.

הפעם, בניגוד לפעמים האחרות, הרגשתי שהוא מתאמץ להתעלם. הוא לא התכתב עם החברה האלמונית ואפילו לא שיחק באחד ממשחקי הכדורגל הווירטואליים שלו. בזווית עיניי הבחנתי שהוא קורא טקסט מאוד צפוף שלא הצלחתי לזהות מהו, אבל לפי האופן הנוקשה שבו סובב אליי את גבו ניחשתי שהוא מודע לנוכחותי.

יודע מה? אמרתי לו בליבי, מתאים לי. אני לא צריכה בסביבה שלי טיפוסים אינטרסנטיים ונצלנים כמוך. החל מרגע זה אתה לא קיים בחיים שלי יותר. אבל מיד ידעתי שאני משקרת לעצמי. עדיין לא התגברתי על מה שהיה אתמול. בכל זאת, יש גבול כמה אפשר להתכחש לדבר שגרם לי להזיל דמעות לתוך הכרית כמעט חצי לילה.

ולחשוב שהכול התחיל בגלל מאיה, שבכלל לא הייתה אמורה להצטרף אלינו. מהרגע שהיא שמעה על הכתבה היא לא הפסיקה להתלהב. תוך שנייה שכחה מאזהרותיו של מני שושני והתמקדה במילת הקסם: טלוויזיה. מבחינתה הופעה בתוכנית "בידור היום" בשעת צפיית השיא מעניקה לכל אדם, ובעיקר לשתי מוכות גורל כמוני וכמוה, את מפתח הכניסה לחיים המאושרים של כת המפורסמים. חוסר הרצון שלי לשתף פעולה עם העניין גרם לה לאבד את שלוותה. בדרך הביתה לא הפסקנו להתווכח. הטונים עלו, הדיבור נעשה מגעיל ורק עידן שתק כל הזמן. בשלב מסוים, לאחר שנוסעים אחרים התחילו לגעור בנו, מאיה החליטה להשתמש בנשק יום הדין וירדה בהפגנתיות מהאוטובוס בדיוק כשהייתי באמצע טיעון הניצחון שלי. "לכי לעזאזל!" אמרתי לדמותה המתכווצת מעבר לחלון האחורי, וגם אם לא לשם, עדיין ציפתה לה צעידה ארוכה הביתה. מגיע לה. אבל במקום לשמוח לאידה, העדפתי להפנות את הכעס שלי לעבר עידן.

"הכול בגללך!" יריתי, "היית חייב להידחף לסרט שלי? מה היה דחוף לך שהוא יהיה ביוטיוב?" אני מודה שיכולתי לא לדבר בטון כזה מגעיל, אבל השילוב של הפגישה המטרידה עם מני שושני, הנביחות של סבתא בטלפון, ההודעות המאיימות של אימא והעימות עם מאיה לא גרם לי להיות במיטבי באותם רגעים.

מעולם לא ראיתי מישהו שמסוגל להתהפך ככה כל כך מהר. המבט האכפתי שלו חזר להיות מנוכר תוך שנייה. "את באמת חושבת שהסרט המפגר שלך מעניין לי את הקצה של ה..." אני מעדיפה לא לצטט את התשובה שלו במלואה, "מצידי יכולת לעשות סרט עלייך ועל מאיה מטיילות בספארי ומאכילות את השימפנזים בבננות, בדיוק אותה רמת טמטום. הצפיות שלו זה רק כי הוא הזוי ואידיוטי, ואת אפילו לא מבינה את זה, ככה שאת יכולה להרגיע עם הפוזה של הבמאית הדגולה".

הרגשתי איך שרירי הבטן שלי התכווצו בבת אחת, כאילו חטפתי מכת אגרוף. בהיתי בו למשך שניות ארוכות בזמן שניסיתי להסדיר את הנשימה שלי. אז אלו הפנים האמיתיים שלו. כל הזמן ידעתי שהוא לא השתתף בסרט בגלל שאיפות המשחק הלא קיימות שלו, אבל היה לי נוח להתעלם מזה כל עוד הוא הסתובב בקרבתי ועשה קולות של משתף פעולה. לפחות עכשיו הוא מודה שהכול היה אינטרס.

"אז למה בכלל רצית להשתתף בו אם הוא כל כך דפוק בעיניך?"

"עשיתי לך טובה!"

"אם ככה, מה היה לך כל כך דחוף לבקש ממני להעלות אותו לאינטרנט?"

"מזכרת מהדבר הכי דפוק שהשתתפתי בו", שיקר בלי למצמץ.

"כן? אז למה אמרת שהצלתי אותך ושאתה חייב לי?" רק אלוהים יודע עד כמה התאמצתי לשלוט ברטט שאחז בסנטרי.

"לפעמים אני סתם מדבר. את לא באמת מעניינת אותי".

"וכשבאת אליי הביתה בריצה אחרי שקיבלת את ההודעה ממני זה גם היה סתם?" עכשיו כבר בקושי הצלחתי לחסום את הדמעות.

הוא משך בכתפיו. "גמרנו עם החקירה?" שאל במקום לענות, "אני צריך לרדת בתחנה הבאה אז..." הוא לא המשיך. הפניתי אליו את גבי כדי שלא יקלוט את הסערה המתחוללת בתוכי.

את הדקה הבאה העברנו בשתיקה. הרגשתי שהוא נעמד ומסתכל עליי אבל לא הסתובבתי. "טוב, נתראה מחר", אמר בקול פחות קשה, "אני..." המתנתי להמשך דבריו וכשזה לא קרה הסתובבתי אליו, אבל הוא כבר ירד.

כל זה קרה אתמול, ובאמת ניסיתי להדחיק את זה, אבל איך אפשר כשעכשיו הוא יושב לידי בתנוחה אדישה נטולת דאגות? הוא לא חשב על זה בכלל, ואני עוד שנייה בוכה שוב. מזל שעד שהמורה הגיעה יכולתי להתעסק בטלפון שלי. נועה מיתר־ניר, הכתבת של "בידור היום", המשיכה להפגיז. אני לא יודעת איך היא הגיעה אליי אחרי שמחקתי את הפרטים המזהים מהסרטון, אבל כעבור חצי יממה של זרם הודעות מטרידות בלתי פוסק כבר הספקתי להבין שמדובר בבחורה מהזן הנחוש על גבול האובססיבי. שלושים ושמונה הודעות היא כבר הספיקה לשלוח, כולן עם אותו מסר: "היי,

זו שוב אני, מעוניינת להיפגש, תחזרי אליי בהקדם". ולא היה נראה שהיא מתכוונת להפסיק. במשך דקה ארוכה גללתי את הודעותיה מהסוף להתחלה, מנסה אגב כך להבין מה לא היה ברור בתשובה הראשונה והאחרונה ששלחתי לה: "אין אישור מההורים. אני גם קטינה וגם לא מעוניינת!!!" כנראה יש אנשים שלא מכירים את המילה לא.

"פששש לחוצה עלייך העלוקה", אין לי מושג מאיפה עידן שאב את התעוזה להציץ בהודעות שלי אחרי מה שהיה אתמול, אבל עובדה. התעלמתי ממנו.

המורה ללשון נכנסה, וזה אפשר לי להיכנס לפוזה של תלמידה מרוכזת בלי שהייתי צריכה לעשות את עצמי עסוקה לידו. הייתי די משוכנעת שהמסר הקריר עבר, לפחות עד שהחוצפן משך אליו, הרחק מהישג ידי, את מחברת היצירות הלא גמורות שלי והתחיל לכתוב בתוכה במהירות. אני גאה לספר שהצלחתי להשתלט על הדחף הראשוני להדביק לפרצוף שלו סטירה מצלצלת ובמקום זה הרחקתי ממנו את הכיסא שלי בתנועה שאני רוצה להאמין שהיו בה אצילות ואיפוק גם יחד. שיחלום לראות אותי נפגעת שוב, הזבל.

אחרי שסיים למלא את הדף, הוא תלש אותו במשיכה אחת, בלי לחשוש מהעיניים הסקרניות שתרו אחר מקור הרעש, קיפל והושיט לי, אך לאחר שהבין שאין בכוונתי לקחת אותו מידו הוא לא היסס, תפס את כף ידי ודחף לתוכה את הפתק. הייתי מאוד רוצה להמשיך בנימה הגאה ולספר שבו במקום מעכתי את הנייר, הפכתי אותו לכדור זעיר ואחר כך השלכתי אותו על הרצפה ודרכתי עליו בהתרסה ובאמת זה מה שהתכוונתי לעשות, אבל לפני זה הייתי מוכרחה רק להעיף מבט קצרצר על מה שהייתי משוכנעת שהוא בקשת מחילה מלאת רגש. הצצתי ומיד התחרטתי.

אני צריך לדבר איתך דחוף על משהו בקשר לחצי אפוי הזה. הרגע מצאתי כתבה ישנה שהתפרסמה עליו, ואת לא מבינה מה גיליתי. בואי נדבר בחוץ. ותפסיקי עם הפרצוף תחת הזה. אפשר לחשוב מה אמרתי לך. מה נהיית לי כזאת רגישה.

אכן התנצלות עדינה ונוגעת ללב. משכתי אליי בחזרה את מחברת היצירות הלא גמורות, שמחה על כך שבזמן רכישתה התעקשתי על כריכה עבה במיוחד. עשיתי תנועה כאילו אני מתכוונת לכתוב בתוכה תגובה לפתק שלו, ואז, כשהוא לגמרי לא היה מוכן, הטחתי אותה בעוצמה אדירה בפרצופו. אני מודה שדי שימח אותי לגלות שפגעתי לא הרחק מהמקום שבו המערוך של אתמול הותיר בו סימן.

"חתיכת אפס מסריח!" לחשתי, זאת אומרת חשבתי שלחשתי אבל בעצם זה יצא לי מהפה בצורה של צווחת אימים אשר רק הדגישה את דממת המוות ששררה כעת בכיתה. למשך שנייה, שנראתה כמו נצח, כל הנוכחים קפאו במקומם. ואפילו עידן לא העז לנשום ורק מישש את הנזק שהתהווה במרכז הפנים שלו.

נירה, המורה ללשון, התעשתה ראשונה. "עופי מיד למנהל, מיטל, ושלא תעזי לחזור אחרי זה לשיעור שלי, ברור?" אפילו לא טרחתי לתקן אותה. אספתי בדממה את החפצים שלי, זרקתי אותם לתוך התיק ונעמדתי. "חכי!" עידן תפס את ידי בכף ידו, ואני מיהרתי לנער אותה ממני אבל זה לא מנע ממנו להיעמד גם כן, "זוהר לא אשמה, נירה, זה היה באשמתי. אני צחקתי על הצורה של האוזן שלה". הסמקתי עד שורשי שערי. מכל מה שהוא יכול היה להגיד, דווקא לתנוך המקופל שלי הוא החליט להיטפל? הוא לא היה יכול למצוא משהו שיערער פחות את הדימוי העצמי שלי? אידיוט חסר טקט. ובכל מקרה מבחינתי זה כבר היה מאוחר מדי עבורו לשפר את המצב. עטיתי על פניי הבעה אמיצה, התעלמתי מהצחקוקים המרושעים של הבנות וממילות הדרבון של הבנים: "אני במקומך לא הייתי מוותר לה", ויצאתי מהכיתה.

עידן יצא מיד אחריי. "היא העיפה גם אותי", הסביר. כאילו שהיה לי אכפת. הרחבתי את צעדיי, אבל הוא הדביק אותי במהירות, "נו, חכי רגע, למה את חייבת להיות כזאת דרמטית?"

נעצרתי ונעצתי בו מבט עם כוונות קטלניות. "תגיד, אתה אמיתי?" התחלתי בשקט, "אתמול אמרת שאני הזויה והיום אתה נדבק אליי כמו מסטיק לנעל, מה אתה רוצה מהחיים שלי? תעזוב אותי בשקט!" כאן כבר עברתי לטונים גבוהים, וכמובן, עם המזל שלי, בדיוק אז עברה במסדרון נעמי הרכזת. שנתיים וחצי בחטיבה הצלחתי לחלוף מתחת לרדאר של כולם, ופתאום בבת אחת כל הצוות התחיל לקלוט אותי. ושוב, מי אשם בכל זה?

"עידן ושני! אפשר לדעת למה אתם צורחים במסדרון באמצע השיעור?" מזל שלפחות השם שלי עוד לא נקלט

במערכת של רוב המורים פה.

"מי צורח? בסך הכול מנהלים שיחה תרבותית, מה את עפה על עצמך", ענה עידן תשובה שעלתה לו ולי ברישום של עבירת משמעת חמורה ובהעפה הביתה. אפילו לא הספקתי להגיע לבירור בחדר המנהל בעניין ההתפרצות האלימה שלי בשיעור.

"אני במקומך הייתי נזהרת", יעצה נעמי לעידן לפני שנפטרה משנינו ביציאה מבית הספר, "זוכר שקיבלנו אותך על תנאי, נכון? עוד התחצפות כזאת, ומי שצריך לדעת ידע מזה".

כשהיינו מהצד השני של דלת הזכוכית עידן כיבד אותה בשרשרת קללות עסיסית, שגרמה לי לפרץ צחוק בלתי רצוני. נעמי עוד שלחה לעברנו אצבע מאיימת מתוך בית הספר, אבל היא לא באמת שמעה את איחוליו הלבביים. עידן עצר בפתאומיות והביט בי.

"טוב, לפחות עכשיו אני יודע מה מצחיק אותך". מובן שמיד הפסקתי לצחוק וחזרתי לפוזת הקדושה המעונה. אחרי שנים של צפייה בסבתא אילנה אני מניחה שלמדתי מהמומחית מספר אחת איך אפשר לעשות את זה בצורה משכנעת. וכדי לא להרוס את הרושם הייתי נחושה להסתלק משם לפני שהוא יתחיל לספר לי על התגלית המרעישה שלו, יגרור אותי חזרה לענייני הסרט ויגרום לי להפסיק לכעוס עליו.

הספקתי להתרחק מרחק של עשרה צעדים לפני שהוא צמצם את הפער בשניים וחצי דילוגים מהירים. "חכי שנייה, זוהר, אל תהיי רעה, תני לי לפחות לבקש..." הוא לקח נשימה ארוכה, "סליחה".

הרגשתי איך כל האוויר יוצא ממני מול העיניים החומות האלה. הוא נראה כמו כלבלב שנשאר לבד בחוץ. הרגשתי באופן הכי מילולי איך הלב שלי רוטט בתוך החזה ואפילו שמאוד רציתי להמשיך עם הברוגז שלי עוד קצת, לא יכולתי שלא לסלוח לו בו במקום וכבר כמעט שלחתי לכיוונו חיוך של מחילה, כשלפתע קול נשי דקיק התפרץ לשיחה הפרטית שלנו: "זוהר? את זוהר גלמן מ'המלכה שלא הייתה'?" עד עכשיו אין לי שמץ של מושג מאיזה חור נסתר הגיחה נועה מיתר־ניר, הכתבת המפורסמת של אחת מתוכניות הטלוויזיה הנצפות בארץ. מטר וחצי של שאפתנות בלונדינית ארוזים ז'קט כחול ובחצאית מיני תואמת. נעלי העקב היוקרתיות שלה לא הצליחו להעניק לה יתרון גובה עלינו. היא הביטה בי מלמטה, ובכלל לא היה נראה שזה מפריע לה. לפי הנחישות שעל פניה נראה שהיא התכוונה לארוב לי ביציאה מבית הספר אפילו עד סוף יום הלימודים אם תזדקק לכך. למזלה נשרתי לחיקה כמו מתנה מהשמיים.

"את מתבלבלת ביני ובין זוהר אחרת", ניסיתי, אבל מסתבר שלקרצייה יש חושים עיתונאיים מחודדים. היא זיהתה את עידן בדמותו של אשרובסקי הצעיר מהסרט והבינה מיד שהעסק קשור אלינו. "רק כמה דקות מזמנך", ספק ביקשה ספק דרשה, "הסיפור של התחרות ההיא הפך לשיחת היום. כולם רוצים צדק עבור אילנה הנקין. אנחנו מעוניינים לחקור את העניין". היא נצמדה אליי ואל עידן בדיוק בחלק הצר של השביל המוביל לרחוב, כך שלא יכולנו לעקוף אותה. "את הנכדה שלה, נכון?"

לא היה טעם להכחיש, "כן, אבל..."

היא קטעה אותי: "תנסי לשכנע אותה להתראיין על הסרט שלך, היא כרגע לא משתפת פעולה".

האישה הזאת לגמרי לא מסוגלת להתמודד עם סירוב. האם נגמרו כל נושאי הסיקור הרגילים שלה שהיא חייבת להתעסק עם סבתא שלי?

ייאמר לזכותה שהפעם היא קלטה מהר את חוסר ההתלהבות שלי. "בערב עומדת להתפרסם על המקרה הזה כתבה מדהימה. אולי בהמשך אפילו נעשה מהסיפור סרט דוקומנטרי. תחשבי על זה, באיחור של יותר מחמישים שנה נצליח להחזיר לסבתא שלך את הכתר שנלקח ממנה. לא זה מה שניסית להשיג?"

חשבתי על זה לרגע קצר. אולי היא, עם המשאבים האין־סופיים שלה, התחקירנים, והיכולות המקצועיות של ההפקה הגרנדיוזית, תוכל להגיע לחקר האמת? אולי באמת הגיע הזמן שהצדק ייעשה עבור סבתא? אבל אז נזכרתי בתגובה החמוצה של כלת השמחה. סבתא אולי רוצה צדק, אבל לא במחיר חשיפת הסיפור הטראומטי שלה לעיני כול. אחרי שנכוויתי פעם אחת עם הסרטון הקצר שלי, עדיף לי הפעם להיזהר להישמר.

"מצטערת", אמרתי, "אני לא מעוניינת, מציעה לך לחפש פרויקט אחר". כאילו שכלבת הבולדוג הזאת הייתה מסוגלת לשחרר את נעילת הלסתות שלה מהסיפור העסיסי שתפסה.

ניסיתי להשתחל בינה ובין הגדר, אבל באופן מופלא היא הצליחה לחסום כל אפשרות לעקוף אותה. "את עושה טעות. יש פה סיפור ענק. אחר כך תצטערי שלא קפצת על ההצעה". עידן ניסה למשוך אותי לצד שלו בתקווה שנצליח לאגף אותה ולברוח, אבל היא קלטה את זה בזמן ונצמדה אלינו אף יותר. "אני מתכוונת להגיע לכל המעורבים, גם השחקנים בסרט וגם הדמויות האמיתיות מהעבר ולראיין את כולם. את יכולה לזכות פה בכבוד גדול בתור היוזמת המקורית של הפרויקט, לא חבל?" קולה ירד בכמה אוקטבות בשעה שניסתה למכור לי את הסחורה המפוקפקת שלה.

"חבל רק על הזמן שלך", הגענו לסוף השביל. זאת הייתה ההזדמנות שלנו להיפטר ממנה. "אף אחד מהמשפחה שלי לא יתראיין, במיוחד לא סבתא שלי. מה תעשי בלי אילנה הנקין? היא הגיבורה פה. בקיצור, אין כתבה. תודה על ההצעה ושלום".

"ואל תבואי לנו בחלום", הוסיף עידן ומשך אותי שוב בעקבותיו, הפעם בהצלחה.

תשתדלי לא להתרגל לזה, הזהרתי את עצמי כשהבחנתי שהוא לא שחרר את כף ידי גם כשהאצנו את צעדינו לכיוון תחנת האוטובוס. לרגע קצר השתררה דממה, ואני הייתי משוכנעת שהמסר שלנו עבר, אבל אז הקול הדק, המרגיז הזה, תקף אותנו שוב, הפעם מאחור.

"זאת הטעות הגדולה שלך, גברתי הצעירה", לעזאזל איתה, היא הצליחה לגרום לי לעצור ולהסתובב אליה, "הגיבורה הגדולה פה היא לא אילנה הנקין. תאמיני לי שעם עוד קצת חיזור מצידי היא תתראיין אצלי כמו ילדה טובה, גם בלי העזרה שלך. אני צריכה אותה ואת כולכם רק בתור הרקע לסיפור האמיתי", היא נעצרה וחייכה כשקלטה את הסקרנות שנעורה בי. "הלנה מישקין, המלכה הנעלמת, היא בעצם העניין המרכזי פה", נועה מיתר־ניר נשמעה כעת כמו קריין של קדימונים לסרטי פעולה. כמה דרמה האישה הזאת מביאה איתה. התכוונתי להסתובב ולהתרחק ממנה, והפעם לתמיד, אבל אז היא הוסיפה: "ידעת שיומיים אחרי התחרות היא התחתנה בסתר ומיד אחר כך ברחה עם הבעל הטרי לאמריקה? מאז איש לא שמע ממנה. המקורות שלי עבדו פה שעות נוספות בניסיון לברר מה עלה בגורלה. רוצה לדעת עם מי היא התחתנה?" חיוכה התרחב, ואני ידעתי שאני הולכת לשמוע משהו מאוד שערורייתי, "עם הכוכב הכי גדול שהיה פה בשנות השישים, האיש שהנחה את הערב ההיסטורי ההוא, מני שושני בכבודו ובעצמו!" ואז הוסיפה בטון מעט מתרשם: "מתוקה שלי, עלית פה על סיפור מהליגה של המקצוענים. כל הכבוד לך".

פרק 9

הייתי המומה. נראה לי שהלסת שלי נפלה למדרכה. מני שושני? המנחה של התחרות? האיש שניסה להוריד את הסרט שלי? איך הוא שכח להזכיר אתמול את הפרט הקטן הזה?

"היא צודקת", אמר עידן, "זה בדיוק מה שרציתי לספר לך קודם. חיפשתי עליו בארכיון של כתבות עיתונאיות ישנות באינטרנט ו..." סימנתי לו לשתוק. לא רציתי שגברת בולדוג תגלה שיש לנו קשר כלשהו עם מני שושני.

"אני מנסה לאתר אותו כבר יום שלם ולא מצליחה", הוסיפה הכתבת החרוצה, ואני שמחתי שלפחות בעניין הזה אנחנו צעד אחד לפניה. "אני יודעת שהם התגרשו מהר מאוד ודרכיהם התפצלו, אבל לדעתי, למרות הזמן הרב שעבר מאז, הוא בכל זאת יהיה מסוגל להוביל אותנו אליה". היא אמרה את המילה "אותנו" בטבעיות, כאילו היא, עידן ואני שותפים בסוכנות בילוש פרטית. הבנתי שאם היא תמשיך עם הדיבור הזה בגוף ראשון רבים, נמצא את עצמנו נגררים אחריה להרפתקה שאיש לא יודע לאן היא תוביל.

"תנסי באחת ארבע ארבע", הציע עידן בנימה של סוף פסוק, "בטח שם יוכלו לעזור לך יותר". בפעם השלישית בתוך דקה הוא תפס את זרועי ומשך אותי בעקבותיו, והפעם הצלחנו לפתוח פער מהמטרד.

"סבבה, אל תעזרו. אני כבר אסתדר לבד", נימת העלבון בקולה המתרחק של נועה מיתר־ניר הזכירה קצת את סבתא, "הכתבה הזו תשודר איתכם או בלעדיכם. אבל שלא יהיה לכם ספק: אני לא מתכוונת להפסיק לחפש את המלכה הנעלמת. מתברר שהרבה אנשים חיפשו אותה לפניי, אבל אף אחד מהם לא נחוש כמוני!"

"למה היא מתכוונת?" שאלתי את עידן בשעה שישבנו בתחנה וחיכינו לאוטובוס. קודם מני שושני ועכשיו הכתבת המציקה. הרגשתי איך מרגע לרגע הסיפור של הלנה מישקין מפסיק להיות אנקדוטה קומית־טרגית מעברה של סבתא והופך להיות יותר ויותר מסתורי.

עידן משך בכתפיו. "אין לי מושג, הכתבה שמצאתי היא בכלל על מני שושני. לא עליה. הוא היה כוכב גדול שעזב פה את הכול בשיא ההצלחה ונעלם. המישקין הזאת לא הייתה מוכרת. בחורה אלמונית מהצפון שזכתה בתואר מלכת היופי באיזושהי תחרות שאף אחד לא שמע עליה ולא ניצלה את דקות התהילה העלובות שלה. את מי זה מעניין? למה שמישהו יחפש אותה על זה בכלל?"

אני דווקא נטיתי להסכים עם כתבת "בידור היום". יש סיפור גדול ומסריח בקשר להלנה מישקין.

"לא נראה לך חשוד שמתמודדת בתחרות יופי מתחתנת עם המנחה דקה אחרי התחרות ואז נעלמת מפה לתמיד?" לפחות עכשיו אני משוכנעת שסבתא צדקה בקשר לעסק הלא כשר שהתבשל שם. מישקין, ללא ספק, הייתה מקומבנת עם ההפקה.

"זה לא שהיא רצחה מישהו, כולה זכתה בכתר מטופש שבטח עשוי ממתכת זולה", אמר עידן. אבל זה לא ענה על השאלה מדוע הזוג הטרי מיהר לברוח מהארץ ומי מחפש אותה מאז. היחיד שהיה יכול לשפוך אור על התעלומה, כפי שטענה נועה מיתר־ניר, היה הגרוש מהעבר, שכבר הזהיר אותנו להתרחק מהסיפור הזה, ואם אני מעריכה נכון את הנחישות שלה, אז עוד שעה, גג שעתיים, היא תאתר גם אותו. "אולי כדאי שנזהיר אותו", רציתי להגיד לעידן, אבל הוא הקדים אותי. "בואי ניסע למני שושני ונזהיר אותו מהקרצייה", הציע, "אולי נתפוס אותו במצב רוח טוב, והוא ישחרר קצת יותר מידע". זה לא שהיה לי משהו יותר חשוב לעשות אחרי שהעיפו אותי מבית הספר על השיעור הראשון.

כמו אתמול, גם היום ניצלתי את הנסיעה למקום מגוריו של מני שושני כדי לקרוא את מה שנכתב עליו. הכתבה שעידן מצא התפרסמה בסוף חודש יולי בשנת 1969, כשבועיים אחרי התחרות המפורסמת. אם לדייק, היה מדובר בסוג של ידיעה במדור רכילות בסגנון של פעם. היא הופיעה כחלק מעמוד סרוק של העיתון, כך שהייתי צריכה להגדיל מאוד את הכיתוב כדי להצליח לקרוא.

נפל דבר בעולם הבידור המקומי! מני שושני, שובר הלבבות של מיטב בנות ארצנו, נטש את עולם הרווקות והתחתן במפתיע עם בחירת ליבו. האירוע המרגש התרחש ביום חמישי שעבר לאחר... יומיים של היכרות! כן, כן, קראתם נכון, יומיים בדיוק הספיקו לרווק הנצחי כדי לדעת שהפעם מדובר בדבר האמיתי. טקס החופה אמנם התקיים בסודיות גמורה, אך השמועה התגלגלה עד למערכת העיתון. התרצו לדעת מי היא המאושרת? ובכן, דעו שלא מדובר בפשוטת עם, כי אם במלכה אמיתית: אלונה ריבקין, חיילת משוחררת בת עשרים, הזוכה הטרייה בתחרות מלכת היופי של הצפון, העמק וההר. ניסינו להשיג את תגובת הזוג המאושר, אך כנראה ניאלץ להמתין. השניים חוגגים את אושרם במחתרת. השמועה אפילו אומרת כי הם בדרכם לחיים חדשים מעבר לים. ימים יגידו. כך או אחרת, נאחל לזוג הטרי מזל טוב וחיי נישואין מאושרים.

"אלונה ריבקין", מלמלתי, "כל כך לא משמעותית בעיניהם עד שאפילו לא טרחו לדייק בשם שלה". מזכיר לי מישהי. הושטתי יד למסך וכבר כמעט יצאתי מהכתבה, כשלפתע צדה את תשומת ליבי מודעה ממוסגרת שהתפרסמה בתחתית הצילום של אותו דף עיתון: **פרס בסך אלפיים לירות מובטח לכל המביא מידע על מקום הימצאה של העלמה הלנה מישקין. נראתה לאחרונה בשדה התעופה לוד.** מתחת למילים הופיעה תמונה מעט מטושטשת בצבעי שחור־לבן של בחורה אשר הזכירה במידה מסוימת את זוכת התחרות מהתמונות של ארכיון העיתונים השמורים של סבתא.

משכתי קלות את זרועו של עידן: "תראה!" מפרסם המודעה חתם רק בראשי תיבות א"ר והוסיף מספר טלפון בן חמש ספרות בקידומת אפס ארבע. לא עדכני ולא רלוונטי לזמן ההווה בעליל. שיערתי שנועה מיתר־ניר חיפשה בדיוק באותם מקומות. כנראה גם היא עלתה על המודעה הזאת, וזה מה שהוביל אותה לחפש את הסיפור שמאחוריה.

"אלפיים לירות!" שרק עידן בהתפעלות, אפילו שגם הוא וגם אני לא ידענו אם זה נחשב סכום משמעותי בימים ההם, "מישהו היה לחוץ רצח על הבחורה שלנו".

לא ייאמן שכל הבלגן התחיל כי כתבתי בכותרת הסרט שלי: "מי את הלנה מישקין?" עד עכשיו אין לי מושג למה עשיתי את זה, אבל עובדה שהצלחתי ללחוץ על כפתור רגיש. פתאום סיפור העושק של סבתא נהיה משני והסיפור של המלכה הנעלמת הפך לעיקר. צדקה הכתבת הנודניקית של "בידור היום": הלנה מישקין היא הסיפור האמיתי.

***

השומר בכניסה למגדלי דור הזהב זיהה אותנו מאתמול ואפשר לנו להיכנס בלי לשאול שאלות מיותרות.

"דירה עשרים ושמונה", הזכרתי לעידן, "בוא ניכנס בלי הזמנה. שלא יברח לנו שוב". קולה של פקידת הקבלה בלם את תנופת הריצה שלנו לכיוון המעליות: "היי, אתם הנכדים של מנחם שושני, נכון?" גם היא לא שכחה את הפרצוף שלנו. היא סימנה לנו להתקרב אליה. "פספסתם. סבא שלכם יצא לפני שעה", אמרה, "אין טעם לעלות".

"את יודעת מתי הוא אמור לחזור?" שאלתי. התקשיתי להאמין שהיא זורמת עם סיפור הסבא והנכדים בכזאת תמימות.

"הוא לא עדכן אתכם?! מוזר", היא אמרה והבליעה חיוך. טוב, אולי לא תמימה לגמרי. "הוא הקפיא את התשלומים והסתלק עם שתי מזוודות וארגז. אמר שיודיע לנו בהמשך לאן לשלוח את שאר תכולת הדירה. אף פעם לא קרה לנו שדייר הסתלק מפה כל כך מהר, זאת אומרת חוץ מאלה שמתים באופן פתאומי, כלומר..." היא הסמיקה, "בכל אופן הוא השאיר פה משהו בשבילכם". היא הושיטה לנו מעטפה לבנה, "ביקש בפירוש שאמסור את זה אך ורק לנכדה שלו שביקרה אתמול".

מיששתי את המעטפה מבחוץ. היה בתוכה משהו קשיח. רציתי לפתוח אותה בו במקום, אבל בדיוק נכנסו ללובי שני מבקרים וצעדו לכיוון דלפק הקבלה. היה עדיף לעשות את זה במקום שמאפשר פרטיות. עידן הצביע על פינת הישיבה המרוחקת, וחמקנו לשם בשקט.

קרעתי את המעטפה בשקיקה. אכזבה. היו בה פתק קטן, תלוש ממחברת שורות, ותמונה צבעונית, מעט דהויה.

"זאת היא, נכון?" שאל עידן למראה האישה בתמונה.

המקור היחיד שהיה לי עד כה למראה פניה של הלנה מישקין היה ארכיון גזרי העיתונים הישן של סבתא והתמונה שראיתי קודם במודעת החיפוש. תמונות בשחור־לבן, מרוחקות ובלתי מחמיאות ובכל זאת, למרות השוני, יכולתי לזהות אותה בתמונה החדשה. נראה שהיא לא הייתה מכוערת כמו שסברתי, אולי לא יפהפייה אדמונית כמו סבתא בנעוריה, אבל בהחלט היו בה חן ואלגנטיות מסוימים. הערכתי כי התמונה צולמה זמן קצר מאוד אחרי התחרות. הלנה ישבה על כיסא רחב, הניחה את ידה הימנית על המשענת בתנוחה מלכותית. שערה הארוך סודר בתסרוקת גבוהה, מאוזניה השתלשלו עגילים נוצצים ועל צווארה הייתה שרשרת זהב גדולה ובתוכה משובצת אבן חן ירוקה. היא הביטה במצלמה ברכות וחייכה חיוך מעט עצוב, שגרם לי לחוש רחמים כלפיה. לפתע היא נראתה לי כמו בן אדם ולא רק כיריבה המפלצתית מהסיפורים של סבתא.

מהצד השני של התמונה כתב מישהו באותיות מחוברות: **הלנה סתיו 69**. לא היה שם עוד מידע שיכול היה לשפוך אור אל תעלומת ההיעלמות שלה. גם הפתק המצורף לא ממש סייע: **זאת המלכה הנעלמת. דעי מול מה את ניצבת, מיידלע. היזהרי והישמרי לנפשך! מני ש.**

"למה הוא כתב מול מה את ניצבת ולא מול מי?" שאלתי את עידן. משום־מה, דווקא הפרט הזה תפס את תשומת ליבי. עידן לא ענה, הרמתי את מבטי מהתמונה. "למה אתה..." עצרתי כשקלטתי את ההבעה הדרוכה שעל פניו. הוא הביט לכיוון דלפק הקבלה. עקבתי אחר מבטו, ועיניי קפאו כשהבחינו בזוג, גבר ואישה, שנכנס ללובי בעקבותינו. הפקידה הצביעה עליי ועל עידן ואמרה להם דבר־מה שלא שמעתי, אבל לפי הבעת פניהם נראה היה שהם לא אהבו את מה ששמעו. הייתה לי הרגשה שעלו על שקר הנכדים המזויפים, ועוד שנייה אנחנו נתבקש לתת דין וחשבון. וכדי להצדיק את תחושתי, השניים עזבו את פקידת הקבלה והתקדמו לכיוון שלנו. הופעתו של הגבר לא הייתה מאיימת. הוא היה כבן חמישים, אולי קצת יותר, נמוך, קצר רגליים ומעט עגלגל, מבט רך בעיניו. האישה נראתה מבוגרת ממנו והייתה מרשימה יותר בנוכחותה. היה לה שיער קצר ובהיר, כתפיה הרחבות, חליפת המכנסיים שלבשה והנעליים הכבדות שנעלה שיוו לה מראה גברי. ככל שהתקרבה אלינו, המבט בעיניה הפך ליותר חדור מטרה. היא נראתה כמו מלאך המוות בדרך לעוד משימה קטלנית.

"רוצי!" עידן התחיל לרוץ ומשך אותי אחריו. אבל לא הצלחתי לעמוד בקצב שלו. ידי נשמטה מידו. תוך שתי שניות הוא כבר היה מחוץ למגדלים, ואני מניחה שהייתי מדביקה אותו אם רצועת תיק בית הספר שלי לא הייתה נתפסת בידית של הדלת המסתובבת. הצלחתי עוד לקלוט את עידן נעצר ומסתובב לאחור כשהבין שאני לא לצידו אבל לפני שהספקתי לצעוק לו שאני באה, הונחה יד כבדה על כתפי.

"אל תזוזי!" ציווה עליי מלאך המוות בדמות האישה הבלונדינית.

פרק 10

הגבר העגלגל נעמד ביני ובין הפתח ומנע ממני לחבור לעידן שניסה להיכנס בחזרה אבל נחסם בידי השומר. הבנתי שאיש לא יבוא לעזרתי בדקות הקרובות. קפאתי במקומי.

"תני לי את המעטפה!" ציוותה האישה, ואני, אפילו שלא רציתי, נתתי לה אותה. שייהנו שניהם מהמעטפה הקרועה והריקה. למזלי, עידן הספיק לחטוף ממני את התמונה והפתק. ניסיתי לנצל את הזמן הקצר שבו תשומת ליבה של הבלונדינית נתונה למעטפה, ולהימלט, אך היא קלטה את זה ושוב הניחה את ידה על כתפי. "אל תשחקי איתי משחקים, ילדה, תני לי את מה שהיה בפנים. מיד!"

הצטערתי שאין לי תעוזה כמו של עידן לפנות למבוגרים במילים הכי חצופות שקיימות במילון, כי בהחלט הגיע לה, במקום זה התכווצתי יותר תחת כף ידה הכבדה. "זה לא אצלי", הצבעתי לכיוונו של עידן מאחורי דלת הזכוכית. שתינו ידענו שהיא לעולם לא תצליח לתפוס אותו. "זה לא היה משהו חשוב, רק כמה תמונות של מני שושני מהתקופה שהיה מפורסם". חוש נסתר הזהיר אותי מלספר לה את האמת, "אנחנו עושים עליו פרויקט שקשור לבית ספר, ביקשנו ממנו חומרים ישנים... סתם אמרנו לזאת מהקבלה שאנחנו הנכדים שלו", הוספתי כשקלטתי את הבעת חוסר האמון שהתפשטה על פניה. אבל לא באמת היה לי אכפת, מה היא כבר יכולה לעשות לי באמצע מקום ציבורי לאור היום?

"אני מזהירה אותך", היא אמרה בטון מאיים, אך כנראה גם היא הבינה שאין ביכולתה לפגוע בי כעת ולכן הוסיפה בנימה יותר מרוככת: "ברור לי שאת קשורה לסרטון הזה שכולם מדברים עליו עכשיו. אני רוצה לדעת מה הוא סיפר לכם שגרם לך להעיר דובים משנתם".

העברתי את מבטי בינה ובין הגבר שעמד כעת מאחוריה. על איזה דובים היא מדברת?

היא קלטה את הבלבול על פניי. "זה ביטוי, טיפשונת", אמרה, "אין לי ספק שמר שושני הנכבד עומד מאחורי הסרט הגאוני הזה, אחרת אין סיכוי בעולם שהיית יודעת על הסיפור של המלכה. איך את קשורה אליו?"

פתחתי את פי לענות אבל היא המשיכה: "רק דבר אחד הוא היה צריך לעשות בחיים שלו, האידיוט – לשתוק. ואפילו בזה הוא נכשל. מה פתאום הוא החליט לשבור את השתיקה שלו? הוא גוסס או משהו?" משכתי בכתפיי, והיא שוב סקרה אותי במבט מקפיא הדם הזה שלה: "אני דורשת לדעת מה הוא גילה לכם בדיוק".

"שום דבר", אמרתי במהירות וניסיתי להיחלץ מאחיזתה, "אני לא קשורה לסרט הזה, וגם אם כן, מה זה עניינך?" יופי, תפלילי את עצמך, חתיכת מטומטמת, אמרתי לעצמי, וכדי לתקן מעט את הרושם שעשו דבריי הוספתי: "באמת שהוא לא סיפר לי כלום, אין לי מושג מה את רוצה ממני". רציתי לספר לה שמני שושני דווקא ניסה להשתיק את כל הפרשה, אבל, במחשבה שנייה, החלטתי שבאמת עדיף לא לחלוק איתה עוד מידע.

כעת היא נעצה בעיניי את מבטה. היו לה עיניים כחולות בהירות, כמעט שקופות, והיה די ברור שהיא מודעת לאפקט המפחיד שהן יוצרות. "חבל שבחרת לשקר, ילדה". היא עזבה את הכתף שלי, פתחה את תיק הגב העצום שלה וחיטטה בתוכו. ציפיתי שהיא תשלוף מתוכו אקדח, ולרגע התאכזבתי מהפתק הזעיר שהוציאה והגישה לי.

"זה כרטיס הביקור שלי", אמרה בקול קר כקרח, "כשתיזכרי במה שמני שושני סיפר לך, תתקשרי אליי. אני מציעה לך לא לזרוק את הכרטיס. את עוד תזדקקי לו". היא דחפה את הכרטיס לתוך כף ידי. בתנועה אדישה קרעתי אותו מול עיניה. זאת אומרת, זה מה שרציתי לעשות. העפתי בו מבט זהיר.

סוכנות חקירות אלברט רובינשטיין ובניו. הרצל 119 חיפה, בתוספת שלושה מספרי טלפון – שניים ניידים ואחד קווי. זה הכול.

"את אלברט?" שאלתי, אחרי שהיא התחילה להתקדם לכיוון היציאה. לפחות להתחכם מרחוק אני מעיזה.

היא הסתובבה ונעצה בי שוב את המבט המאיים שלה, "אנחנו זה 'בניו'". הצביעה על בן לווייתה, "אלברט כבר לא איתנו. ולא רק הוא. קחי זאת לתשומת ליבך". ואו, האישה הזאת בהחלט יודעת להעביר מסר.

***

עידן ליווה אותי מתחנת האוטובוס כמעט עד הבית. בכניסה לרחוב מלמל משהו לא ברור על איזושהי התחייבות קודמת והסתלק, לא לפני שהחזיר לי את התמונה והפתק. עקבתי אחר גבו המתרחק ולרגע שכחתי מכל המפגש המאיים עם נציגי סוכנות הבילוש רובינשטיין ובניו. כשנכנסתי הביתה, דקה אחר כך, התחלתי לשחזר בראשי את אירועי השעה האחרונה. שלפתי את כרטיס הביקור מכיס המכנסיים ובהיתי בו. משהו במספר הטלפון הקווי נראה לי מוכר. חיפשתי שוב את המודעה הישנה מלפני חמישים שנה, זאת שמציעה אלפיים לירות על ראשה של מלכת הצפון, העמק וההר, והשוויתי בין שני מספרי הטלפון. לא טעיתי. מלבד שתי הספרות הראשונות שנוספו, המספר היה זהה. א"ר הוא בטח אלברט רובינשטיין, שפרסם את המודעה. חוקר פרטי מחיפה שחיפש את הלנה לפני יותר מחצי מאה, והצאצאים שלו עדיין ממשיכים את שליחותו. בהחלט מגיע להם ציון לשבח על התמדה ומחויבות למקצוע.

"לא רע בכלל, זוהר", מלמלתי, גאה בזיכרון הצילומי שלא אכזב.

הנחתי על שולחן פינת האוכל את התמונה הצבעונית, מתנתו של מני שושני, ובחנתי את הדמות המצולמת בה למשך רגע ארוך. **הלנה סתיו 69.** כך היא נראתה זמן קצר אחרי התחרות ההיא – דקה וקטנטנה, לבושה שמלת נשף בגוני סגול בהיר, תסרוקת גבוהה של כלה, עדויה בתכשיטים בעלי ניחוח יוקרתי, אבל, מעבר לזה, לא היה בה שום דבר מיוחד. בחורה רגילה לגמרי – לא יפהפייה גדולה, לא מסתורית ואפילו קצת משעממת.

"מי את הלנה מישקין, המלכה הנעלמת?" שאלתי את התמונה השותקת, "לאיזה צרות הכנסת אותי בלי שתדעי על כך בכלל?"

***

תארו לעצמכם כמה הופתעתי לראות בדיוק את המילים האלה על מסך הטלוויזיה בפרומו לפרק הקרוב של "בידור היום". "מי את הלנה מישקין, המלכה הנעלמת?" שאלה נועה מיתר־ניר בקולה הצייצני. "בתוכניתנו הערב נחשוף את כל האמת מאחורי הסרטון המסתורי שמשגע את המדינה". מוזיקה דרמטית, הבזקי קטעים שנלקחו ללא רשות מהסרט שלי ותמונות עיתון ישנות מתעופפות על המסך. "הישארו עימנו". לעזאזל, היא לגמרי התכוונה למה שאמרה בבוקר לגבי שידור הכתבה. ככל שהתקרב מועד השידור התמלאתי בחוסר שקט. לא בכל יום משודרת כתבת טלוויזיה שקשורה אליי ישירות.

מכיוון שלא שיתפתי פעולה, לא ידעתי למה לצפות, אבל עדיין הסתקרנתי לדעת מאין הגברת שאבה את מקורותיה.

רמז לכך קיבלתי דקה לפני שהתוכנית עלתה לאוויר. **אל תכעסי**, כתבה לי מאיה, **לא עמדתי בפיתוי. אבל הוצאתי אותך יפה. תהיי בטוחה.** היא הוסיפה נשיקה אדומה. הייתי בהלם. אבל לא באמת. מאיה, הכלבה הבוגדנית הזאת. ברור שהיא התראיינה ל"בידור היום", היא בטח נכנעה ללא כל מאבק.

קיוויתי שהידיעה על הכתבה הצפויה חמקה מתחת לרדאר המשפחתי. גם ככה כולם בקריזה עליי עוד מהמסיבה, ואפילו עלייתו של הסרטון לכותרות עדיין לא השכיחה את העובדה שסבתא שנאה אותו מהרגע הראשון. אולי אם אף אחד לא ישים לב לזה, אצליח לעבור את הערב בשלום. זו לפחות הייתה המחשבה שעימה נכנסתי לסלון בשעה הייעודה לשידור הכתבה.

"קבלו את הבמאית שלנו!" הכריזה נוי, וכל הנוכחים נעצו בי מבט. וכשאני אומרת "מבט" אני מתכוונת לתשעה זוגות עיניים לא מאוד אוהדים שהופנו אליי: אימא, אבא, יעל, איתן, דורון, אופק, מתן, לב ומעל כולם: סבתא. באמת האמנתי שהעניין יעבור בשקט? הם הצליחו לבלבל אותי. מצד אחד הזמינו פיצה ופתחו שולחן עם פיצוחים ושתייה, לכאורה לצורך חגיגות הפיכתנו למשפחה מפורסמת למרות הנסיבות הלא סימפטיות, אך מצד שני, עדיין שידרו חשדנות כלפי העניין כולו. אולי הכול היה רק בראש שלי, אבל באיזשהו מקום הרגשתי שהכיבוד הוא גם רמז בשבילי: יש פה אירוע משפחתי, ואת לא שותפה לו. לפחות עד שנגלה לאיזה כיוון הכתבה נושבת.

רציתי להגיד משהו שירכך את האווירה אבל הכתבה התחילה. "מי את, הלנה מישקין?" התפרצה נועה מיתר־ניר

מתוך מסך הטלוויזיה, רק שבמקום לשמוע את המשך דבריה שמעתי את האנחה הארוכה של סבתא. "אפילו עכשיו היא לוקחת ממני את כל התהילה", אמרה אמנם בשקט, אך וידאה שדבריה יגיעו עד אליי.

בסתר ליבי קיוויתי שנועה מיתר־ניר אכן תצליח במשימתה לאתר את הלנה במסגרת פרויקט השחזור שרמזה עליו בבוקר, או לפחות שתחדש לי משהו שעדיין לא גיליתי על הנפשות הפועלות האחרות, אבל לאכזבתי היא התגלתה כעיתונאית עלובה שיודעת אמנם ליצור ציפיות ולשאול שאלות, אך לא מגיעה לאף תשובה החלטית. תחילה היא דיברה על תופעת הרשת החדשה #צדקלאילנהנקין וצירפה קטעים שגנבה מהסרטון שלי. הגנבתי מבט לסבתא, לא ייתכן שההשטאג הזה עובר לידה בלי תגובה, אך סבתא שמרה על הבעה חתומה. בהמשך נועה מיתר־ניר סיפרה על מסעה הקצר בעקבות אירועי אותו ערב היסטורי, אבל כל מה שהעלתה בידה הוא שיחת טלפון מוקלטת עם סבתא הזועמת, שנפנפה אותה בצעקות. צחקוקים נשמעו בחלל הסלון. סבתא השתיקה אותם מיד. היא השיגה גם כמה תמונות ישנות של מני שושני, המנחה השרמנטי שהפך לחתן הסודי, אשר למרבה הצער ירד למחתרת ולא ניתן להשיגו. אחר כך שידרה שיחה מוקלטת נוספת, הפעם עם שי אשר, הבן של אחד מהאחים אשרובסקי, הוא לא הבין מה הכתבת הנלהבת רוצה מחייו וניתק בגסות אחרי חמש שניות. לקינוח הוקרן צילום של המודעה הישנה ההיא שמציעה פרס לאדם שימסור מידע על הלנה מישקין. אמנם היא הצליחה לארוז את הכול בצורה של תעלומה עסיסית מהעבר, אבל מבחינתי היא לא חידשה כלום. סתם קשקשנית.

ודווקא כשהצלחתי לשכנע את עצמי שהחיים שלי עומדים לחזור למסלולם התקין, הגיע החלק של מאיה, ונשמתי כמעט פרחה ממני.

"התעלומה הישנה הולכת ומתערפלת", אנפפה נועה מיתר־ניר על המסך, "ונדמה שכל המעורבים נחושים להשאיר אותנו בחשכה. גם יוצרת הסרט, הנכדה הצעירה זוהר גלמן, סירבה להתראיין. האם מישהו מאיים עליה?" אימא השמיעה קול שהזכיר בלון מתרוקן מאוויר. על המסך המשיכה נועה מיתר־ניר: "לשמחתנו שתי השותפות האחרות להפקה הסכימו להתראיין".

"השותפות האחרות? מה לעזאזל..." מי חוץ ממאיה? על המסך הופיעו מאיה וקלריס מחייכות חיוך מצטנע. הרגשתי כאילו בלעתי תפוח אדמה שלם וקר.

"הרעיון היה של זוהר, אבל אני דאגתי שזה יתבצע", שיקרה מאיה במצח נחושה. "אני גם בחרתי את השחקנים". חתיכת תולעת חוצפנית. "עשינו אודישנים ובסוף בחרנו את ההלנה הכי מתאימה", מאיה הפנתה מבט מתחנף לקלריס. "זאת אני, אם לא הבנתם", התפרצה קלריס, "עבדנו הרבה על התפקיד, לכולם היה ברור שהלנה מישקין היא הדמות המרכזית פה".

"חתיכת נבלה", אמרנו סבתא ואני ביחד.

"עשיתן מחקר על הדמות?" שאלה נועה מיתר־ניר כאילו מדובר בסרט תקופתי באורך ארבע שעות. קלריס בהתה בה בטמטום, ואני הפרחתי נחרה קטנה.

"זוהר עשתה את כל התחקירים", אמרה מאיה במהירות, מרחיקה ממנה ומקלריס את האחריות, "היא דיברה עם כולם לפני הצילומים. הגיעה עד הלנה מישקין".

"את בטוחה?" שאלה נועה מיתר־ניר בטון רב־משמעי כאילו הייתה חוקרת משטרה שפיצחה תעלומת רצח. כל הצופים שמעו איתי את התשובה של החברה הכי בוגדנית בהיסטוריה: "במאה אחוז! זוהר יכולה להגיע לכל אחד".

חזרה לאולפן. "ובכן", אמרה הכתבת המהוללת למצלמה, "בפעם הבאה נראיין את זוהר גלמן ונמשיך משם את המסע המרתק בעקבות הפרשה המסתורית ההיא".

אני חושבת שקצב הלב שלי הגיע לשלוש מאות פעימות בדקה. הפנים שלי התכסו בזיעה, ולא זכרתי איך נושמים. יש כאלה שיגידו שככה מרגישים בהתקף חרדה, אבל אם תשאלו אותי, ככה מרגישים כשמבינים שלמעשים שלך ולמילים של האחרים יהיו השלכות בזמן הקרוב.

פרק 11

עשר הודעות צפצפו בזו אחר זו מתוך הנייד שלי. מאיה, עידן, נועה מיתר־ניר, קלריס, שוב עידן, שוב מאיה, שוב נועה, שוב מאיה, שוב עידן. התעלמתי מכולן. בהיתי במסך וחיכיתי. הייתי משוכנעת שאחרי השקרים של מאיה מול חצי מדינה, עוד הערב יגיעו אליי השדים הרעים שמני שושני הזהיר מפניהם. כבר רציתי להיות אחרי זה. ההודעה האחת עשרה הכניסה אותם לחיי.

שלום זוהר, קוראים לי שי אשר, זה בקשר לכתבה ששודרה עכשיו. צרי איתי קשר במיידי.

לכאורה הודעה אדיבה ועניינית, אך משום־מה הרגשתי שהיא נחרתה ישירות עליי באמצעות סכין. לא היה אפשר להתעלם מהאיום הדק, הכמעט בלתי מורגש, שהסתתר בין המילים. האחים אשרובסקי הגיעו אליי. והם לא אוהבים את הדרמה סביב הסרט שלי.

העתקתי את ההודעה ושלחתי לעידן. **להתקשר אליו?** שאלתי. **שלא תעזי!** ענה עידן תוך מאית השנייה. ומיד הוסיף, **אל תדברי עם זרים. בבקשה.** דואג לי הבחור. לרגע קצר הטמטמת השתלטה עליי שוב והשכיחה את הדאגות החדשות שצצו בחיי. אבל מהר מאוד הפחד חזר לקנן בתוכי. משהו בדמויותיהם של האחים אשרובסקי לא עבר לי טוב בגרון, ואני לא יודעת למה. נכון שסבתא טענה כל השנים שהם גנבו ממנה את הכתר, אבל אפילו אני לא החשבתי את זה בתור פשע המאה, בכל זאת עברו מאז הרבה שנים וכל כך הרבה דברים רעים התרחשו בעולמנו שלא קשורים לצמד מארגני התחרות המיותרת ההיא. אז למה אני כל כך חוששת משני קשישים בני שמונים פלוס? רק כי שרבבתי את שמם לסרט מטופש? הרי עוד שבוע־שבועיים כל הרעש סביבו ידעך, ואיש לא יזכור אותו. אפילו האח השלישי, הצעיר יותר, שצץ משום מקום, זה שהדמות שלו בסרט העניקה לזוכה את הכתר ואת תכשיט הפרס, אפילו הוא לא צריך להתרגש מהסטירה המתוסרטת שחטף. מי, חוץ ממני שושני, זוכר את הסיפור?

קלטתי פתאום שבקושי עברו יומיים מאז שהעליתי את הסרטון ליוטיוב, וכבר שלושה אנשים, לא מאוד נחמדים, יצרו איתי קשר בעניינו, וזה עוד מבלי להחשיב את נועה מיתר־ניר. למה עוד אני אמורה לצפות?

נכנסתי לגוגל וכתבתי "האחים אהרון ושמשון אשרובסקי". הממצאים היו דלים ביותר. מתברר שזה לא שם משפחה נפוץ. היו כמה הפניות, אבל באף אחת מהן המילה אחים לא הייתה צמודה לאשרובסקי. רק בעמוד השני נתקלתי בחלק ממשפט שנלקח ממאמר: "הלווייתו התקיימה בבית העלמין הישן בעיר בהשתתפות מכריו המעטים. רון היה שותף של האחים שמשון ואהרון אשרובסקי בעסקי ה..." מיהרתי להיכנס לתוך הכתבה. סופר שם על איש עסקים חיפאי בשם נפתלי רון אשר עלה לארץ לבדו מפולין בגיל צעיר מאוד, ובהמשך איבד בשואה את כל בני משפחתו שנותרו באירופה. גופתו נמצאה בשנת 1968 במחסן הסחורות שלו בעיר מגוריו. המשטרה קבעה שנרצח בחניקה. האיש היה רווק ערירי, לא היו לו אויבים ומותו היה תעלומה. אזכורם של צמד האחים היה אינפורמטיבי לגמרי. הם היו שותפים בעסק של רהיטים עתיקים עד שנפרדו דרכיהם זמן קצר לפני הרצח. לא נרמז שהיה סכסוך ביניהם או שהם מעורבים בפשע בדרך כלשהי. המאמר עלה לרשת לפני שלוש שנים במסגרת סדרת כתבות על תעלומות בלתי מפוענחות מהעבר. למרות הזמן הרב שעבר מאז הרצח, הצטמררתי מהמחשבה על אותו נרצח אומלל.

אתם רצחתם אותו, משפחת פשע מטונפת. חשבתי בתום הקריאה, ואני הקורבן הבא שלכם!

אבל אני מודה שגם הייתי סקרנית. אני יודעת שזה לא משפר את הדעה שגיבשתם על היכולת שלי לחשוב בהיגיון ולקבל החלטות שקולות, אבל זאת האמת. באיזשהו מקום רציתי לפגוש את שי אשר, הצאצא של אחד מהאחים לבית אשרובסקי, ולגלות מה הוא רוצה ממני. מין חוש הרפתקני מסוכן שעד אז לא ידעתי שקיים בי.

אולי בעתיד, כשאהיה יוצרת קולנוע מפורסמת או חוקרת פרטית דגולה, אדע להעריך יותר את יצר ההרפתקנות הלא רציונלי שגיליתי בתוכי, אבל למחרת בבוקר כשנחטפתי בדרך לבית הספר קיללתי את הרגע שבו התעלמתי מהאינטואיציה הראשונית שלי, שהזהירה אותי מהסכנה הצפויה.

***

יצאתי מהבית כשבאוזניי עדיין מצלצלת האזהרה החדשה־ישנה של אימא: "שלא תחלמי אפילו להתראיין אצל גברת 'בידור היום'! ראי הוזהרת!" כאילו שלא הספיקה לי מלכודת העכברים שהעיתונאית המציקה הזאת טמנה לי אתמול.

הסקרנות שהתעוררה בי אמש לגבי שי אשר דעכה מעט באור היום, כך שהתכנון שלי היה רק לתפוס את מאיה בכניסה לבית הספר ולהגיד לה מה בדיוק אני חושבת עליה. מקסימום יעיפו אותי גם היום. אפשר להתרגל לזה. מעבר לזה לא הייתה לי שום כוונה להמשיך לעסוק בשלל ההסתעפויות של הסרט שלי. אבל כרגיל, אני מתכננת משהו אחד, ומקבלת בדיוק ההפך.

מיד אחרי שפניתי לכיוון תחנת האוטובוס, ג'יפ BMW שחור נעצר לידי בחריקה מהסרטים. היו לו חלונות כהים וצמיגים מבריקים בדיוק כמו קלישאה של רכב גנגסטרים. אני מודה שבאותו הרגע הלב שלי נפל לתחתונים.

החלון החשמלי נפתח באיטיות מרגיזה ואני, במקום לנצל את העובדה ששתי הרגליים הצעירות שלי יכולות לקפוץ מעל גדר הצמחייה שבשולי המדרכה ולהיעלם בתוך אחת החצרות, עמדתי שם כמו פסל סביבתי. כן, אני יודעת, התנהגות נעדרת תבונה ונטולת כל אינסטינקט הישרדותי בסיסי.

האישה שהסתתרה מאחורי החלון הכהה נראתה חביבה להפליא. היה לה שיער קצר צבוע בגוני דבש עם פסי פלטינה בהירים. היא הרכיבה משקפי שמש יוקרתיים, כך שלא הצלחתי לראות את עיניה, אבל החיוך ששלחה לי מבעד לשפתי הסיליקון שלה היה חמים.

"זוהר, נכון?" גם הקול שלה היה מתוק כמו סוכריית דבש.

"מי רוצה לדעת?" בכל זאת הצלחתי לחלץ מעצמי נימה אדישה.

חיוך הקסם שלה התרחב, "המעריצה מספר אחת שלך, דנה", היא הושיטה את ידה מבעד לחלון, ואני לחצתי אותה בהיסוס קל, מאפשרת לה להמשיך, "מהרגע שראיתי את הסרטון המבריק שלך ממש התאמצתי למצוא אותך. זה בדיוק מה שאני מחפשת. יש לי הצעה מדהימה עבורך".

אני מנצלת את הבמה כדי לפנות אליכם בקריאה נרגשת: קוראים יקרים, אנא מכם, תלמדו מהניסיון שלי, אף אחד בעולם לא יציע לכם הצעות עסקיות מפתות על סמך סרטון משפחתי בן ארבע דקות וחצי. אפילו אם הוא היה ויראלי לכמה רגעים. אל תיפלו בפח הזה, ויותר מזה, אף פעם אל תעלו לרכב של מי שהגיע אליכם בדרך זו. או במילים אחרות: אל תהיו מטומטמים כמו זוהר גלמן שתפסה טרמפ לבית הספר עם יזמית חביבה ומצאה את עצמה כעבור פחות מחמש דקות בקומה מינוס שלוש בחניון תת־קרקעי.

ניסיתי לפתוח את דלת הרכב אבל גיליתי לחרדתי שהיא נעולה. "איפה אנ..." פניתי לדנה. היא היסתה אותי בתנועת יד מהירה.

"הבמה שלך, שי", אמרה לנהג של הג'יפ בקול שלא נותר בו ולו רמז למתיקות הקודמת, ואני יכולתי רק לקלל את קלות הראש הבלתי נסבלת שלי כשהבנתי שעליתי מרצוני הטוב לרכב היוקרה של הנצר לבית אשרובסקי, שי אשר. לו לפחות עידן היה איתי פה עכשיו, חשבתי, הוא בטוח היה מכריח אותו לפתוח את הדלתות ומושך אותי אחריו, אפילו מאיה הכלבה יכלה להועיל עכשיו.

"אל תפחדי ילדה", שי, הנהג, הסתובב אליי, "רק רציתי לשאול אותך משהו. חבל שלא חזרת אליי אחרי שקיבלת את המסר שלי". צורת הדיבור שלו הזכירה לי את ההודעה מאתמול: עניינית עם רמז דק של איום. השתדלתי לא להישיר מבט לעיניו, אך בכל זאת הצלחתי להתרשם ממראהו. הוא היה כבן ארבעים וחמש, שרירי ומוצק. שיער שחור קצוץ, מאפיר מעט בצדדים, צלקת ארוכה ליד הגבה הימנית וזרועות מקועקעות של מי שבילה שעות ארוכות בחדר הכושר. באופן כללי הוא נראה אחד שטורף את היריבים שלו בלי לטרוח ללעוס. אני מניחה שילדות בנות פחות מחמש עשרה אפילו לא נכנסות לקטגוריה של יריבים, אם כבר, יותר בכיוון של פיצוחים לפני הארוחה העיקרית.

"אין לי מושג איפה הלנה מישקין", אמרתי לפני שהוא שאל, הרי ברור למה אני פה. מאיה והפה הגדול שלה. "אף פעם לא פגשתי אותה. חברה שלי סתם דיברה שטויות בטלוויזיה".

מהמבטים המהירים שהוא ודנה החליפו הבנתי שאמרתי את הדבר הלא נכון. "מי אמר לך שזה מה שאני רוצה לשאול?" הוא בחן אותי למשך רגע ארוך, ואני התכווצתי תחת מבטו. בהפרש של כמה שניות קיללתי את עצמי שוב. בשביל מה הייתי צריכה להוציא את השם הזה מהפה שלי? "אבל אם כבר העלית את הנושא..." חיוכו הציני חשף מערכת שיניים משופצת היטב, "כדאי שתספרי כאן ועכשיו מה את יודעת עליה".

ואולי כדאי שלא, זאת אומרת, אמרתי בלב, אני לא סתומה עד כדי כך. "אני רק יודעת שהיא זכתה בתחרות ההיא", יריתי במהירות שיא, לפני שהוא יספיק לנחש מה אני חושבת. "ויש מצב שהיא זכתה שלא בצדק, אבל", הוספתי כשקלטתי את פניו המזדעפות, "אני לא שופטת. אולי סבתא שלי הגזימה. בכל זאת עברו חמישים וחמש שנים, אתם לא צריכים לקחת את זה קשה, בסופו של דבר..." הוא הניף יד חסרת סבלנות וגרם לי לעצור בבת אחת את השיטפון שיצא לי מהפה.

"סבתא שלך לא מעניינת אותי עכשיו וגם לא עניינה אף אחד אז".

חתיכת חצוף! הוא עוד לא היה קיים בזמן התחרות. מי הוא בכלל שידבר על מה שקרה בין סבתא שלי להלנה מישקין? כבר פתחתי את הפה כדי להגן על כבודה של סבתא, אבל הוא היסה אותי, "הדבר היחיד שמעניין אותי זאת המלכה הנעלמת. אני רוצה להחזיר למשפחה שלי את מה ששייך לה. הבנת?"

כנראה שבהיתי בו מספיק זמן בהבעה מטופשת כדי שיקלוט שאני לא נמצאת איתו באותו הדף.

"אבא שלי היה בנימין אשרובסקי", אמר בחוסר סבלנות, משום־מה הוא היה משוכנע שאני בקיאה בענפי העץ המשפחתי שלו, "כשהוא היה צעיר היה לו סיפור אהבה רציני עם איזו בחורה. הוא אפילו הציע לה נישואין וכבר היה בטוח שאחרי זה הוא ייכנס בתור שותף בעסק של המשפחה. עד אז הוא היה טיפוס לא יציב, וכולם שם די זלזלו בו. הבעיה הייתה שלאחים שלו היו תוכניות אחרות לגבי הבחורה שלו, הם רצו שהיא תשתתף בתחרות ש..."

"אל תגיד לי", התפרצתי לדבריו, פתאום רציתי להראות לו שגם אני יודעת דבר או שניים, בלי לחשוב פעמיים על הסכנה שבדבר, "קראו לה הלנה מישקין". סבתא צדקה. העסק היה מכור מהרגע הראשון. לא היה לה צל של סיכוי. "ובסוף הערב שהם תפרו עבורה היא ברחה עם המנחה של התחרות". מודה שאפילו שעדיין פחדתי ממנו, קצת נהניתי לזרות מלח על הפצע המשפחתי הלא סגור הזה. מגיע להם. מושחתים.

"ולא רק איתו", הוא קלט את הנימה המתגרה שלי ולא אהב אותה, "היא לקחה, יותר נכון, גנבה, משהו שלא שייך לה, ונעלמה. אבא שלי שילם מחיר כבד. הוא והאחים שלו לא סלחו ולא שכחו. לצערי אף אחד מהם לא זכה להניח את ידו על המלכה הבורחת. הדודים נפטרו מזמן, ואבא שלי הלך גם, לפני שנה".

"ניסיתם למצוא את מני שושני?" שאלתי. "הוא בטוח יכול לעזור יותר ממני". שיתעסקו הם איתו והוא איתם וישחררו אותי בבקשה מהפלונטר שלהם.

הוא חייך במרירות. "מני שושני קיבל סדרת חינוך מאבא והדודים זמן קצר אחרי הבריחה לאמריקה. תביני, ילדה, את המשפחה שלנו אף אחד לא עוקץ בלי לשלם קנס, אבל בואי לא ניכנס לפרטים", נזכרתי שמני אכן רמז משהו לגבי זה. "העניין הוא שלא משנה כמה אמצעי שכנוע הפעילו עליו, זה עדיין לא קידם אותם בעניין המלכה שלנו. הם גילו שהיא חתכה ממנו לפני שהם הגיעו אליו. נעלמה כאילו בלעה אותה האדמה. הוא לא יודע כלום".

לא הייתי מהמרת על זה, אבל כמובן לא גיליתי מאומה על המפגש שלי עם מני שושני, במקום זה נשבעתי שוב שגם אני לא יודעת כלום. אני רק נכדה טובה שרצתה לשמח את סבתא שלה ליום הולדתה.

הוא בחן אותי למשך רגע ארוך מבעד לעיניים מצומצמות. "אני מאמין לך", אמר לבסוף בשקט מקפיא דם, "אבל התחלת פה משהו שהעיר מחדש את הסיפור. ברור לי שזה הגיע עד אליה. מספיק שנים היא מתחבאת, אני בטוח שלא מתאים לה כל הרעש הזה סביבה, ולכן היא תיצור איתך קשר ותבקש להרגיע את העניין, אין לי ספק בכך. וכשזה יקרה..."

"בעלי ואני מצפים לשיחה ממך", דנה, שעד עתה הקפידה לא להתערב בשיחה, הצביעה על שי. "ברור?"

פרק 12

הם הורידו אותי בכניסה לבית הספר. ליתר דיוק, זרקו אותי כמו שקית זבל והסתלקו. קיללתי אותם במיטב המילים היפות שלמדתי מעידן ונכנסתי פנימה.

אפילו לא איחרתי, כך שאיש לא חשד בי שאני אחרי מפגש עם כוחות האופל. עידן, היחיד שיכול לקלוט שמשהו לא תקין אצלי, עדיין לא הגיע. ניצלתי את השקט היחסי שסביבי כדי לעשות סדר במחשבותיי.

שום דבר בכל הסיפור ההזוי הזה לא הסתדר לי: הכול התחיל לפני חמישים וחמש שנים כאשר שני אנשי עסקים מהצפון, האחים שמשון ואהרון אשרובסקי, החליטו להפיק תחרות יופי מקומית בשם מלכת הצפון, העמק וההר. לכאורה אירוע תמים שיש בו אולם, קהל, שופטים ומתמודדות שעברו תהליך מיון. מסיבות השמורות עימם הם צירפו לתחרות מתמודדת פרטית משלהם, בחורה צעירה בשם הלנה מישקין ש"במקרה" הייתה גם ארוסתו של האח הצעיר והלא מוצלח שלהם, בנימין. אני מניחה שהתכנון המקורי היה שהיא תזכה, והשופטים אף קיבלו הוראה מפורשת לבחור בה, בדיוק כמו הטענה שהעליתי בסרט שלי, אבל משהו השתבש בתוכניות. השופטים הכריזו, אולי בטעות, על מתמודדת בעלת שם דומה כזוכת התחרות, אילנה הנקין. המארגנים מיהרו לתקן את התקלה אבל כנראה הטעות עוררה מהומה, והמלכה הנבחרת הלנה מישקין ניצלה אותה כדי להסתלק מהמקום עם משהו ששייך למשפחה. לא היה לי מושג מה הדבר, אבל ניחשתי שהמשהו הזה שווה לא מעט אם הם עדיין, אחרי יותר מחמישים שנה, רודפים אחריו. ולא רק זה – הלנה, מתברר, העניקה לעצמה בנוסף בונוס מעניין: את מנחה התחרות המהולל. אחרי רומן בן יומיים הם התחתנו וברחו מהארץ. בשלב הזה נכנס לתמונה משרד החקירות של אלברט רובינשטיין, שהציע פרס למי שיביא מידע על מקום הימצאה של הלנה. מני שושני נמצא מאוחר יותר על ידי האחים, והם דאגו שישלם את "הקנס" על מעשיו, אבל הוא לא סיפק מידע על מיקומה של אשתו לשעבר, המלכה הנעלמת. הוא חזר לארץ בלי כלום אבל כנראה בשנים האחרונות הגיע לרווחה יחסית, עד שהסרט שלי נהיה ויראלי, והוא נלחץ וירד למחתרת. והלנה? איש לא שמע ואיש לא ראה. אחרי יותר מחצי מאה כמעט כל מי שהיה בעקבותיה אז כבר עזב את עולמנו, אבל הדור הבא, הצאצאים שלהם, ממשיכים לחפש אותה. ונשאלת השאלה: למה? מה כל כך מיוחד באישה הזאת? גם אם גנבה מהם מה שזה לא יהיה, למה הם לא יכולים לשחרר ולעזוב אותה לנפשה אחרי כל כך הרבה שנים?

מהרגע שבו בצק חצי אפוי פנה אליי התחלתי לחשוד שבין אצבעותיי מסתובב לו סיפור ענקי, גדול מהחיים, משהו מהסרטים שנקלט אף באנטנות הרגישות של כתבת "בידור היום", אבל עדיין לא הצלחתי לרדת לשורש העניין – מה כולם רוצים מהלנה מישקין?

האצבעות שלי התחילו לעקצץ באופן מוחשי, וכשזה קורה אני יודעת מה לעשות. פתחתי את מחברת היצירות הלא גמורות והתחלתי לשחזר את סדרת המפגשים מהיומיים האחרונים. ציירתי את מני שושני מניף אצבע עצבנית מול שלושת "נכדיו" החדשים, את נועה מיתר־ניר חוסמת לי ולעידן את הדרך, את החוקרת רובינשטיין מניחה יד על כתפי כשמאחוריה אחיה העגלגל וברקע עידן משקיף עלינו מאחורי הדלת המסתובבת של מגדלי דור הזהב, את "החטיפה" שלי מהיום בבוקר ברכב של שי אשר ואשתו הנחשית. לקינוח איירתי את הלנה המגונדרת עם השמלה המפוארת והתכשיטים המנצנצים, עם שינויים קלים מהתמונה המקורית שהנחתי על השולחן, בצד של עידן. כנראה השקעתי יותר מדי זמן בפרטים כי כשהרמתי לרגע את הראש גיליתי שקפצתי בזמן שעתיים קדימה, כמעט עד להפסקה של עשר. חזרתי לבהות ביצירה האחרונה שלי, "הלנה המשוחזרת": מה הסיפור שלך? יא חתיכת... אפילו שהתאמצתי, לא מצאתי דימוי הולם. ועדיין נשארתי בלי תשובה.

משהו היה לי מוזר. לקח לי כמה שניות להבין שעידן עדיין לא הגיע לבית הספר. דווקא היום הוא החליט לנטוש?

באמצע השיעור השלישי הוא התפרץ לכיתה בלי לטרוח להתנצל על ההפרעה, התעלם מכל המבטים, ניגש למקומו והטיח את ילקוטו ברצפה. מיד אחר כך משך את הכיסא ברעש ונחת עליו בחבטה. שפת הגוף שלו שידרה: אם חייכם

יקרים לכם, אל תתעסקו איתי עכשיו! ומכיוון שחיי אכן יקרים לי לא העזתי לנשום לכיוונו, וברור שלא לספר לו על התקרית המוקדמת עם שי אשר. המשכתי בענייניי, תוהה ביני לבין עצמי מה נסגר עם כל התנודות הקיצוניות במצב הרוח שלו. איך לעזאזל החברה הבלתי נראית שלו סובלת את זה? לא אהיה מופתעת אם בשלב מסוים היא תעיף אותו לכל הרוחות. ולמען היושר הסיפורי אוסיף שגם לא אהיה מאוכזבת, למרות אופיו ההפכפך. חסרת חוליות שכמותי.

החלטתי בינתיים לא להתייחס אליו ולהמשיך להתעלם מהשיעור במדעים שמתנהל בכיתה. החזרתי את תשומת ליבי לסדרת האיורים שלי, שעברה לשלב הצביעה. קיוויתי שהבאתי את ערכת צבעי העיפרון שלי, אך במקומה האצבעות שלי נתקלו בפתק המקופל שדחפתי למעמקי התיק. שלפתי אותו, יישרתי את קפליו ובהיתי בו למשך רגע ארוך. "זאת המלכה הנעלמת" – כתב מני שושני, "דעי מול מה את ניצבת".

החושים הבלשיים שלי שוב נדרכו. לא היה לי ספק שמסתתר פה מסר נוסף, מעבר לאזהרה המפורשת. אם רק הייתי יודעת מה לחפש. בזווית עיני קלטתי שעידן מתבונן בתמונה המקורית שהשארתי בצד שלו. התנוחה שלו עדיין שידרה רוגז מסוים, אבל הרגשתי שהוא מנסה לשלוט בזה. התלבטתי אם כבר אפשר לספר לו על ההתפתחות האחרונה עם שי אשר, אבל הוא קטע את מחשבותיי כשהצביע על התליון שהלנה ענדה בתצלום, זה שאבן בצבע ירוק צלול משובצת בתוכו. "בסרט שצילמנו זה היה בצבע ורוד", הוא התכוון כמובן לשרשרת הפרס היוקרתית שבן דמותו (שבדיעבד התגלה כבנימין אשרובסקי הצעיר) העניק לזוכת התחרות (שהייתה לו היכרות מוקדמת איתה, מתברר). לצבע לא הייתה שום משמעות מבחינתי כשחיפשתי את השרשרת המתאימה עבור צילומי הענקת הפרס, שהרי גם תצלום העיתון המקורי מהארכיון של סבתא וגם הסרט שלי היו בשחור־לבן. כך שכנראה, מכיוון שבתוך הראש שלי התקבע זיכרון של צבע ורוד, לא קלטתי שהדבר שהלנה עונדת בתצלום הוא למעשה הפרס המובטח של התחרות. ההערה הסתמית הזו של עידן שחררה משהו תקוע במוחי: אולי זה החפץ הגנוב ששי אשר דיבר עליו? זה בהחלט יכול להסביר הרבה דברים.

קירבתי את התמונה לעיניי, מחפשת ייחוד כלשהו בתליון שהשתלשל מצווארה. הוא היה מעוצב בצורת טיפה ענקית ונראה כמו תכשיט יוקרתי שעונדים לאירועים מיוחדים, כשרוצים להדגיש בגד מסוים או סתם להיראות מתוחכמים. לאימא יש בתיבת התכשיטים שלה לפחות עשרים שרשראות בעלות תליונים דומים, משובצים באבני חן גדולות וסביבן אבנים זעירות נוצצות, בטוח לא משהו שמשתלם לגנוב ועל אחת כמה וכמה לא משהו ששווה להסתתר בגללו כל החיים. בסך הכול פרס של תחרות עלובה ששווה כמה לירות של פעם. אבל מה בכלל אני כבר מבינה בתכשיטים יקרים? גם אם יכוונו לי אקדח לרקה לא אדע להבדיל בין יהלום לאבן זכוכית.

המוח שלי המשיך להתעסק בעניין בדקות הבאות עד שהגיע שוב לנקודת אין מוצא. הדבר היחיד שהעליתי בדעתי זה להראות את התמונה למומחה לאבנים יקרות ולהתייעץ איתו וכבר רציתי להגיד לעידן שנחפש אחד כזה, אבל פתאום קלטתי שהוא כבר מצא לו עיסוק חדש. כהרגלו, עיין בלי רשות במחברת היצירות הלא גמורות שלי, שהשארתי פתוחה באמצע פרויקט האיורים. אצבעותיו העבירו את הדפים במהירות. ניצוץ קטן של סיפוק הבזיק בתוכי כשראיתי על הפנים שלו שהוא אוהב את מה שהוא רואה, כמו ביום הראשון שלו פה.

"תראי", הוא הצביע על התליון שאיירתי בתמונתה של הלנה, "כמה זה בולט פה, הרבה יותר מהמקור". כעת שמתי לב שהתליון היה הדבר הכי בולט בדף, כל השאר החוויר לידו. מוזר, איך לא הבחנתי בזה בזמן שציירתי? פתאום קלטתי שהתכשיט הזה מוכר לי מעוד מקום. עברה בי תחושה מוזרה של דז'ה וו. פעם ראיתי את התליון הזה ואת האבן בצורת הטיפה המשובצת בו. אין לי מושג איפה ומתי אבל הייתי משוכנעת שנתקלתי בתמונה שלו באיזשהו ספר או אולי בתוכנית טלוויזיה ואם זה נכון, זה אומר ש...

"מה זה אמור להביע?" שאל עידן, שבינתיים דפדף אחורה ובחן מחדש את האיור שמתאר את אירועי הבוקר הזה. "מי השניים האלה?"

התרשמתי שהקריזה שלו התפוגגה מעט וכעת אולי יהיה יותר קשוב, לכן ניצלתי את העובדה שהשיעור הסתיים וסיפרתי לו את כל סיפור החטיפה מהבוקר. התגובה שלו הפתיעה אותי בעוצמתה – הבחור התחרפן לגמרי.

"עלית סתם ככה לרכב של אנשים זרים?! את דפוקה במוח? יכלו לרצוח אותך ולזרוק את הגופה שלך בחניון. חתיכת מטומטמת!" בתור אחד שעסוק בעיקר בעצמו, הוא לקח די קשה את הסיפור שלי: "אני לא מאמין שבזבזתי את כל הבוקר שלי אצל קצינת המבחן הבהמה הזאת בזמן שאת..." התנשף במהירות.

אוזניי הזדקפו. "יש לך קצינת מבחן? למה?" זה בהחלט יכול להסביר כמה דברים, כולל את מצב הרוח המחורבן שלו מלפני שעה. התחרטתי שמיהרתי לשפוט אותו בחומרה אחרי שהגיע עצבני לבית הספר. אולי, חשבתי, את מרוכזת יותר מדי בעצמך ובתעלומה שלך ולא מבחינה בעובדה שלידך יושב אדם עם בעיות טיפה יותר רציניות משלך? בפעם המי יודע כמה נוכחתי לדעת עד כמה אני לא יודעת עליו כלום. במה הוא מסובך? למה הוא עבר עיר ובית ספר באמצע שנת הלימודים? מה הוא עושה בזמן שהוא לא בבית הספר או כשהוא לא רודף איתי אחרי תעלומות מהעבר? מי זאת החברה שלו?

"עזבי", הוא הניף יד חסרת סבלנות, "לא משהו רציני. יותר חשוב שנבין מה האנשים האלה רוצים ממך, וגם איך ההם ממשרד החקירות קשורים. יותר מדי אנשים מסתובבים סביבנו. אני אומר לך שמשהו פה מסריח והכול מוביל ל..."

"הלנה מישקין".

הטלפון שלי רטט בתוך התיק. הוצאתי אותו והבטתי במסך. הודעה מנוי: **תתקשרי אליי. דחוף!**

הייתה לי הרגשה שהיא גילתה איכשהו על האופן שבו הגעתי לבית הספר ולכן העדפתי לא לחזור אליה, מספיק הגערות של עידן. במקום זה החלטתי לקדם את התעלומה שאני והוא מנסים לפתור והצעתי את רעיון המומחה לאבנים יקרות. עידן זרם איתי.

כתבתי בגוגל: "מומחה לאבנים יקרות". קיבלתי כמה עשרות תוצאות.

"לכי על השלישית", אמר עידן. "הראשונה והשנייה זה תמיד פרסומת למשהו". התוצאה השלישית הייתה נאוה יהלומי־פריד, דוקטור לגמולוגיה, מומחית ליהלומים ואבני חן. אדם שבוחר מקצוע לפי שם המשפחה שלו חייב לאהוב את תחום העיסוק שלו, הסקתי והתקשרתי למספר הנייד המצורף.

ענתה לי אישה עם קול צעיר מדי לדוקטור, אבל אולי בגלל זה היא לא סירבה לבקשה של שני תלמידי בית ספר הזקוקים לעזרה בפרויקט במדעים. "משהו שקשור לזיהוי אבנים יקרות דרך תמונות", הסברתי בלי להיכנס לפרטים, והיא, כנראה אימא לילדים שגם צריכים מדי פעם עזרה בלימודיהם, הסכימה לעזור בשמחה. קבענו להיפגש אחרי הצהריים בביתה ברמת השרון.

בזמן שדיברתי איתה הציקו לי שתי שיחות ממתינות מנוי. ידעתי שאשלם על זה ביוקר מאוחר יותר, אבל סיננתי אותה שוב.

רציתי להגיע מוכנה לדוקטורית ליהלומים ולכן החלטתי לעבור דרך סבתא ולשאול מהארכיון שלה את תמונת הניצחון הקצר שלה, זו שהיא עונדת בה את שרשרת הפרס שניתנה לה. אמנם היא פחות מוצלחת מהתצלום שבידנו, אבל אולי גם זה יעזור. סיכמתי עם עידן שניפגש מאוחר יותר, ומיד אחר כך ניצלתי את היכולת שלי להיות שקופה בעיני צוות בית הספר כדי להתחמק מחוץ לשעריו.

בדרכי ליוו אותי ריח של חופש, תחושה של אדרנלין מואץ בדם וטעם של תעלומה הרוצה להתפענח. אני חושבת שזה היה השלב שהתחלתי ליהנות מההרפתקה המוזרה שנקלעתי אליה בטעות.

עוד בקצה הרחוב של סבתא הבנתי שמשהו לא בסדר. אמבולנס מהבהב באדום בצד אחד, ניידת משטרה מהבהבת בכחול בצד השני ובתווך אימא, אבא, הדודים, הדודות, בני הדודים וכמעט כל דיירי הרחוב הקטן. כולם בהבעות נסערות. היחידה שלא נראתה בסרט הלא מציאותי הזה הייתה סבתא.

פרק 13

"פרצו לבית של סבתא", אמרה נוי. היא כנראה קלטה את מבט האימה שעל פניי ולכן ויתרה על סצנת הנזיפות. "היא חזרה מהחוג שלה מוקדם והפתיעה את הגנב".

לכל אחד יש הפחד הגדול הפרטי שלו. הסיוט הכי גדול שלי עוד מגיל צעיר היה גנבים במסכות שפורצים לתוך הבית בעודי נמצאת בתוכו. רק דבר אחד גרוע מזה: להיכנס הביתה ולהפתיע גנב באמצע השוד. בראש רשימת הדברים שאני לא רוצה לחוות בחיים עומדת פגישה בביתי שלי עם אדם שמאובזר בכובע גרב, קפוצ'ון וכפפות ואוחז בכף ידו חפץ חד שנראה כמו סכין. בכזה פורץ בדיוק נתקלה סבתא המסכנה. הצרחות שלה אמנם הבריחו אותו, אבל לא לפני שהספיק לזרוע הרס בביתה במהלך חיפושיו אחר רכוש בעל ערך. היא ניסתה לרדוף אחריו בשביל כשבידה מטרייה ששלפה מהכד בכניסה לבית. אבל הוא, בקור רוח, נעצר, הסתובב, הטיח בה את פסלון גמד הגינה הקטן ונמלט בלא פגע מהמקום.

"הפרצוף שלה מפוצץ לגמרי, ואולי יש פגיעה רצינית, אבל לא מצליחים לשכנע אותה להתפנות למיון", המשיכה נוי והצביעה על צוות האמבולנס אובד העצות, "כרגע היא בקריזה של החיים. רבה בתוך הבית עם השוטר שבא לקחת תלונה".

כל שאר המבוגרים היו עסוקים בלהתחרות ביניהם מי יספר הכי טוב את הסיפור של גיבורת היום. סבתא האלופה! תיארתי לעצמי שתוך יום־יומיים האירוע יהפוך לעוד אגדה קסומה שתסופר בכל כינוס משפחתי, תצמח ותתפתח עד שתהפוך לסיפור קדוש שיעבור מדור לדור. האוויר סביבי היה מהול בדרמה. ניצלתי את המהומה ונכנסתי בשקט לתוך הבית.

סבתא ושוטר עב כרס במדים כחולים עמדו בפינת האוכל ודיברו ביניהם בטונים גבוהים. מסביבם היה הרס וחורבן. זה נראה כמו ניסיון להחריב את הבית מן היסוד. תכולת הארונות בכל החדרים הייתה שפוכה על הרצפה בערבוביה, הכלים במטבח נשלפו גם הם החוצה ונופצו על הרצפה, הכריות בסלון נחתכו ונקרעו באכזריות והמזרנים בכל המיטות זכו לגורל דומה. הספרים בספרייה הועפו, שורה אחר שורה, אפילו הפטפון הישן פורק לגורמים. מישהו פה היה אובססיבי לחלוטין בחיפושיו אחר אוצרותיה הלא קיימים של סבתא ואותו מישהו גם לא היסס לפגוע בה. מה עלול לקרות לה בפעם הבאה כשהוא או מישהו מחבריו יחליט לחזור לפה?

הבטתי בסבתא בשעה שהיא התווכחה בלהט עם השוטר. הוא סבר שמילא את חובתו כלפיה ברגע שהסתיים תהליך רישום התלונה, אבל היא רצתה שכל משטרת ישראל תתפנה מעיסוקיה ותפנה את כל משאביה לפיענוח הפשע שהתרחש פה. לא נראה שהם מתקדמים לקראת פשרה כלשהי בעניין, אבל אני, במקום להתעניין בתוכן הוויכוח המתלהט, בחנתי את פניה החבולים של סבתא והרגשתי איך הקיבה מתהפכת לי בתוך הבטן. זה לא היה שוד מקרי. סבתא יכלה להירצח! לא היה לי ספק בכך. יותר מדי דברים אפלים התחילו להתרחש מאז שהסרט שלי יצא לאוויר העולם, כל מיני איומים מפורשים, דמויות מסוכנות מהעבר, משפחת פשע שנכנסה לתמונה, אזהרות, חטיפות ורמזים לסודות מפחידים, ועכשיו הדבר הזה. הייתי משוכנעת שכעת מישהו מנסה לשלוח לי מסר דרך סבתא: תרדי מקמפיין הצדק לאילנה הנקין! קמפיין שלא אני קידמתי בכלל. זה כבר היה יותר מדי עבורי.

הרגליים שלי רעדו, צנחתי על הכורסה המרוטשת בסלון. אף פעם לא הרגשתי לבד כמו ברגע זה. כיצד יגיבו כולם אם ידעו שהכול קרה בגללי? הגנבתי מבט נוסף לפנים של סבתא. בזמן שאני משחקת עם עידן במשחקי בילוש, סבתא נאלצת להתמודד עם ההשלכות של כל זה. התחלתי לבכות בשקט, מתאמצת לא למשוך תשומת לב. מהר מאוד התגבר זרם הדמעות, והבכי נהפך להתייפחות בלתי נשלטת. מביך, אבל לפחות זה גרם לסבתא ולשוטר להפסיק את הוויכוח המטופש שלהם.

"אל תדאגי, אני בסדר, חמודה שלי", לא הצלחתי להבין איך סבתא הגיעה אליי כל כך מהר, היא עטפה אותי

בזרועותיה ולא הרפתה עד שהבכי נרגע. "עוד לא נולד הגנב שיצליח להכניע את סבתא שלך", הצהירה. הנהנתי בלי להשמיע קול ורק השארתי את הראש שלי על הכתף שלה לעוד כמה שניות, שואפת לחיקי את הריח המוכר, הניחוח המיוחד שלה שהזכיר לי את הזמנים הרחוקים שבהם הייתי מתכרבלת בחיקה ומתחננת לעוד סיפור. מבעד לעיניים הלחות שלי קלטתי את השוטר הזעוף מנצל את הסחת הדעת, אוסף את ניירותיו ומבצע בריחה אלגנטית מזירת הפשע.

"אני מצטערת", לחשתי בשקט, פי עדיין סמוך לפניה החבולים, "הכול באשמתי". למה, אחרי כל מה שעברה בחייה, מגיע לה עכשיו כל הרע הזה?

כולנו במשפחה נוהגים להתבדח על האופי הנרגן של סבתא. אימא אומרת שקוראים לזה בשפה מקצועית פאסיב־אגרסיב אבל כל השאר מסתפקים בתואר "הפולנייה", אפילו אני חוטאת בזה לפעמים ומתארת אותה בתור אישה חמוצה שאף פעם אי אפשר להשביע את רצונה, אבל כעת, אחרי מה שקרה, אני חייבת להיות הוגנת ולספר שהיא הרוויחה בצדק את הזכות להתמרמר על החיים. סבתא תמיד רצתה שיהיה לנו טוב. כשהייתה מספרת לי על נעוריה הייתה מדגישה בכל פעם מחדש את ההבטחה שהבטיחה לעצמה: "אצלי אף אחד לא יגדל אומלל כמוני. אצלי בבית תהיה אהבה!" למרות כל הקיטורים שלה, כל מה שקיבלנו ממנה אני והאחרים היה עטוף באהבה. לא סתם היא אחת מהאנשים היקרים לי ביותר. היא הייתה בת בכורה של זוג ניצולי שואה אומללים שנפגשו על אונייה בדרך לארץ, התחתנו והקימו את ביתם בקריית ים, אך מעולם לא הצליחו להגיע לרווחה כלכלית וחיו חיי מחסור ועליבות. כל ילדותה ונעוריה היו בצל תחושת המחנק שגדלה עימה בבית. זה היה בית בלי חום, בלי חיבוקים, בלי מילים טובות. לא פלא שהיא ראתה את תחרות היופי כהזדמנות מופלאה לברוח מהחיים הקשים שלה וליצור לעצמה הזדמנות לעתיד טוב יותר, ולרגע אחד קצר היא אכן נגעה באושר המובטח, עד שכאמור הוא נלקח ממנה בגסות.

אחרי התחרות היא חזרה לחייה האפרוריים כמזכירה רפואית בבית חולים שיקומי, ושם פגשה את סבא שלי משה ניצני, שהיה אז סטודנט צעיר לרפואה עם מבט טוב בעיניים. הגורל עוד העניק לה ברוב טובו כמה שנים של חסד – הם התחתנו, הולידו בן ותאומות, סבא סיים את לימודיו והתקבל לעבודה בבית חולים במרכז הארץ ואז, דווקא כשהדברים התחילו סוף־סוף להסתדר לה בחיים, סבא חלה במחלה ממארת ונפטר אחרי חודשים מעטים של מאבק חסר סיכוי. הוא היה רק בן 35, והיא נשארה מאז לבדה, אלמנה עם שלושה ילדים קטנים שצריך להאכיל, לפרנס ולגדל. היא עשתה את זה בהצלחה, בלי תמיכה משפחתית ובלי עזרה מאף אחד. רק בעשר אצבעותיה. מעולם לא נישאה מחדש ואף פעם לא הפסיקה לכאוב את האובדן הגדול שלה. עכשיו אתם מבינים למה, למרות האופי הקשה שלה, כולנו במשפחה מעריצים אותה? מדובר בלביאה שנלחמה על הגורים שלה וניצחה. פייטרית כזו בוודאי לא תהסס לרדוף עם מטרייה אחרי פורץ שחדר לטריטוריה שלה, אבל זה עדיין לא אומר שמגיע לה שהבית שלה ייהרס רק כי נכדתה החליטה לפרסם ברחבי הרשת את רגע הנאחס הגדול של החיים שלה.

"מה פתאום באשמתך?" סבתא הרחיקה את פניה ממני, "איך את קשורה לזה?"

"הסרט", מלמלתי בחצי פה, "הוא עשה אותך מפורסמת, בטח הפורץ בא לפה כי..." סבתא היסתה את דבריי בתנועת יד מהירה. "שטויות!" קבעה, "מאז שהתחילו לבנות פה יש גל פריצות בשכונה, אפילו המשטרה אומרת את זה, למה שמישהו ירצה להגיע ספציפית אליי? אני לא מחביאה שום אוצר אצלי בבית! זה היה בסך הכול פורץ פצפון, אפילו יותר נמוך ממני, שהגיע לבית הלא נכון".

לרגע קצר התלבטתי אם לספר לה על בצק חצי אפוי ועל משרד החקירות של אלברט רובינשטיין ועל שי אשר ועל המרדף שחצי עולם מנהל אחרי הלנה מישקין ועל כל החשדות, האיומים והסודות שצצו פתאום אחרי שהסרט התפרסם, אבל בסוף החלטתי לא לחשוף כלום. למה לי להכניס לה חרדות חדשות לחיים? הרי כל מה שהיא רצתה כל השנים זה שתהיה לה הזכות לקטר על הלנה שגנבה ממנה את הכתר, היא אפילו נהנתה מזה בדרכה המשונה, והנה באתי אני, וברוב טיפשותי לקחתי ממנה את הסיפור הפרטי שלה והפכתי אותו לנחלת הכלל. עכשיו היא כבר לעולם לא תוכל ליהנות מרגע המלוכה הקצר והמושלם שלה בלי להיזכר בכל הבלגן שיצרתי.

"מצטערת", אמרתי שוב וניגבתי את אפי, "לא רציתי להרוס לך את יום ההולדת. לא הייתי צריכה להעלות מחדש את השם של הלנה מישקין, זאת הייתה טעות. סליחה, סבתא". חתיכת טעות, חשבתי כשחיבקתי אותה שוב בחוזקה. רק עכשיו הבנתי עד כמה מני שושני צדק כשאמר ששחררתי שד שהיה כלוא בבקבוק עשרות שנים. אבל איך, לכל הרוחות,

יכולתי לדעת?

"די, די", סבתא הרחיקה אותי מעט ממנה בתנועה רכה, "אולי גם אני קצת אשמה, אולי לא הייתי צריכה לטנף עליה ככה כל השנים. היא לא באמת כזאת מנוולת כמו שגרמתי לכם להאמין". רגע היסטורי. סבתא מקבלת אחריות על התנהגות שגויה? זה דבר שמעולם לא קרה לפני כן. אני חושבת שהייתי כל כך מופתעת עד שנזקקתי לעוד כמה שניות כדי לקלוט את המשמעות של המשך דבריה, "אפילו היא האמינה שנעשה לי עוול, לפחות זה מה שכתבה לי כמה שנים אחרי התחרות. היא ביקשה סליחה, אבל אני לא התייחסתי, היה לי נוח להישאר בעמדה של הקורבן. עכשיו אני מבינה שזו הייתה טעות, אבל אז לא רציתי מעוקצה ולא מדובשה, לא התנצלויות ולא מתנות".

עד שהצלחתי להפנים את מה שהיא סיפרה לי זה עתה, איבדתי את ההזדמנות לשאול אותה משהו כי בבת אחת, כאילו לפי אות מסוכם מראש, כל בני משפחתי געשו מבעד לדלת הפתוחה בשיירה קולנית ומלאת רגשות. סבתא הופרדה ממני לטובת הכלל, ואני נותרתי לבדי, על הכורסה הקרועה. בראשי הסתובבו יותר מדי סימני שאלה חדשים. הייתכן שהלנה מישקין, המלכה הנעלמת, האישה שאי אפשר לאתר מאז התחרות ההיא, יצרה קשר עם סבתא שלי? מכל האנשים בעולם דווקא אליה היא שלחה אות חיים? ואולי זה לא באמת קרה? אולי סבתא המציאה את זה עכשיו רק כדי להרגיע את סערת הנפש שלי? לרגע קצר חשבתי לבקש ממנה לראות את המכתב, בהנחה ששמרה אותו, אבל אז קלטתי את הכאוס מסביבי. אין שום סיכוי למצוא פה משהו בזמן הקרוב, גם לא את התצלומים מגזרי העיתונים הישנים שבגללם בכלל באתי לפה. הבלגן היה כל כך עצום עד שאימא ואחיה שקלו לזרוק את כל השברים, הקרעים, חלקי הריפוד, הרהיטים והבגדים ההרוסים ולחדש את כל תכולת הבית מהיסוד. סבתא, כמובן, התעקשה על כך ששום דבר, שלם או שבור, לא יושלך מהבית. מכאן הדרך להתנצחות סוערת הייתה מהירה מאוד.

השעות הבאות התמקדו ברובן במשא ומתן הקולני בין סבתא לילדיה על מה יישאר ומה ייזרק. הרוב נשאר, אם תהיתם. אמנם הצלחנו, בכוחות מחודשים, להשליט מחדש סדר בבית הקטן, אבל התחושה הכללית הייתה מזופתת, כאילו המקום חולל וכעת לעולם לא יחזור להיות מה שהיה – היכל הזיכרונות של כולנו.

תחושת הדכדוך הזאת לא עזבה אותי גם בדרך לתחנת האוטובוס שקבעתי להיפגש בה עם עידן. ההודעות המציקות ששלחה לי נועה מיתר־ניר בקצב של אחת לעשר דקות גם לא שיפרו את מצב הרוח הירוד שלי. היא המשיכה להאמין שתוכל לשכנע אותי להתראיין לתוכנית של מחר בערב. לא הבנתי איך, בקצב שהדברים מתגלגלים בו במדינה הזאת, העניין הציבורי בסיפור הזה עדיין לא גווע. הסרטון שלי עבר את רף חצי מיליון הצפיות, והיד עוד נטויה, כך שאין פלא שהגברת מסרבת להרפות. אם כי, אני חייבת להודות שמכל היצורים שהגיחו בעקבות הסרט לתוך החיים שלי, היא הכי פחות הטרידה אותי באותם רגעים. יותר חששתי משי אשר ומהבת המפחידה של אלברט רובינשטיין. עדיין הייתי משוכנעת שהפריצה לבית של סבתא קשורה אל מישהו מהם, גם אם המניע לא לגמרי ברור.

הבלגן בבית של סבתא גזל ממני הרבה זמן. שלחתי לעידן הודעה שאתעכב בכמה דקות, אבל איחרתי בכמעט חצי שעה. חששתי שהוא יוותר על התוכניות שלנו ויסתלק. לכן כשראיתי אותו מחכה לי בסבלנות בתחנה, הלב שלי התרחב בתחושת הקלה. חייכתי אליו, אבל הוא בכל זאת קלט שמשהו קרה. ראיתי את השאלה בעיניו.

"אנחנו חייבים לגמור עם הסיפור הזה", אמרתי לו. במוחי ציינתי את העובדה שאנחנו מתחילים להבין זה את זו גם בלי מילים. סיפרתי לו על הפריצה: "מישהו ייפגע פה בסוף, וממש לא מתחשק לי שזו תהיה סבתא שלי".

מבטו היה כה אמפתי עד כי הרגשתי איך הנחישות החדשה שלי מתחילה להתמוסס. "אולי רק נשמע קודם מה יש למומחית של היהלומים להגיד", הוספתי בקול נמוך, "ואחרי זה נחליט אם להמשיך לחפש את הלנה או לשכוח מהכול. זאת אומרת..." אני בטוחה שנשמעתי מטופשת, אבל לא יכולתי לשלוט בזה. למרות כל מה שאמרתי עדיין רציתי שתהיה לנו סיבה להמשיך להסתובב ביחד.

"מה דעתך שנמצא דרך גם לפתור את התעלומה וגם להרחיק מאיתנו את כל האיומים?" עידן שאל לאחר שתיקה ארוכה ומיהר להוסיף אחרי שקלט את מבטי: "לדעתי הכי טוב יהיה אם נחפש את הלנה ואז, אחרי שנמצא אותה, נשלח אליה את הכתבת הסתומה". הוא עצר כמחכה לתגובה ומיד המשיך: "ברגע שנועה מיתר־ניר תתחיל להתעסק עם הלנה כל הבלגן יעבור מאיתנו אליה, והיא כבר תעשה את העבודה בשביל כולנו. הנודניקית הזאת לא תירגע עד שכל האמת תתגלה. אנחנו רק נשב בצד ונסתכל".

הייתי חייבת להודות שיש משהו בדבריו. נכון שאחרי הפריצה לבית של סבתא איבדתי את כל חדוות ההרפתקה, אבל אולי, בכל זאת, כדאי להקדיש עוד מאמץ לחיפושים אחר הלנה מישקין ומיד אחר כך לתת לנועה מיתר־ניר לעשות סדר בדברים? בשלב הזה כבר לא הייתי בטוחה אם אני רוצה להמשיך עם זה בגלל הסקרנות או אולי רק כדי למשוך עוד קצת את הזמן המשותף שלי ושל עידן, ומכיוון שלא הצלחתי להגיע למסקנה חד־משמעית אמרתי לעצמי שקודם אבדוק אם הפגישה אצל דוקטור יהלומי־פריד תסייע לנו להבין את הרמזים ששיגר מני שושני ואז אחליט מה לעשות הלאה. בסתר ליבי קיוויתי שגם עידן מנסה למתוח את ההרפתקה המשותפת שלנו, ובה בעת קראתי לעצמי מטומטמת ומתלהבת כדי לא לפתח ציפיות.

"אולי אתה צודק", אמרתי לאחר כמה שניות של מחשבה, "לדעתי אנחנו צריכים..." צלצול הטלפון שלו קטע אותי. הוא הביט במסך ופניו הזדעפו, לרגע חשבתי שיסנן, אבל הוא סימן לי באצבעו להמתין וקיבל את השיחה. "מה את רוצה?" גם טון הדיבור שלו השתנה לחלוטין. לא הצלחתי לזהות את הקול שענה לו. בטח חברה שלו, החלטתי. בתנועה שניסתה להיראות אגבית קירבתי מעט את ראשי לכיוונו, אך עדיין לא הצלחתי לשמוע את הקול בצד השני. "באוטובוס, בדרך", הוא נבח, אני מניחה שבתשובה לשאלה איפה הוא. מלמול לא ברור מהצד השני. "משהו שקשור לבית ספר". עוד מלמול, "עם מישהי מהכיתה". מלמול קצר, "מה אכפת לך מי. מישהי". מלמול שנשמע נזפני. "בסדר, חפרת, אין לי זמן עכשיו, ביי". הוא ניתק בתנועה עצבנית.

"אימא שלי", אמר אפילו שלא שאלתי. "חושבת שהיא יכולה לנהל אותי מרחוק. אם כל כך חשוב לה לדעת מה קורה איתי, היא לא הייתה צריכה לשלוח אותי לאבא ש..." הוא עצר בפתאומיות, "עזבי, לא מעניין, יש לנו דברים יותר חשובים לפתור עכשיו".

אני דווקא חשבתי שזה כן מעניין. הייתי בטוחה שזה קשור למה שזרק לי בבוקר על קצינת המבחן, אבל גם הפעם הוא סגר את החלון באותה מהירות שבה פתח אותו ולא אפשר שום המשך לדיון. בדקות שנותרו לנסיעה ניסיתי לנתח את החלק בשיחה שזה עתה שמעתי. מעניין מה היה קורה אם הייתי מדברת לאימא שלי ככה.

***

הדוקטורית קיבלה את פנינו עם מגש גדוש בכל טוב: עוגיות שוקולד צ'יפס, קערית עמוסה בחטיפים, פירות חתוכים וקנקן מיץ פטל עם קוביות קרח לצד כוסות זכוכית צבעוניות. ניכר היה בה שהיא מאושרת על כך שמכל המומחים בעולם בחרנו להיעזר דווקא בה בלימודינו. היא הייתה מסוג האנשים שמאוהבים בתחום העיסוק שלהם ומנסים למשוך אליו עוד ועוד נפשות סקרניות.

הדקות הראשונות של הפגישה הוקדשו להרצאה נלהבת על ההרכבים הכימיים של אבני החן השונות, כריית יהלומים, אופן הליטוש והמשמעות ההיסטורית של כמעט כל אבני החן הקיימות בעולם. עידן ואני היינו מוצפים בכל כך הרבה פרטי מידע לא רלוונטי ומיץ פטל עד כי היה חשש שלא נוכל לספוג לתוכנו שום אינפורמציה חשובה. לאט־לאט הקשב שלי הלך ופחת, והמבט שלי התחיל לנדוד סביב. הסלון היה מרוהט ברהיטים כבדים, מיושנים, דחוס בחפצים שחלקם, כך נראה לי, התאימו יותר למוזאון מתקופת קום המדינה. על השידה הרחבה היו מונחים בחוסר סדר עשרות אבני קריסטל בוהקות, אוסף חנוכיות מכל הסוגים, ערמת ספרים וזוג פמוטי כסף. קופסת התפירה החומה שניצבה בפינה המרוחקת של השידה לא הייתה קשורה לכלום, אולי הונחה שם דקות לפני שהגענו לצורך תיקון כלשהו. היה בקופסת העץ המלבנית הזאת משהו שמשך את תשומת ליבי. בחנתי אותה למשך רגע ארוך. איזשהו זיכרון רדום ניסה להתעורר בתוכי, ואני לא ידעתי למה הוא קשור. איך אני שונאת כשזה קורה!

דוקטור יהלומי־פריד מצידה המשיכה לחפור עוד קצת, אבל בשלב מסוים היא כנראה הבחינה שאנחנו מאבדים את הריכוז, לכן החליטה, למזלנו, לגשת סוף־סוף לעניין: "עכשיו תורי להיות סקרנית. מה הביא אל פתח ביתי זוג חמוד כמוכם? אמרת לי בטלפון משהו על זיהוי אבן חן לפי תמונה, נכון?" היא פנתה אליי. אני מודה שמכל מה שאמרה התעכבתי בהתחלה רק על המילים "זוג חמוד כמוכם" ואפילו רשמתי במוחי את העובדה שעידן בכלל לא טרח לתקן אותה. מזל שהתעשתי לפני שזה נעשה מביך ומיהרתי למסור לה את התמונה של הלנה. "זה משהו שקיבלנו מזקן אחד

בבית אבות שהתנדבנו בו, אנחנו עושים עבודה על אבני חן ורצינו לדעת מה מיוחד באבן הזאת". נשמע אמין וסביר.

היא חייכה חיוך רחב שהיה בו שילוב של הצטנעות וגאווה מקצועית גם יחד ונטלה ממני את התמונה.

אפילו לא הספקתי למצמץ לפני שהניצוץ הקליל בעיניה הפך להבעה נדהמת. "אתם עובדים עליי?" הקול שלה השתנה כהרף עין מחביב לנוקשה. לא הבנתי מה עשיתי לא בסדר. "אמממ, לא..." אבל היא לא הרימה את ראשה. כל תשומת ליבה הייתה נתונה לתמונה. היא קירבה אותה לעיניה ובחנה היטב, הרחיקה, קירבה שוב, ואז מיהרה לשידה המבולגנת, שלפה זכוכית מגדלת עצומה מאחת המגרות, הצמידה אותה לצווארה של הלנה המצולמת והניעה אותה במעגלים קטנים סביב התכשיט. כל אותה העת היא לא הוציאה הגה מפיה.

החלפתי מבט מהיר עם עידן. גם הוא, כמוני, לא הבין מה קורה. בקושי הצלחנו להתאפק ולא לשאול אותה כלום עד שסיימה את הבדיקה המדוקדקת. היא הניחה על השולחן את זכוכית המגדלת שרעדה בתוך כף ידה וניגבה את טיפות הזיעה שצצו פתאום על מצחה.

"מאיפה בדיוק אמרתם שהשגתם את התמונה הזאת?" משהו בטון הדיבור שלה גרם לי להתכווץ, כאילו מדובר בחפץ לא חוקי שהחזקנו ברשותנו.

"איש אחד מבית אבות נתן לנו, לא זוכר איך קראו לו", עידן הקפיד לשמור על עמימות, "שכן שלו משם מת, והוא ירש ממנו תמונות ישנות והעביר לנו". הוא בהחלט ידע לשקר יותר טוב ממני.

דוקטור יהלומי־פריד נעצה בנו מבט שכל כולו פקפוק אחד גדול. "לא הגיוני שדבר כזה יתגלגל ככה סתם לידיים של שני ילדי בית ספר", אמרה ספק לנו ספק לעצמה, "אתם בכלל מבינים מה מצולם בתמונה הזאת?"

"אם היינו יודעים, לא היינו צריכים אותך". אמר עידן.

היא שחררה אוויר שהיה כלוא בריאותיה ונטלה שוב את התמונה לידה. "המלכה הירוקה", לחשה. אני ועידן החלפנו שוב מבטים מהירים, על מה בדיוק היא מדברת?

המומחית לאבנים הניחה את אצבעה על האבן הירוקה הגדולה ששובצה בתוך שרשרת הזהב. "אתם רואים את הדבר הקטן והחמוד הזה?" אמרה, "זה היהלום הירוק הנדיר והיקר ביותר בעולם. יותר מארבעים קרט של אבן נקייה בצבע ירוק צלול, ברמת ליטוש מושלמת, משובצת בתוך תליון זהב ומוקפת בעשרים ואחד יהלומים שקופים זעירים. הפעם האחרונה שהוצגה בציבור הייתה בנשף צדקה בלונדון בשנת 1928. מאז, למרות השמועות הרבות, איש באמת לא יודע מה עלה בגורלה, ולכן המומחים מכנים את יצירת הטבע הנדירה הזאת..." היא עצרה ולקחה שוב נשימה עמוקה.

"המלכה הנעלמת", אמרנו עידן ואני ביחד.

פרק 14

בסלון הדחוס השתררה דממה ארוכה.

בהיתי בתליון הגדול שעל צווארה של הלנה המצולמת, מתקשה להאמין שאני רואה מולי אוצר נדיר. לא הגיוני שזה התכשיט המקורי, החלטתי לאחר חשיבה מאומצת, כנראה מדובר בזיוף מוצלח שהיה סוג של פרס מצועצע לזוכה בתחרות. אף אחד לא מעניק את אחד היהלומים הנדירים בעולם בתור פרס למלכת היופי הנבחרת, גם אם היא... פתאום נזכרתי שזוכת התחרות הייתה בעצם שתולה של המארגנים. הם לא באמת התכוונו להיפרד מהפרס שלהם, הם כמובן גם לא תכננו שהלנה תיקח אותו ותיעלם לתמיד, אבל שוב, אם זה התליון המקורי, איך יהלום נדיר כל כך הגיע בכלל לידיים שלהם? מכל המקומות החשובים בעולם דווקא לפה הוא הגיע, נצנץ לרגע ונעלם מחדש? לא הגיוני.

"לדעתי אין יהלום אחר בהיסטוריה שיש עליו כל כך הרבה שמועות, אגדות, מיתוסים וחצאי אמיתות", אמרה דוקטור יהלומי־פריד אחרי שנרגעה קצת מההלם הראשוני. "השמועה האחרונה עליו היא המגוחכת מכולם: מישהו בקהילת היהלומנים טוען שהשרשרת עם התליון הוצגה לראווה בתחרות יופי פה בארץ, בשנות השישים. היא ניתנה למלכת היופי הנבחרת, ומאז איש לא זכה לראות אותה שוב. את השרשרת עם היהלום שעליה". היא פרצה בצחוק מתגלגל. "זה בערך כמו שארד לזרוק את הזבל ואפגוש בחדר האשפה את האפיפיור בנעלי בית זורק שקית זבל. בדיוק אותה רמת סבירות".

בהתחשב בעובדה שתמונת הפרס התפרסמה בעיתונות המקומית של התקופה ההיא, לא נראה שהיא טרחה לבדוק לעומק את השמועה. למעשה הייתי הרבה יותר בקיאה ממנה בפרטים. שוב הרגשתי ניצחון קטן על המבוגרים שתמיד חושבים שהם יודעים הכול יותר טוב. למרות שלזכותה ייאמר שמהצילום הגרוע ההוא לא היה אפשר ללמוד הרבה על צבע היהלום וטיב התכשיט.

"תבינו, 'המלכה הירוקה' הוא תכשיט היסטורי יקר מדי בשביל שיסתובב בין בני אדם רגילים כמונו, במושגים של היום הוא שווה בערך שלושים מיליון דולר ואפילו יכול להגיע לסכום גבוה בהרבה־הרבה יותר. תלוי בביקוש". היא הבליעה חיוך כשקלטה את הפיות הנפערים שלי ושל עידן. "אבל גם אם היה לי את הסכום, לא בטוח שהייתי רוצה להיות הבעלים של המלכה", מיהרה להוסיף באותה נשימה, "הדעה הרווחת בקשר ליהלום הזה היא שהוא מקולל. כל מי שהשיג אותו שילם מחיר כבד, ואני לא מדברת רק על כסף".

בניגוד לנאום הארוך שלה מלפני דקות, הפעם היא זכתה למלוא תשומת ליבנו.

"היהלום התגלה, ככל הנראה, בתחילת המאה השמונה עשרה במכרה יהלומים בדרום הודו. יהלומים ירוקים הם כל כך נדירים בטבע, במיוחד בכזאת איכות ניקיון ועומק של צבע, כך שמיד הוא זוהה וסומן כנדיר מסוגו". היא בחנה את פנינו היטב לפני שהמשיכה, "לא ידוע מי היו הבעלים הראשונים שלו, אבל האגדה מספרת שבשלב מסוים הוא הגיע לידיים של סוחר אבני חן אפגני אשר במהלך מסעותיו במזרח הרחוק חלה במחלת הכולרה. הוא הצליח להגיע, כחוש ומיובש, עד למקדש הינדי עתיק ושם מסר את היהלום לנזירים. אחרי כמה שעות המחלה הכריעה אותו והוא מת. הנזירים התרשמו מיופיו של היהלום ושיבצו אותו, בלי שלוטש עדיין, במצחה של אחת מאלות האבן הגדולות של המקדש. אבל הם לא הספיקו ליהנות ממנו – תוך כמה חודשים כולם מתו ממגפה מסתורית שתקפה אותם. הנזיר האחרון הספיק לפני מותו לבקש מקבוצה של חיילים אנגלים שחנתה סמוך להיפטר מהיהלום המקולל. אני מניחה שזה היה השלב שבו התחיל לצמוח מיתוס הקללה וגם פחות או יותר הזמן שבו היהלום קיבל את שמו: 'המלכה הירוקה'. אולי כי האלה ההינדית, האם הגדולה, עם העין השלישית המרהיבה, נראתה לחיילים כמו מלכה בממלכת האלים של המזרח הרחוק. אני לא לגמרי בטוחה פה. מה שאני כן משוכנעת זה שהחיילים לא מילאו את משאלתו אחרונה. צריך כנראה הרבה אומץ או טיפשות כדי להיפטר ממטמון יקר כזה. היהלום נשאר אצלם, אך גם הפעם כמעט איש מהם לא זכה ליהנות ממנו". היא עצרה את שטף סיפורה כדי למזוג לעצמה מיץ, ורק אז קלטתי שלמשך דקה ארוכה עצרתי את נשימתי מרוב מתח. בזווית העין קלטתי

את עידן משחרר אוויר מפיו. הוא היה להוט לשמוע את המשך הסיפור לא פחות ממני.

"החיילים הסתכסכו ביניהם, כך האגדה ממשיכה לספר, ולאט־לאט הלכו והתמעטו – אחד מת מהרעלה, השני מירייה, השלישי והרביעי בנסיבות טרגיות לא ברורות ורק האחרון, ששרד בזכות המזל או בזכות אכזריותו, זכה ביהלום והצליח לשמור עליו במשך שנים עד שחזר הביתה, למולדת, חולה במחלה מסתורית. לפני מותו הוא מכר את היהלום במחיר נמוך בהרבה משוויו האמיתי, לסוחר יהלומים בשם ג'יימס לויד מייסון". היא שוב לגמה מהמשקה. חשבתי לעצמי שלאישה הזאת יש זיכרון מופלא בכל הקשור לתולדות המקצוע שלה, לא ייאמן איזה מזל היה לנו שמכל המומחים הגענו דווקא לספר ההיסטוריה האנושי הזה.

"לויד מייסון ניסה למכור את היהלום לארמון המלוכה הבריטי, הידוע באוצר אבני החן הנדירים שלו, אבל שליחי המלך נרתעו מהאבן שכבר נודעה כמקוללת, מה שכמובן העצים את המיתוס. מייסון לא נואש ומהר מאוד מצא לקוחה חדשה, לא פחות מלכותית: הצארית של האימפריה הרוסית, קתרינה הגדולה בכבודה ובעצמה. היא הייתה שליטה קשוחה ולא נרתעה מאגדות הקללה. בתקופתה היהלום לוטש לצורת הטיפה המושלמת שלו ואחר כך שובץ בתליון שאתם רואים בתמונה. והוא נשמר מכל משמר בארמון האוצרות עם שאר מטמון היהלומים, התכשיטים והזהב של בית רומנוב. הצאצאים של קתרינה הגדולה, הצארים הבאים, בניגוד אליה, דווקא נטו להיזהר ולכן הקפידו שלא להציג את 'המלכה הירוקה' לעיני הציבור, אבל לא נראה לי שזה עזר להם להגיע לשיבה טובה. בכל מקרה, הצאר הרוסי האחרון ניקולאי השני בחר להתעלם מהאזהרות. הוא העניק את תליון 'המלכה הירוקה' כמתנת אירוסין למי שבהמשך תהיה אשתו, הנסיכה אלכסנדרה. אני משערת שאתם יודעים מה עלה בגורלם". היא התבוננה בנו למשך דקה ארוכה ואחר כך כתפיה נשמטו באכזבה, אני מקווה שלא מאיתנו אלא ממערכת החינוך הישראלית, שהשאירה אותנו נטולי ידע עולם בסיסי.

היא נכנעה מהר מאוד והמשיכה: "המהפכה הרוסית לא הותירה להם סיכוי. הצאר, אשתו וחמשת ילדיהם הוצאו להורג. רוב אוצרות בית המלוכה הועברו למוסקבה עוד לפני המהפכה, ושם הם נשמרים עד ימינו. אבל פריטים רבים ונדירים נעלמו מהאוסף, חלקם לא התגלו עד היום. גם גורלה של 'המלכה הירוקה' היה כזה. התכשיט הוברח למערב אירופה, עבר עוד כמה ידיים מסתוריות עד שכאמור הופיע שוב בשנת 1928 בלונדון בטקס צדקה על צווארה של אשת הלורד אדוארד פרנזי השלישי. אני לא יודעת מה היה שמה, מה שאני כן יודעת זה שהיא מתה במפתיע כחודש אחר כך, והבעל האבל האשים את התכשיט המקולל ומיהר להיפטר ממנו. מהנקודה הזאת הידיעות על גורל היהלום מתחילות להתערפל, כנראה שוב עבר מיד ליד, הותיר אחריו נפגעים והמשיך לבעלים הבאים. הבעלים האחרונים של 'המלכה הירוקה' שיש לנו מידע עליהם, ואת זה אני אומרת בזהירות רבה, כי אין לחוקרים הוכחות מוחלטות בעניין הזה, היה בנקאי יהודי אוסטרי עשיר מאוד בשם אלכסנדר רונץ'. הוא ובני משפחתו לא הספיקו לברוח בזמן מאוסטרייה הנאצית. כולם נספו בשואה. הרכוש הרב של המשפחה נבזז ונשדד בידי הגרמנים. ומאז ועד ימינו 'המלכה הירוקה' נחשבה אבודה. אפילו אני הייתי משוכנעת עד לפני כמה דקות שהמלכה הנעלמת לעולם לא תחזור ותתגלה מחדש אחרי החורבן הגדול של השואה והמלחמה באירופה. היא יכולה להימצא בכל מקום על פני הגלובוס. זה כמו לחפש מחט בערמת שחת. והנה שניכם מגיעים דווקא אליי, מכל האנשים בעולם. ההתמחות שלי היא חקר יהלומים נדירים בהיסטוריה, והקדשתי חלק עצום משנות המחקר שלי לניסיון לעלות על עקבות היהלום הירוק הנדיר הזה. כל חוקר טוב מאמין שיום יבוא ויגיע לפריצת דרך בנושא המחקר שלו, אבל אפילו בחלומות הכי ורודים שלי לא האמנתי שבמפגש מקרי עם שני תלמידים אקבל כזאת דרישת שלום חמימה מהמלכה הנעלמת. אף אחד לא יאמין לי. אבל זאת כמובן רק השערה פרועה", היא צחקקה במבוכה. "לא יכול להיות שזה אותנטי! אבל תמיד שווה לבדוק". היא נטלה שוב את התמונה לידה, ואני חששתי שבשם המחקר שלה היא לא תסכים לשחרר את מתנתו של מני שושני ולהחזירה לנו.

"אתם חייבים לספר לי את האמת!" היא הפכה את התמונה על גבה, "מי זאת הילדה הזאת שעונדת את השרשרת? אני בטוחה שאתם לא מגלים את הכול".

ניגשתי אליה וחילצתי בעדינות את התמונה מבין אצבעותיה הלופתות, "גם אנחנו מחפשים אותה, לא בגלל התכשיט אלא..." התקשיתי למצוא את המילים הנכונות. אולי כי פתאום לא הצלחתי להיזכר למה בעצם יצאנו למסע בעקבות מלכת היופי של הצפון, העמק וההר. "זה קשור לסבתא שלי", אמרתי לבסוף, "לפני הרבה שנים היא לקחה ממנה משהו וזה גרם לי..." שוב עצרתי. הבנתי כי התואר המפוקפק שהיא לקחה מסבתא עלוב בהרבה מהדבר שגנבה מהאחים

אשרובסקי, "זה לא משנה, אף אחד לא יודע איפה היא באמת", הוספתי בנימה מסכמת, "אולי היא בכלל לא בחיים. בסך הכול חשבנו שהשרשרת שלה מהתמונה יכולה לכוון אותנו, אבל לא יכולנו לדעת..."

הבטחנו לדוקטור יהלומי־פריד שנמסור לה את התמונה ברגע שנאתר את הלנה, רק ככה היא הסכימה לשחרר אותנו בלי חקירות נוספות. יצאנו דוממים מביתה. הייתי זקוקה לעוד דקות רבות כדי לעכל את כל מה ששמעתי עכשיו. איזו תפנית מפתיעה קיבלה ההרפתקה שלנו. אם אכן מדובר בתכשיט המקורי, אז הלנה מישקין עונדת על צווארה לפחות שלושים מיליון דולר! הדמיון שלי התחיל להתפרע, מה הייתי עושה לו היה לי הסכום הזה. שלושים מיליון דולר! מי בכלל יכול לוותר על כזאת הזדמנות? אנשים יעשו הכול כדי להניח את ידם על המלכה הנעלמת. וכשאני אומרת הכול, אני מתכוונת אפילו לרצח.

פרק 15

"אני עדיין לא מבין איך היהלום שלנו התגלגל לתחרות המטופשת הזאת", עידן החליט שבמובן מסוים "המלכה הירוקה" שייכת גם לו. לי, כמו לדוקטור יהלומי־פריד, עדיין היו ספקות, אבל הוא היה משוכנע לחלוטין שהתכשיט שהלנה עונדת בתמונה הוא המלכה המקורית.

כל הדרך הביתה אימצתי את מוחי בניסיון למצוא את ההיגיון שמאחורי הסיפור המוזר של התחרות. נניח שבאיזושהי דרך לא מובנת האחים אשרובסקי, שהיו אמנם אנשי עסקים מצליחים אבל לחלוטין לא מיליונרים, הצליחו להשיג את יהלום "המלכה הירוקה". האם הדבר הכי חכם בעולם זה להציע אותו כפרס לזוכה אלמונית בתחרות יופי? וגם אם לא התכוונו באמת להיפרד ממנו, עדיין אין שום סיבה הגיונית לחשוף אותו מול כל כך הרבה אנשים בלי שום הגנה ושמירה. פלא שאיבדו אותו? מדובר ביהלום הירוק הטבעי היקר ביותר בעולם. מי היה עומד בפיתוי ולא גונב אותו לו הייתה לו הזדמנות?

"לא הייתי מתנגד עכשיו לשלושים מיליון דולר", אמר עידן בהמשך למחשבותיי.

"ומה עם הקללה?" הזכרתי לו.

"עלק קללה, אין קללה בעולם ששלושים מיליון דולר לא יכולים לסדר. אני אומר שנמשיך לחפש את הלנה הזאת. לכי תדעי, אולי בסוף המלכה הנעלמת תגיע איכשהו אלינו". הוא בהה בחלל בעיניים נוצצות. חשתי צביטה של אכזבה, הוא לא קולט כמה דפוק זה נשמע? יהלום ירוק נדיר יצנח עלינו מהשמיים רק כי יש לנו כיוון קלוש להלנה מישקין? ומה בדיוק הוא יעשה איתו? ילך לבורסה ברמת גן וינסה למצוא קונה? "כן אדוני, מה ששמעת, באתי למכור לך יהלום ירוק ארבעים קרט. זוכר את קתרינה הגדולה? נו, ההיא מרוסיה, כן? אז זה היה שלה. במקרה מצאתי. מעוניין?"

בניגוד אליו חשבתי שאנחנו צרכים לקחת צעד אחד אחורה. בעצם מאה צעדים אחורה, לנקודת הזמן שבה לא ידענו כלום על הלנה מישקין. "היזהרי והישמרי לנפשך", כתב לי מני שושני על הפתק המצורף לתמונה וידע למה. ככל שיותר אנשים יֵדעו על סיפור המלכה, הסכנה רק תגדל. רק לפני פחות משעה הכנסנו, ברוב טיפשותנו, למעגל יודעי הסוד את אחת מהנשים הכי להוטות בעולם למצוא את היהלום. היא בטוח לא תניח לעניין. כמה זמן ייקח עד שהיא תגלה מי זאת הלנה מהתמונה? ועוד אחת שלא תניח לסיפור עם הלנה היא...

הנייד קיפץ בתוך כיס המכנסיים שלי. הייתי משוכנעת שזאת הודעה מנועה מיתר־ניר האובססיבית כהמשך ישיר לזה שנזכרתי בה פתאום, אבל הפעם זאת הייתה מאיה: **זוהר אל תכעסי אבל הכתבת של בידור היום ממש מתחננת שאשכנע אותך להתראיין. נו, אל תהיי כבדה. תזרמי, יהיה כיף.** היא הוסיפה אימוג'י של שתי כפות ידיים מתחננות. נאנחתי. רק מאיה יכולה להיות אטומה מספיק כדי לחשוב שכבר סלחתי לה או ש"בידור היום" חשוב יותר מהתנהגות חברית בסיסית.

קראתי שוב את ההודעה שלה. ריאיון שישודר בשעת שיא. בדיוק מה שחסר לי. ועוד אחרי מה שגיליתי הרגע על המלכה הנעלמת. עדיף כבר לעשות קפיצת בנג'י בלי חבל. אותה תוצאה פחות או יותר.

***

עידן לא אהב את תגובתי לתוכנית שלו להמשך החיפושים אחר הלנה. וכשאני אומרת לא אהב אני מתכוונת ל – חזר להיות טיפוס מגעיל, תוקפני וילדותי. בשלב הזה כבר נמאס לי לחלוטין מחוסר היכולת שלו להתמודד עם תסכולים. אולי אני הבת הראשונה שאי־פעם אומרת לו לא, אבל באמת אני לא חייבת לו כלום, בעיקר אחרי שהבנתי שסדר העדיפויות שלו השתנה לחלוטין מהרגע ששמע על היהלום הירוק. שלחתי אותו לחברה שלו. שיריב איתה, לא איתי, או שילך לחפש... מה שיבוא קודם. "תודה שעזרת לי עם הסרט, אבל אני סיימתי עם המלכה שלא הייתה". לזה הוא לא ציפה. גם

אני הייתי קצת מופתעת מעצמי. אולי רק רציתי להקדים תרופה למכה. היה לי ברור שהידידות הטרייה שלנו לא תשרוד. איזו סיבה יש לו להמשיך להסתובב עם מישהי שלא מעוניינת בהרפתקה הזאת?

עד שהגעתי הביתה הספקתי להתחרט על מה שאמרתי. הרגשתי שהגזמתי בתגובה שלי. מה הוא בסך הכול הציע? להמשיך לחפש את הלנה? איזה בן אדם נורמלי לא היה נדלק כשהיה שומע על יהלום בשווי שלושים מיליון דולר? אפילו את פנטזת לרגע על הסכום הזה, הזכרתי לעצמי וכבר התחלתי לנסח הודעה מתנצלת, אבל בסוף החלטתי שעדיף לעשות זאת פנים מול פנים מחר בבית הספר. במקום זה שלחתי למאיה הודעה **תודה אבל לא תודה**. לא היה לי כוח להתחיל התכתבות בלתי נגמרת איתה, והחלטתי לדחות גם את זה למחר.

נאמנה להחלטה שלי לסיים לחלוטין את ההרפתקה שלנו, שמרגע לרגע נעשתה יותר מאיימת, הוצאתי מהתיק את התמונה של הלנה וכבר כמעט קרעתי אותה לגזרים, אבל בשנייה האחרונה משהו עצר אותי. אולי הרצון להעיף מבט בוחן אחרון במלכה הנעלמת – היהלום הירוק הנדיר ביותר עלי אדמות. כנראה אכן יש משהו בסיפורים על העוצמה של היהלומים אשר גורמת לבני אדם לעשות דברים לא רציונליים. מצאתי את עצמי מהופנטת לאבן הירוקה למשך דקה ארוכה. לבסוף התנערתי, ובניגוד גמור לתחושת הבטן שלי אשר הזהירה אותי מפני המשך ההתעסקות בענייני "המלכה הירוקה", ניגשתי למחשב וכתבתי בגוגל "אלכסנדר רונץ'". רק בשביל לספק את הסקרנות, לא יותר, הבטחתי לעצמי. לא הייתי צריכה הרבה כדי להישאב בחזרה לסיפור. למעשה, אני חושבת שהספיקו לי פחות משלושים שניות של חיפוש כדי למצוא את החוליה החסרה בין אלכסנדר רונץ' לאחים אשרובסקי.

מסתבר שהאיש היה יחסית מוכר. לפחות מספיק בשביל שמישהו יטרח להקדיש לו ערך שלם בוויקיפדיה:

אלכסנדר ג'וזף רונץ' היה בנקאי וסוחר עתיקות אוסטרי ממוצא יהודי. נולד בשנת 1892 בוורשה בירת פולין, תאריך פטירה משוער מאי 1943 במחנה הריכוז מאוטהאוזן. אשתו ושתי בנותיו נספו אף הן בשואה.

אלכסנדר ג'וזף רונץ', במקור יוסף רונסקי, היה הבן הבכור במשפחה יהודית דתית מרובת ילדים. אביו, הרב עמנואל רונסקי, עמד בראש ישיבה לאברכים צעירים בעיר ורשה. כבר מגיל צעיר אלכסנדר נחשב לתלמיד חכם ועילוי בתורה. אביו הועיד אותו ללימודי רבנות, אולם אלכסנדר גילה משיכה לעולם ההשכלה החילוני. כשהיה בן חמש עשרה נשלח ללימודים בישיבה בעיר וילנה. במהלך הנסיעה פגש את תאודור האוסמן, בן למשפחת בנקאים יהודית וינאית. השניים התחברו ומצאו שפה משותפת. אלכסנדר החליט לשנות את מסלול נסיעתו ולהצטרף להאוסמן במסעותיו במזרח אירופה. הוא הגיע לאוסטרייה בשנת...

בשלב הזה עצרתי וחזרתי כמה שורות אחורה. **אלכסנדר ג'וזף רונץ', במקור יוסף רונסקי**. אינטואיציה פתאומית אמרה לי שכאן נמצא מה שאני מחפשת, אבל הדברים עדיין לא התבהרו בראשי.

המשכתי לקרוא וגיליתי כי האיש עלה לגדולה במהירות. בגיל תשע עשרה בלבד נישא למינה האוסמן, אחותו הצעירה של תאודור, נכנס לעסקי הבנקאות של המשפחה ועד מהרה, בזכות כישרונו וחריפות שכלו, עלה בסולם הדרגות עד שהגיע לראש הפירמידה. הוא השתלט על עסקי משפחת האוסמן, המשיך להתעשר ולהתעצם ובתוך עשרים שנה מיום שעזב את פולין הפך לאחד מאנשי העסקים העשירים והמצליחים באוסטרייה, בעל אוסף עתיקות עצום ונדבן ידוע. למרות הריחוק שנוצר מהמשפחה שהותיר אחריו בפולין, עדיין שמר על קשר עם אחיו ואחיותיו ואף סייע להם כלכלית. למשך תקופה קצרה אף ניסה לשלב בעסקיו את אחיו הצעיר נפתלי, אולם ניסיון זה לא עלה יפה. האח עלה לארץ ישראל ב-1932, התיישב בחיפה וניהל שם עסק לממכר עתיקות בבעלות אלכסנדר רונץ'. נפתלי לבית רונסקי היה היחיד מכל עשרות בני משפחתו שנשאר בחיים לאחר מלחמת העולם השנייה.

"נפתלי רונסקי", מלמלתי ומיהרתי לחפש את הכתבה שקראתי אתמול על סוחר עתיקות עררי בשם נפתלי רון שנרצח במחסן החפצים שלו בשנת 1968. האיש היה שותף לעסקים של שמשון ואהרון אשרובסקי. היהלום הירוק צץ "במקרה" בתחרות היופי שלהם שנה אחת אחרי מותו הטרגי. צירוף מקרים? לא נראה לי.

יותר מזה כבר לא הייתי צריכה. "לא ייאמן", אמרתי בשקט, ערך אחד לא מושלם מתוך האנציקלופדיה מפענח עבורי

כמעט את כל תעלומת המלכה הנעלמת בלי שאצטרך ללכת לספריות ולארכיונים. מסתבר שדוקטור יהלומי־פריד חיפשה כל החיים במקומות הלא נכונים. לפעמים מה שצריך בחיים זה מזל או רק שני זנבות מקריים של אינטואיציה שהצלחנו לקשור זה אל זה.

נפתלי רון־רונסקי המסכן, לא די שאיבד את הוריו, אחיו, אחייניו ואת כל משפחתו המורחבת בשואה, אלא שגם הוא עצמו סיים את חייו בנסיבות אכזריות. בגלל חמדנות. לא היה לי שום ספק שהרצח שלו קשור ליהלום.

חשבתי על אלכסנדר, האח הבכור, המיליונר, שאיבד את כל היקר לו ובסוף גם את חייו. קרוב לוודאי שבשלב מסוים, כשעדיין חשב שיש סיכוי, התאמץ לברוח מאוסטרייה הנאצית וכשלא הצליח ניסה לפחות להבריח חלק מנכסיו. ולמי ישלח את האוצר החשוב ביותר שלו אם לא לאחיו שנמצא בחוף מבטחים ומנהל משם עסק בבעלותו? תיארתי לעצמי שכמעט שלושים שנה נשמרה "המלכה הירוקה" במחסן דחוס אי־שם בעיר חיפה בלי שאיש, מלבד נפתלי רון, ידע על קיומה. עד שאהרון ושמשון אשרובסקי גילו אותה. האם ידעו על איזה אוצר נדיר הניחו את ידם או רק התרשמו מיופיו של התכשיט? ואולי כל תחרות היופי המבוימת נועדה כדי להכשיר את הנכס החדש שהגיע אליהם בדרך מפוקפקת? ואם כבר חושבים על זה – מתי משרד החקירות של אלברט רובינשטיין נכנס לתמונה? והלנה? איך היא עלתה על עניין היהלום? האם בשעה שברחה עם מני שושני היא הייתה מודעת לערך הפרס שהיא לוקחת איתה?

בסופו של דבר מציאת החוליה החסרה יותר משענתה על תשובות ישנות, פתחה בפניי אין־ספור שאלות חדשות, אבל בדבר אחד הייתי משוכנעת – מי שרצח פעם אחת עבור "המלכה הירוקה" לא יהסס לרצוח שוב. הוא או היורשים שלו.

שלפתי מכיס צדדי בתיק שלי את כרטיס הביקור של משרד החקירות אלברט רובינשטיין. "את עוד תזדקקי לו", הצהירה הגברת הבלשית שאפילו לא טרחה להזדהות בשמה הפרטי. העברתי אותו בין אצבעותיי. להתקשר? בדבר אחד הייתי בטוחה, אני חייבת לגמור עם המעורבות שלי ושל כל האחרים בסיפור הזה, לפני שמישהו ייפגע. אולי הדרך הנכונה לעשות זאת היא לחשוף את מה שאני יודעת לפני שמישהו מסוכן יותר ינסה להשתיק אותי. ואולי יש דרך אחרת, לא נעימה, אבל פחות מסוכנת.

החזרתי את כרטיס הביקור לתיק והתקשרתי לנועה מיתר־ניר.

***

בבוקר השקעתי לשם שינוי בהופעה החיצונית שלי. בכל זאת, לא בכל יום עומדים לצלם אותי לאחת מתוכניות הטלוויזיה הנצפות במדינה. אחרי התלבטות קצרה מול הארון בחרתי חולצה לבנה מכופתרת ואת מכנסי הג'ינס הצמודים שקיבלתי מאימא לראש השנה, אספתי את השיער בקוקו גבוה והדוק, ענדתי עגילי חישוק – מתנה ישנה מסבתא – ואפילו מרחתי מייק־אפ על הנמשים, פיזרתי קצת סומק על הלחיים ולאחר חיטוט לא חוקי בארון של נוי הוספתי מסקרה שחורה על הריסים. בחנתי את התוצאה במראה ולא לגמרי הייתי מרוצה. הרגשתי מחופשת למישהי אחרת, סוג של זוהר מבוגרת ומתוחכמת. אבל לא שיניתי כלום. כבר בזבזתי יותר מדי זמן על ההתעסקות במראה שלי בשביל להתחיל להתארגן מחדש.

יצאתי מהבית בשקט. ידעתי שאימא תאסור עליי ללכת אם היא תגלה מה אני עומדת לעשות, אז הקפדתי לא להיתקל בה. עדיף שתכעס כשכבר יהיה מאוחר מדי בשביל לתקן ולא קודם.

מהתגובה של עידן חששתי אפילו יותר. אמנם נפרדנו אתמול בטונים צורמים, אבל עדיין הוא היה שותף בכיר להרפתקה, אני לא יכולה להתראיין מאחורי הגב שלו בלי ליידע אותו מראש. לפחות שידע למה אני עושה את זה, אמרתי לעצמי כשהגעתי לבית הספר.

התכנון שלי היה לסחוב את שני השיעורים הראשונים ואז להתחמק לטובת המפגש עם נועה מיתר־ניר. שעתיים זה בהחלט זמן סביר כדי ליישר את ההדורים איתו.

כבר במסדרון המוליך לכיתה גיליתי את המרחק שנפער ביני ובין הסרטון שלי. בעוד הסרטון ממשיך לטוס באינטרנט, אני חזרתי להיות צל חסר משמעות. אף אחד לא פנה אליי, לא הצביע עליי או הראה סימן לכך שהוא מזהה אותי. המצב בכיתה לא היה שונה. איש לא הבחין בי כשנכנסתי, אפילו ההופעה המושקעת שלי זכתה להתעלמות מוחלטת.

קלריס הייתה היחידה שקלטה את השינוי, אבל לפי חיוך הבוז ששיגרה לכיווני הבנתי שמבחינתה חזרתי להיות בלתי נחוצה לענייניה. אפילו הכינוי הטיפשי שהעניקה לי "זורו" הוא מבחינתה כבר מותרות שאיני ראויה להם. אני גאה לספר שלא לקחתי ללב. מצידי היא יכולה ללכת ישירות לעזאזל. באמת לא אכפת לי ממנה, וגם לא מהאחרים. אבל לצערי עידן, היחיד שעוד היה אכפת לי ממנו, בנה קיר שקוף בלתי נגיש ביני ובינו. הוא אפילו לא טרח להעיף מבט לכיווני ובטח שלא להתרשם מהמראה החדש שלי.

"אנחנו צריכים לדבר", אמרתי לו, אבל הוא התעלם ממני בצורה הכי מעליבה שיש. הוא פשוט קם והצטרף לחבורה של קלריס, והיא כמובן הצליחה לקלוט את הקור שנושב ממנו לכיווני. החיוך הנבזי שלה התרחב עוד יותר. "התחפושת שלך לא עובדת על אף אחד". היא אמנם לא באמת אמרה את זה אבל זה מה שקלטתי ממנה. הרגשתי מטומטמת לגמרי מתחת לשכבות המייק־אפ.

שלא יגיד אחר כך שלא ניסיתי. הוצאתי מהתיק את מחברת היצירות הלא גמורות שלי, תלשתי דף וכתבתי: **עידן, גיליתי איך היהלום הירוק הגיע לארץ. תדע שאנשים נרצחו בגלל זה. אני חייבת להפסיק את הסיפור של המלכה עוד היום. שום יהלום בעולם לא שווה את החיים שלי ושלך. מתראיינת עוד מעט לבידור היום כדי לסיים את זה.** הוספתי בסוף: **מצטערת.** אבל אחרי מחשבה נוספת מחקתי. על מה יש לי להצטער?

הנחתי את הדף על המחברת של עידן ואחר כך נטלתי את התיק ויצאתי מהכיתה. אין צורך לבזבז שעתיים במקום שגם ככה לא יודע שאת קיימת.

***

הריאיון נגמר, ואני הייתי בצרות גדולות. אני לא מדברת על התגובה העתידית של אימא. היא בטוח תטיח בי אש וגופרית ברגע שתגלה את מה שעשיתי, אבל אני מכירה אותה מספיק טוב כדי לדעת שתוך שעה, גג שעתיים, היא תירגע ותסלח. אבל עם סבתא זה כבר סיפור אחר. היא לא תסלח לי כל כך מהר. לא הצלחתי להעביר כמו שצריך את המסר שרציתי. ניסיתי להסביר שמדובר בסרטון יום הולדת חצי מפוברק ואין לי קשר עם אף אחת מהדמויות בו, חוץ מסבתא שלי כמובן. "זו סתם בדיחה משפחתית שיצאה מפרופורציה, הסיפור בין הלנה מישקין לסבתא שלי נגמר לפני שנים", אמרתי בשפה מצוחצחת, אבל מול נועה מיתר־ניר נשמעתי טיפשה. אין לי מושג איך השאלות שלה גרמו לי, בסופו של דבר, לומר דברים שלא התכוונתי. בשביל מה הייתי צריכה לספר לה על מכתב ההתנצלות שהלנה שלחה לסבתא? סבתא סיפרה לי את זה בשיחה אישית, ואני עם הפה הגדול שלי ממשיכה לחשוף אותה בניגוד לרצונה. קיוויתי שהציבור הרחב התחיל לאבד עניין בסיפור התחרות העתיקה ואם יתמזל מזלי הריאיון ייחתך ברובו בעריכה או ישודר בחטף, בין שתי כתבות מעניינות אחרות. בתקווה שהמסר יגיע לאוזניים הנכונות ושנועה מיתר־ניר לא תוציא את דבריי מהקשרם.

עדיין לא היה בטוח לחזור הביתה. האינסטינקט הראשוני שלי היה לא להתקרב עדיין לאזור הסכנה ולפגוש פנים מול פנים את אימא הזועמת כשתגלה מה עוללתי זה עתה, ולכן הסתובבתי במעגלים בקניון כמה שעות עד שהגעתי למסקנה שאולי רצוי לצמצם נזקים לפני שסבתא תראה את הכתבה בטלוויזיה ותגלה את הבגידה שלי. צעדתי לכיוון הבית שלה בלב כבד ובכוונה אמיתית לספר לה את כל מה שקרה מאז יום ההולדת שלה. קיוויתי שאולי אחרי שאצא מטומטמת מול כל המדינה היא תעריך לפחות את הכנות שלי. אבל כשהגעתי לרחוב שלה נזכרתי שמאז אתמול היא עברה לגור אצלנו עד שהבית ההפוך והמנותץ שלה יחזור למצבו הקודם, כך שכל המילים היפות שהכנתי ייאלצו לחכות.

"כנראה זה לא היום שלי", נאנחתי ליד השער. הרגשתי שאני עדיין לא מוכנה לעימות הצפוי עם אימא והתלבטתי אם להיכנס לבית של סבתא באמצעות המפתח הפרטי שלי או ללכת הביתה ולהיכנס לתוך לוע הארי. הרחוב היה שקט בשעת אחר הצהריים, איש לא הסתובב בחוץ והפועלים מאתר הבנייה הסמוך סיימו את מלאכתם. משהו באוויר שידר שלווה. הבית של סבתא תמיד היה מקום שיכולתי להימלט אליו ולהרגיש בו בטוחה. אולי בכל זאת כדאי לגנוב עוד כמה דקות של שקט לפני הסערה, חשבתי כשפתחתי את הדלת ונכנסתי לבית. קיוויתי שעידן יתקשר ואוכל לדבר איתו שם בלא הפרעה, אבל הוא המשיך להתעלם. בשלב הזה כנראה כבר היה אפשר לקבוע רשמית שאני והוא הפכנו להיות שני זרים מוחלטים. לא נראה שיש עתיד כלשהו לקשר בינינו.

סיירתי בין חדרי הבית, אומדת בעיניי את הנזק. שברי הכלים וקרעי הכריות נאספו עוד אתמול, גם הבגדים קופלו מחדש בארון, הספרים סודרו בערמות, התמונות נתלו מחדש ונראה היה שהבית התאושש מעט מטראומת הפריצה, אבל הספות הקרועות, המזרנים השסועים ודלתות הארונות השבורות הזכירו לי שמישהו נחוש מאוד הסתובב פה וזרע הרס. לא היה פשוט יותר ללכת לקופסת התכשיטים ולרוקן אותה? שאלתי את עצמי. בשביל מה היה צריך לנתץ גם אותה? סבתא אמרה שהפורץ המרושע אפילו לא הספיק לגנוב ממנה שום דבר בעל ערך. כנראה את רוב זמנו השקיע במעשה הוונדליזם עד ששכח את מטרת בואו וכמעט נתפס. מה לעזאזל יהיה עם העולם הזה אם אפילו אי אפשר לסמוך על גנבים שיעשו את העבודה שלהם כמו שצריך?

באין כורסאות ראויות לישיבה התיישבתי על הרצפה ונדחקתי לשקע בין שתי הספות הקרועות. הרגשתי כמו פעם, במשחקי המחבואים בבית של סבתא. חיפשתי בתיק שלי את מחברת היצירות הלא גמורות, אך לחרדתי הרבה לא מצאתי אותה שם. כנראה שכחתי אותה בכיתה אחרי שבבוקר תלשתי ממנה דף. וכרגיל, מי אשם? לפחות שהזבל הזה היה מגיב לפתק שכתבתי לו.

"זה באמת לא היום שלי", אמרתי לעצמי והנחתי את הראש על משענת הכורסה המוכרת.

כשהתעוררתי כבר החשיך לגמרי. הנייד שלי רטט בשקט בתיק. נזכרתי ששכחתי להוציא אותו ממצב שקט אחרי הריאיון האיום. שלפתי אותו ובהיתי במסך. אני לא יודעת מה האיץ את קצב פעימות הלב שלי תוך שנייה, העובדה שהשעה הייתה תשע בערב, מה שאומר שפספסתי את שידור הכתבה ביותר משעה, או שחיכו לי שישים ושתיים הודעות ועשרים וארבע שיחות שלא נענו. הספקתי לקרוא רק את שתי ההודעות הראשונות של אימא: **איפה את?** ו־**למה את לא עונה?** כשרחש קל, כמעט בלתי מורגש, לכד את תשומת ליבי. הוא הגיע מחדר השינה של סבתא. תחילה חשבתי שהרוח מזיזה את הווילונות, אבל אז נזכרתי שהחלונות מוגפים ונעולים. הבית היה חשוך. האור היחיד הגיע מכיוון חדר השינה. כלאתי את נשמתי וכריתי אוזן. לרגע קצר השתררה דממה מוחלטת וכבר רציתי לשחרר את האוויר בהקלה, אבל אז חזר הצליל, מן רשרוש של ניירות. ממש הרגשתי איך הדם קופא בעורקים שלי. מישהו נמצא פה בבית ומחטט בארון של סבתא. הגנב מאתמול חזר לזירת הפשע!

ההבנה הכתה בי בבת אחת: אני ופורץ מסוכן נמצאים במקום סגור בלי אף אחד שיכול להציל אותי. לרגע שנמשך כמו נצח קפאתי במקומי. פחדתי לזוז, להשמיע קול, אפילו לנשום. אל תהיי מטומטמת. תעיפי את עצמך מפה! הזהרתי את עצמי, הוא בטח לא ראה אותך, אחרת כבר היה פוגע בך או מסתלק. נעמדתי בשקט והתחלתי ללכת על קצות האצבעות לכיוון דלת הכניסה. לא הייתי צריכה הרבה כדי לצאת מהעניין בשלום, רק טיפה מזל. אבל אני מזכירה לכם שמדובר בזוהר גלמן. אצלי המזל הוא לא גורם שאפשר להביא בחשבון במצבי חירום כי יש משהו שתמיד יגבר עליו: הטיפשות האין־סופית שלי.

אין לי שום דרך לתרץ את הדחף הפתאומי שתקף אותי להסתובב לאחור ולצעוד, שוב על קצות האצבעות, עד לחדר השינה של סבתא, להיצמד לקיר שליד המשקוף ולארוב לפורץ. שום תירוץ מתקבל על הדעת, רק סקרנות אידיוטית של נערה מתבגרת עם שאיפות בלשיות חסרות אחריות.

הספקתי לראות דמות דקה רוכנת מעל קופסת המסמכים שנשלפה ממעמקי הארון. הוא נראה בדיוק כמו שסבתא תיארה. גוף נערי צנום, קטן קומה, לבוש כהה, כפפות ניילון, קפוצ'ון שחור וכובע גרב עבה, מגולגל מעל ראשו. פניו היו גלויים, אך לא יכולתי לראות אותם כמובן מכיוון שהוא היה בגבו אליי.

ובכן, ככה נראה פורץ בזמן עבודתו, רשמתי במוחי וכבר רציתי להסתלק בשקט, כל עוד תשומת ליבו נתונה לערמת המסמכים שבחן, אבל, לרוע המזל, שיעול יבש ופתאומי שיצא מבין שפתיו הקפיץ אותי בבהלה. כף רגלי נתקלה בשרפרף סמוך לכניסה לחדר ודחפה אותו לאחור בקול גדול.

מאותו רגע הכול התרחש כאילו צפיתי בסרט. הפורץ הקטן הופתע, אך גילה אינסטינקטים מעולים, בדיוק כמו אלו שהיו לו מול סבתא. בזמן שהסתובב לכיווני הספיק לתפוס בקבוק בושם קטן ממדף התמרוקים ולהעיף אותו עליי. הוא פספס. נמלטתי מהמקום בצרחות אימים אך לא הספקתי להתרחק מכיוון שבמנוסתי דרכתי על מגזין נשים עב כרס, החלקתי על הרצפה והמצח שלי נחבט בקצה המזנון. בבת אחת הכול סביבי נעשה שחור.

שנייה לפני שאיבדתי את ההכרה ראיתי מעליי פנים מוכרים ובמרכזם שתי עיניים מוטרדות.

"את בסדר?" שאלה אותי האישה. היא הייתה זקנה יותר ואלגנטית פחות, אבל לא היה אפשר לטעות. הלנה מישקין. אבל כבר לא יכולתי לענות.

פרק 16

נשארתי שרועה על הרצפה מחוסרת הכרה במשך שעות. לפחות זה מה שהייתי רוצה לספר. למעשה אני מניחה ששכבתי שניות מעטות עד שהקירות סביבי חדלו לנוע וקלטתי שזה עתה ראיתי רוח רפאים. עד שהצלחתי להיעמד בחזרה, עדיין מסוחררת מעט, היא נעלמה מהבית.

בידיים רועדות פתחתי את תיק בית הספר ושלפתי מתוכו את התצלום הישן. חמישים וחמש שנים עברו מאז שהיא הצטלמה עונדת את "המלכה הירוקה", ובכל זאת לא היה לי אפילו צל של ספק שהפורץ אשר הטיח בי בקבוק בושם לפני רגע והמצולמת בתמונה הם אותו אדם.

גוף צנום, מבנה נערי, קומה קטנה. מי היה יכול לשער שמדובר באישה בת יותר משבעים שנעלמה מהארץ לפני עשורים רבים, ומכל המקומות בעולם בחרה להופיע מחדש דווקא בחדר השינה של סבתא. מה, לכל הרוחות, היא חיפשה שם? ועוד פעמיים!

נכנסתי לחדר השינה. חשתי כאב מאחורי העיניים ולכן השתדלתי לא לעשות תנועות חדות. הכרתי היטב את קופסת המסמכים הגדולה שנותרה עזובה על הרצפה, שבתוכה שכן ארכיון הכתבות והתמונות הישנות. כל זיכרונותיה של סבתא מהתחרות הטראומטית ההיא. לא הגיוני שבשביל זה מלכת היופי הנמלטת תגיח מהמחבוא שלה. חייב להיות שם משהו אחר. המוח שלי שלח לי אותות מצוקה כשאימצתי אותו, ואולי בגלל זה לא הצלחתי לחשוב על שום דבר חשוב שיש לסבתא בביתה שקשור איכשהו להלנה מישקין, מלבד דבר אחד. מכתב ההתנצלות, זה שאת קיומו חשפתי, ברוב טיפשותי, לעיני כל העולם. אולי זה מה שגרם לה לחזור ולחפש אותו שוב ביתר בהילות?

נזכרתי שעדיין לא ראיתי את הכתבה, ולא היה לי מושג מה מהדברים שלי נכנס לתוכה ומה נחתך בעריכה, ומיד אחר כך קלטתי שבני משפחתי תוהים כבר שעות לאן נעלמתי ואם לא אופיע בבית בזמן הקרוב, ההורים שלי יזעיקו את המשטרה, הצבא והיחידה לזיהוי קורבנות אסון.

דחיתי לעת עתה את התכנון לחפש את המכתב הישן של הלנה בין הררי המסמכים הישנים של סבתא ודחפתי את הארגז בחזרה לארון. לפני שיצאתי מהבית העפתי מבט במראה הגדולה שבמסדרון והבלעתי אנחה. לא היה שום קשר בין הנערה המגונדרת שהביטה בי בבוקר במראה שבחדרי לזו שפגשתי עכשיו. חולצת הבד הלבנה הייתה מקומטת לחלוטין, שוליה היו תחובים בחלקם בתוך המכנסיים וחלקם מתנופפים מחוץ להם, הקוקו ההדוק והמושקע מהבוקר היה כעת תלוי על ראשי ברפיון, ורוב השערות השתחררו ממנו והקיפו את הפנים שלי בשוונצים סוררים. והפנים... אוי, הפנים... עיטרו אותם כתמי איפור משולבים בסימני השינה שזה עתה התעוררתי ממנה בתוספת שובל שחור של מסקרה שנמרחה בקצוות של כל עין וגולת הכותרת: חבורה אדומה מהבהבת בצד ימין של המצח. "מהממת, פשוט מהממת", אמרתי לדמותי בנימה של השלמה מהולה בבוז בזמן שמיששתי את התוספת החדשה שצמחה על מצחי. לא נראה שזה משהו שהולך להיעלם בימים הקרובים. איך בדיוק אני אמורה להסתובב עם הדבר הזה בין בני אדם? כיסיתי ככל שיכולתי את המצח בשער הפוני המשוחרר. אולי עם קצת מזל אף אחד לא ישים לב לזוועה. יצאתי מהבית ונעלתי את הדלת בתקווה שלא הלנה ולא אף פורץ אחר לא יחזרו הלילה לשם ויקדימו את תוכניות החיפוש שלי. העפתי מבט לצדדים, מוודאת שאף אחד לא אורב לי בחוץ, ואחרי זה הלכתי הביתה בצעדים מתונים. כל צעד שלח דקירת כאב משלו היישר לתוך מוחי.

***

ההיסטריה סביב הכניסה שלי לבית לא הייתה גרועה כמו שדמיינתי. היא הייתה הרבה יותר גרועה. לרגע קצר הרגשתי כמו כבשה שנקלעה לתוך מעגל של זאבים רעבים. אבא, אימא, סבתא ונוי המטירו עליי את כל הקריזה שצברו בשעות האחרונות עד שהכול התערבל בראשי לתערובת של מילים קשות, פיות פעורים בזעם, שיני טרף חדות וגשם של סימני

קריאה מעיקים. באיזשהו שלב היה נראה לי שהם בעצמם כבר לא יודעים על מה הם כועסים יותר: על הריאיון שעשיתי למרות האיסור המפורש? על הדברים שאמרתי בכתבה? על זה שנעלמתי ליום שלם? שלא עניתי להודעות? ואולי בכלל כעסו על ההברזה מבית הספר, שאין לי מושג איך עלו עליה? היה קשה להתמקד בתוך בליל הצעקות. לא ניסיתי אפילו להסביר את עצמי. הנחתי את כפות ידיי על האוזניים.

"די, בבקשה", מלמלתי. נראה ששפת הגוף שלי שידרה מספיק מצוקה כדי שהם יניחו לי. זה והעובדה שבבת אחת כולם קלטו את החבורה הגדולה שעיטרה את המצח שלי.

"אלוהים ישמור!" כשאימא עוברת לטון הגבוה הזה, אני יודעת שהיא מבוהלת, "מי עשה לך את זה?" כעת כולם עטו עליי כדי לבחון את הנזק, ואני כבר התחלתי להעדיף את הזובור של לפני דקה. לפחות אז יכולתי לנשום.

"זה שום דבר", התאמצתי להדוף אותם ממני, "החלקתי וחטפתי מכה בראש. אף אחד לא ניסה להרוג אותי, בינתיים". לא יכולתי לסבול את המבט הזה על הפנים של אימא. חיפשתי בעיניי את סבתא. הסימנים עוד נראו על פניה. חששתי לספר לה על הפריצה השנייה ובטח שלא התכוונתי לספר על הלנה מישקין. שוב עלו בעיניי דמעות מההבנה שסיכנתי אותה ככה. וגם את עצמי. "מצטערת שהתראיינתי לטלוויזיה, סבתא", התחלתי להגיד, "רציתי לתקן את הנזק, לא חשבתי ש..." היא היסתה אותי בתנועת יד מהירה. הבעת פניה הייתה בלתי מפוענחת, התקשיתי להחליט אם היא כועסת או מודאגת.

"לא משנה", היא אמרה, "גם ככה אין קשר בין השטויות שאמרת שם למציאות. תוך יום גם הנודניקית תבין את זה ותרד מהסיפור". לפי נימת דבריה הבנתי שהכתבה אכן יצאה גרועה כמו שהערכתי. כנראה נועה מיתר־ניר הצליחה להוציא אותי שם מטומטמת לחלוטין. זה לקח נהדר עבורך, תמיד תקשיבי לאימא ותמיד תפעלי הפוך מתחושת הבטן שלך. ציינתי לעצמי. רציתי כבר לצפות בכתבה ולאמוד את הנזק. רק שקודם היה עליי להיחלץ מטבעת החנק שהקיפה אותי. לצערי אימא עדיין לא סיימה את סדרת החינוך שלה.

"לרגע אל תחשבי שאת פטורה מהסברים על מה שעשית לאורך כל היום הזה, גברת", היא חזרה לטון הדיבור הנזפני מהר מאוד, "ברגע שהחבר שלך ילך הביתה, אני מצפה לשמוע מה יש לך להגיד להגנתך. ברור?"

בהיתי בה בחוסר הבנה. ברגע שהחבר שלי ילך? על מה לעזאזל... אימא זזה מעט הצידה, ואני חושבת שבו במקום חטפתי סוג של אירוע מוחי כשראיתי מי ישב כל הזמן הזה בסלון מאחוריה ועקב בעניין רב אחר הלינץ' המשפחתי שעברתי זה עתה, ועוד כשאני נראית כמו תרנגולת מרוטה וחבוטה. כבר ציינתי שזה לא היה היום שלי?

"ממ... מה אתה עושה פה?" גמגמתי, מתאמצת לשווא להשתלט על הסומק שהבעיר את הלחיים שלי.

עידן הרים חפץ שהיה מונח על ברכיו ונראה באופן חשוד מאוד כמו מחברת היצירות הבלתי גמורות שלי. "השארת את זה בבית הספר כשהלכת ל..." הוא עצר שנייה לפני שהזכיר את פשע ההברזה המוקדמת שלי מהלימודים, "חשבתי שאולי את צריכה את זה בשביל... אה..." אני מוכנה להישבע שגם הוא התחיל להסמיק, "שיעורי הבית?" ספק שאל ספק התחנן שאזרום עם הסיפור שלו. יכולתי לחוש באופן פיזי את ארבעת זוגות העיניים של בני משפחתי נעוצים בגב שלי ולא מתכוונים להרפות. אלוהים, בבקשה תעשה שיעזבו אותנו בשקט, התפללתי בליבי, יודעת גם בלי לראות שהארבעה מחליפים ביניהם כעת חיוכים נבזיים על חשבון המבוכה שלי ושל עידן. אני מכירה היטב את המשפחה שלי – ברגע שיריחו סנסציה רכילותית ישכחו מכל דבר אחר. ברור לי שאימא קלטה את האיכויות של עידן עוד כשהיה שחקן משני בסרט שלי בשעה שכל החבורה של קלריס כרכרה סביבו. עכשיו, ללא ספק, היא, סבתא ונוי יעשו מטעמים מהביקור שלו. היום הזה התקדם בקצב מהיר מאימה לטרגדיה.

"אני צריכה שתעזור לי עם השיעורים", אמרתי לעידן ואפשר להגיד שממש גררתי אותו בעקבותיי לכיוון החדר שלי, הרחק מהאוזניים הסקרניות של בני ביתי. כל כך הרבה דברים אני צריכה להספיק לספר לו לפני שמישהו מהם ידחוף את אפו הסקרן בינינו.

הקפדתי לסגור היטב את הדלת ואפילו הצלחתי, באמצעות תמרון מהיר, לטרוק בבעיטה את מגירת התחתונים והגרביים המבולגנת ולהעיף מאחורי המיטה את ערמת הבגדים שבחנתי בבוקר לפני שהוא יקלוט את הכאוס הקיומי שלי. לא יכולתי להתעלם מכך שזאת הפעם הראשונה שהוא בחדר שלי. "אתה לא תאמין את מי..." התחלתי, אבל הוא התפרץ לדבריי: "מי עשה לך את זה?" הצביע על החבורה שעל מצחי. טון הדיבור שלו היה כעת כל כך קרבי עד שכבר דמיינתי

אותו יוצא לנקום את נקמתי במי שזה לא יהיה. זה כמובן היה אבירי עד כדי גיחוך, ואני קצת הצטערתי שקיבלתי את העיטור על המצח בנסיבות לא הכי מכובדות. להחליק על מגזין נשים בזמן שאת נמלטת בצווחות מפני פורצת קשישה ותוך כדי כך להיחבט בשידה הנמוכה ולהתעלף, לא נשמע כמו משהו שמשתפים בערב סיפורי לוחמים.

"שום דבר רציני, תשכח מזה", אמרתי, אפילו שקצת רציתי שהוא ימשיך להביט בי במבט המודאג הזה שלו, "יש לי דברים הרבה יותר חשובים לספר לך", ניסיתי שוב, אבל גם הפעם הוא לא אפשר לי להמשיך.

"מצטער על אתמול", ניכר היה שכרגע הוא יותר קשוב למילים שהתאמן עליהן בתוך ראשו. "לא הייתי צריך להתעצבן ככה. היהלום הזה לא מעניין אותי עד כדי כך, ברור לי שלא נשיג אותו, אני לא סתום. רק רציתי..." אמר ובפעם השנייה בהפרש של כמה דקות הוא גילה ניצנים של הסמקה. אני מודה שבשלב הזה שכחתי לחלוטין מה תכננתי לספר לו. התבוננתי בו בשקט וחיכיתי. "נו, את מבינה לבד למה אני מתכוון". אמר בסוף והשתתק במבוכה.

"תגיד את זה". באמת לא היה לי מושג על מה הוא מדבר, אבל משהו בתוכי זז בציפייה.

"זה התחיל להיות מעניין. לא רציתי שזה ייגמר", אמר אחרי שתיקה ארוכה מאוד והישיר אליי את מבטו. הלב שלי עשה, באופן הכי מילולי, סלטה משולשת לאחור. האם אני מדמיינת או שהוא באמת אמר לי ברגע זה שהוא... תנשמי! הזכרתי לעצמי כשקלטתי שלא הגיע לי חמצן למוח בשניות האחרונות. יש לו חברה. אל תעשי פדיחות.

עידן לא קלט את הסערה שבתוכי. "זה קטע כזה אצלי, תמיד הכול יוצא לי הפוך ממה שאני מתכוון, ככה כל הבלגנים שלי בחיים התחילו וגם היום בבוקר זה היה ככה, רק רציתי קצת לעצבן אותך בגלל אתמול, לא חשבתי שתסתלקי כל כך מהר. את מבינה, לא חשבתי עד הסוף, הייתי צריך לנחש שאת מתכננת משהו ישר כשראיתי איך נראית כשנכנסת לכיתה, זה היה מ..." הוא עצר בפתאומיות כאילו הבחין שהוא עומד לומר משהו שיביך אותו במיוחד. "הייתי צריך לעצור אותך ברגע שקראתי את הפתק שלך, במקום להמשיך עם הפוזה העצבנית שלי. זאת הייתה טעות".

בשלב הזה קצת איבדתי את מוקד השיחה, רציתי שיחזור כמה שניות אחורה, לנקודה שבה כמעט אמר לי משהו שאף בן לא אמר לי לפניו מעולם, אבל הסוסים כבר דהרו קדימה, והרגע ההוא חלף עבר. "איך שראיתי את מה שהבת כלבה הזאת עשתה בכתבה התקשרתי, אבל את לא ענית, אז באתי לפה בטיל לפני ש..." הוא עצר כשקלט את המבט שלי. "אל תגידי לי שלא ראית את זה!"

עכשיו התחלתי לחשוש באמת. עקבתי בעיניי אחרי עידן כשהתיישב ליד המחשב וכתב את שם התוכנית בגוגל. "זה כבר עלה לאתר של 'בידור היום'. הנה, תראי". הוא זז מעט הצידה ופינה לי מקום לצידו על הכיסא, עד לפני דקה הייתי מוצאת את זה רומנטי להפליא, אבל כעת אפילו לא ייחסתי לזה חשיבות, משהו בבטן שלי אמר לי שאני עומדת לאבד את זה.

והמשהו הזה צדק לחלוטין.

***

"זה בכלל חוקי לעשות כזה דבר?" שאלתי את עידן אחרי שחזרה אליי יכולת הדיבור. "היא עיוותה לגמרי את כל המשמעות של המילים שלי".

הרגשתי כאילו צפיתי עכשיו במשהו שקרה למישהי אחרת. נכון, מי שישבה שם מול הכתבת בפינת הישיבה המוצלת בקצה הפארק נראתה ונשמעה בדיוק כמוני, אבל עדיין שום דבר ברצף השאלות והמשפטים לא היה כפי שזכרתי אותו במציאות. הכלבה הדביקה שאלות שונות לחלוטין לתשובות שלי ויצרה ריאיון אחר לגמרי.

"זה הכול עניין של עריכה", אמר עידן בטון מעט נזפני, "בתור אחת שרוצה ללמוד קולנוע היית צריכה להביא את זה בחשבון". כאילו שיכולתי להעלות בדעתי שהמטורפת תחתוך כמעט כל מילה שאמרתי ותבנה משפטים בעלי משמעות חדשה שתואמת להפקה הגדולה שהיא מתכננת בתוך הראש שלה. איך היא בכלל הספיקה לעשות את זה בשעות המעטות שהיו בין הריאיון לשידור? ללא ספק, נפלתי על פסיכופתית בעלת יכולות ביצוע על־אנושיות. אני והמזל המחורבן שלי.

"אני אתבע אותה!" מלמלתי. לא שזה יעזור לי מול שי אשר, שבטח כבר הטעין את האקדח שלו בכדורים קטלניים במיוחד ויצא עם אשתו הערפדית לכיווני. הבנתי שאני חייבת לחשוב במהירות על דרך לצאת מהפלונטר שהכנסתי את

עצמי לתוכו ברוב טיפשותי. לחצתי על המסך וצפיתי שוב בכתבה, אולי משם יצוץ לי רעיון. "לא ייאמן", מלמלתי בפעם המי יודע כמה, עדיין נדהמת מהמוצר המוגמר.

בפתיח נועה מיתר־ניר עמדה בגבה לאגם בפארק והזכירה לצופים מה קרה עד כה בפרשיית "המלכה שלא הייתה", ומיד עברה לטון הדרמטי שלה: "והערב נציג בפניכם ריאיון שערכנו עם יוצרת הסרטון הוויראלי זוהר גלמן, נכדתה של אילנה הנקין המנושלת". כבר בשלב ההכרזה הנלהבת הזאת היה ברור שהמסר שלי לא עבר בהצלחה, וזה עוד אפילו לפני שהריאיון התחיל.

"זוהר, בואי תספרי לצופים שלנו איך הכול התחיל" ביקשה נועה ממישהי שלבשה חולצה לבנה והייתה בגבה למצלמה. בוודאות זאת לא הייתי אני.

המצלמה עברה אליי. "הלנה מישקין שלחה מכתב התנצלות לסבתא שלי ומיד כולנו הבנו שיש פה סיפור ענק. נוצרה הזדמנות לתקן את העוול הגדול ולכן צילמתי את הסרט". ארבעה משפטים שבמקור לא נאמרו זה ליד זה.

חזרה לנועה מיתר־ניר ולגב שלא שייך לי. "נפגשתן לפני הצילומים, את והלנה?" "כמובן, נפגשנו כמה פעמים", עניתי, אין לי מושג באיזה הקשר, "היא נתנה לי הרבה מידע על מה שקרה בזמן התחרות ואחריה". את זה בוודאות אמרתי במקור על סבתא, לא על הלנה.

"האם לדעתך יש אפשרות לארגן מפגש משותף לה ולסבתא שלך? הצופים שלנו משתוקקים לסוף טוב לכל הפרשה הזאת".

"אני בטוחה שלא תהיה בעיה", אמרתי, שוב, לא זוכרת את ההקשר המקורי, "הגיע הזמן לסיים את הסיפור הזה שקצת יצא מפרופורציה. הלנה הבינה שזכתה שלא בצדק. אין לי ספק שהיא רוצה להחזיר לסבתא את הכתר והפרס שמגיעים לה".

"את יודעת איפה אפשר למצוא אותה, נדמה שהרבה אנשים ניסו לפנייך".

"היא יודעת איפה למצוא אותי". עכשיו באמת אין לי שמץ של מושג על מה נאמר המשפט הזה במקור. לא אתפלא אם זה משהו שאמרתי בכלל לפני הריאיון הרשמי בלי שום קשר לנושא המדובר.

עוד משפט סיכום כשברקע האגם, ובזה נגמר הריאיון. פחות משתי דקות של תעתוע שלא היה ולא נברא, ובכל זאת נראה אמין עד כדי גיחוך.

"אתה קולט שהעבריין צמרת הזה שי אשר משוכנע עכשיו ששיקרתי לו בקשר להלנה. אמרתי לו שאין לי שום קשר לאישה הזאת. הוא ממש לא הולך לאהוב את זה", אמרתי לעידן. הוא הבין את זה עוד הרבה לפניי, רק שהוא עדיין לא ידע את מה שאני יודעת: הדודים ואולי גם אבא של שי אשר רצחו בן אדם בגלל היהלום הירוק, ולא נראה לי שהאחיין שלהם יירתע מלעשות דבר דומה. סיפרתי לעידן במהירות את מה שגיליתי יום קודם על נפתלי רון ואחיו המיליונר, שהיה הבעלים של "המלכה הירוקה" וזכיתי למבט מלא התפעלות מכישוריי הבלשיים, לא שהייתי במצב מתאים להתענג על זה כעת.

עידן, אף שלא המעיט בחשיבות המידע החדש, העדיף לא להיכנס לפניקה. "בואי ניקח את זה בפרופורציות. מה הוא כבר יכול לעשות לך?" שאל במלוא הרצינות, "זה לא שמשהו השתנה מהפעם האחרונה שפגשת אותו. בסוף הוא יבין שעדיין אין לך שום מידע חדש על הלנה מישקין".

"אז זהו שלא", החבורה שעל המצח שלי התחילה לבעור פתאום, מזכירה לי את קיומה, "זה בדיוק מה שניסיתי לספר לך. מתברר שמלכת היופי הנעלמת חיה וקיימת הרבה יותר קרוב אלינו ממה שחשבנו". כשתיארתי באוזניו את מה שקרה לפני כשעה בבית של סבתא, הבעת הפנים שלו נעה במהירות על פני כל הרצף שבין שעשוע לתדהמה. הוא השתתק למשך דקה ארוכה, וניכר שהתקשה מאוד לעכל את המידע החדש שנחת עליו.

"איזה בלגן. ואני כבר חשבתי שהתחלנו להבין את הסיפור ההזוי הזה. מה לדעתך היא חיפשה שם?"

משכתי בכתפיי. "בגלל שסבתא שלי לא מסתירה אצלה בכספת הדמיונית יהלומים ששווים מיליוני דולרים, אין לי שום רעיון אחר, חוץ מ..."

"המכתב?"

הנהנתי. משהו במכתב הזה שנשלח לסבתא לפני עשורים רבים נראה לי חשוד עוד כשסבתא סיפרה לי עליו לפני

יומיים. איזו סיבה הייתה למישהי שמנסה להסתתר לשלוח מכתב התנצלות למועמדת אחרת בתחרות שמלכתחילה הייתה מבוימת? יכול להיות שגם המכתב קשור איכשהו למזימה? היא לא סתם פרצה לבית של סבתא והפכה אותו לחלוטין. היה די ברור שהיא מחפשת משהו ספציפי. כנראה לאחר שהסיפור התעורר לחיים היא הבינה שהיא חייבת למצוא את המכתב המפליל ולהשמיד אותו, או להשתמש במה שנכתב בו. היא חתיכת זקנה נחושה. היא לא תרפה עד שתמצא את השלל שלה, מה שאומר... נורה זוהרת הבהבה בתוך ראשי. הלנה מישקין עומדת לחזור בשלישית לזירת הפשע!

"אני חושבת שאני יודעת איך לפתור את כל הבלגן הזה", אמרתי לעידן בזמן ששלפתי מתיק בית הספר שלי את כרטיס הביקור של משרד החקירות אלברט רובינשטיין ובניו. הגיעה זמנה של המלכה הנעלמת להילכד ואני, באופן אישי, אדאג לכך שזה יקרה.

ושגברת מישקין תגיד תודה שאני לא פונה לשי אשר. שמונה הודעות הוא שלח לי מאז שידור הריאיון, ואני התעלמתי מכולן.

בשלב הזה עדיין לא יכולתי לנחש כמובן איזו טעות גדולה זו הייתה.

פרק 17

נוי נכנסה לחדר שלי בדיוק כשעמדתי מול המראה ובדקתי מקרוב את החבורה הענקית שתפחה לי על הפרצוף. עידן הלך לדרכו לפני כמה דקות ובדרך החוצה הספיק להעיף מבט רב־משמעות לכיוון המצח שלי, אך לא אמר מילה. התחלתי לחשוש שזה נראה הרבה יותר גרוע ממה שחשבתי. מישששתי בעדינות את המקום ובאותו זמן קלטתי דרך המראה את נוי מתיישבת על המיטה. היא שיכלה רגליים באיטיות מרגיזה והמשיכה לעקוב אחר תנועותיי. שפתיה התעקלו בחיוך ציני קטן.

ניסיתי להתעלם ממנה עד שהבנתי שהיא לא עומדת להסתלק בזמן הקרוב. הסתובבתי.

"יש עוד משהו ששכחתם להגיד לי?" שאלתי בקוצר רוח.

"תגידי לי את".

שתקתי.

"אז מה, זוהר, סוף־סוף החלטת להפסיק להיות הילדה הטובה של המשפחה? חשבתי שזה כבר לא יגיע אף פעם".

גם הפעם לא הגבתי והרגשתי שזה מתחיל להוציא אותה משלוותה. היא הרימה את כף ידה והתחילה למנות באצבעותיה: "מבריזה מבית ספר, מתראיינת בטלוויזיה, משקרת, הולכת מכות, נמרחת על הבן הכי שווה בשכבה. שכחתי משהו?"

"מי שמדברת". נוי גדולה ממני בשלוש שנים, ורשימת הפשעים שלה ארוכה בהרבה. למה היא חושבת שיש לה זכות להתנשא מעליי?

"מה קשור!" לא רק הקול שלה, גם המבט שלה הרצין בבת אחת, "אני לא הייתי חוזרת הביתה עם סימנים של מכות על הפנים! תספרי לי את האמת. איך זה קרה? עם מי רבת?" נשמע שאכפת לה.

התלבטתי. נוי ואני לא כל כך קרובות. בעצם היא לא יודעת כלום על החיים שלי. אבל ידעתי שהיא לא תלשין עליי להורים. בדברים כאלה אפשר לסמוך עליה.

"זה קשור לסרט שצילמנו ליום ההולדת של סבתא", החלטתי לספר לה חלק ממה שקרה, "כל מיני אנשים לא קשורים פנו אליי אחרי שהוא התפרסם, כולל 'בידור היום', ואני לא כל כך מצליחה להיפטר מהם. אז החלטתי להתראיין כי חשבתי שזה מה שיעצור את זה, ואחר כך הלכתי לבית של סבתא כי רציתי קצת שקט ונרדמתי בטעות וכשהתעוררתי דמיינתי שאני שומעת גנבים אז ברחתי משם ונפלתי. זאת האמת!" הוספתי כשקלטתי את הספק בעיניה. "עידן רק עוזר לי עם כל הבלגן כי הוא השתתף בסרט. אני לא נמרחת עליו. הוא בכלל לא בקטע שלי, אנחנו לא..." קולי גווע כשהבנתי שהיא רק חיכתה שאני אגיד את השם שלו בקול רם.

"הוא חיכה לך פה בסלון כמעט שעה, אכל את הציפורניים מרוב דאגה. לא נראה לי שמה שקורה ביניכם זה סתם".

לרגע קצר חשבתי שנחמד שהיא חושבת שבאמת יש לי סיכוי עם עידן. בכל זאת היא אמורה להבין בדברים האלה כי מסביבה מסתובבים תמיד לפחות ארבעה בנים. אבל אז נזכרתי שלמרות הגנים המשותפים שאנחנו חולקות, היא ואני לא דומות זו לזו בכלום, וחוץ מזה, מה זה בכלל עניינה? מתי היא החליטה שהחיים שלי הם משהו שצריך לדחוף את האף שלה לתוכו? "יש לו חברה!" הטחתי בה את משפט המחץ, זה שאחריו אין שום מקום לפרשנות נוספת.

"סבבה..." נוי התמתחה ונעמדה, "יאללה, תמשיכו עם המשחקים שלכם, את וה'ידיד' שלך. אני לא מתערבת יותר. גם ככה חצי ממה שסיפרת לי עכשיו זה שקר".

בהיתי לכמה שניות בפתח החדר אחרי שהיא יצאה, מקללת אותה בליבי על שהצליחה במשפט אחד להוציא את כל העוקץ מההרפתקה שלי ושל עידן. אבל התעשתי במהירות. אולי עבורה ועבור האחרים אני עדיין זוהר הילדה הטובה, הפחדנית, שאיש לא שם לב אליה, זאת שעושה כל מה שאומרים לה בלי להתווכח, אבל אני יודעת שאני יותר מזה. הימים האחרונים הוכיחו לי שאני לא פראיירית כמו שכולם חושבים, כולל אני. החלטתי לא לאפשר למילים שלה לבלבל

אותי מחדש. אני צריכה להישאר בפוקוס. מחר הרי מצפה לי יום גורלי, ואין לי שום כוונה לאפשר לה או לדברים אחרים לשבש לי את התוכניות.

***

רמז לכך שהתוכניות שלי עלולות להתפתח לכיוונים לא רצויים קיבלתי השכם בבוקר, כשחיפשתי את סבתא אצלנו בבית ולא מצאתי אותה.

"היא יצאה מוקדם כדי לריב עם הפועלים", דיווחה אימא. התחביב החדש של סבתא היה להתעמת כל יום עם הקבלן ופועלי הבניין של פרויקט המגורים העצום שהלך ונבנה סמוך לביתה. היא עוד האמינה שתצליח למנוע את התקדמות הבנייה רק באמצעות הצעקות שלה. "שיט!" קיללתי בשקט. הייתי משוכנעת שלפחות ביום שישי היא והפועלים ייעלמו מהשטח. רק זה חסר לי עכשיו: עוד היתקלות שלה בפורץ האובססיבי, שבמקרה הוא גם האויבת הגדולה שלה מהעבר. ואם זה לא מספיק, אז דווקא הבוקר החליטה אימא לפתח חושים בלשיים בכל הקשור אליי ולתוכניות שלי, "ולאן בדיוק את יוצאת בשעה כזאת מוקדמת ביום שישי בבוקר?" כל יום שישי היא שוכחת שאין לימודים בבית הספר שלי ומעירה אותי, אבל כמובן היום היא זכרה, "מקווה שלא לעוד הרפתקה בטלוויזיה". כן, היא לא מתכוונת לשכוח מהביזיון הזה בזמן הקרוב.

"אני לומדת עם מאיה למבחן במתמטיקה. עד מאוחר", שיקרתי ומיד התחרטתי. למה, לכל הרוחות, לא אמרתי לה שאני נפגשת עם עידן? לא נראה שלאימא יש איזושהי בעיה איתו. עכשיו אני אצטרך להזהיר את מאיה שלא לקפוץ אליי בהפתעה, והרכלנית הזאת מיד תתחיל לחשוד שמשהו קורה.

ולחשוב שכל התסבוכת הזאת התרחשה עוד לפני שעשיתי ולו צעד אחד מחוץ לבית. בהחלט לא סימן טוב להמשך.

סגרתי את הדלת אחריי ומיד נתקלתי באדם שישב בראש גרם המדרגות והמתין לי.

"השתגעת?" הייתי צריכה להיאחז בשערות של עידן כדי לא להתגלגל מכל שש המדרגות שמובילות לשביל הכניסה. "למה אתה מחכה פה כמו רוצח סדרתי?"

הוא מיהר לסדר מחדש את בלוריתו השופעת לפני שענה: "איפה בדיוק אני אמור לחכות עד שאת מזיזה את עצמך? חתיכת בטטה". הוא העיף מבט מהיר לכיוון המצח שלי, "ואם כבר, נראה לי שזה הפוך. התפקיד שלי זה דווקא לשמור עלייך מכל מיני טיפוסים שמאיימים לרצוח אותך". איך אפשר לכעוס עליו אחרי תשובה כזאת? שומר ראש פרטי משלי, מי היה מאמין. בהחלט פסגת החיים שלי, מכאן הכול יכול רק להידרדר.

"נראה לי שאתה רואה יותר מדי סרטי פעולה", התחלתי להגיד לו כשיצאנו מהשביל לרחוב, "אולי כדאי ש..." עוד לפני שהספקתי להציע לו להרגיע עם הדרמה, עצר לידנו מיניוואן כסוף בחריקת בלמים קלה. עידן נעמד באופן אינסטינקטיבי ביני ובין הרכב. לרגע קצר אפילו אני התחלתי להאמין שהמתנקש הפוטנציאלי שלי החליט לפעול. אבל אז החלון החשמלי של הנוסע ליד הנהג נפתח, והחוקרת רובינשטיין נעצה בנו את מבט האימה שלה. "תעלו!" ציוותה ואנחנו צייתנו בלי להתווכח. תוך שתי שניות כבר לא היינו שם. למתבונן מהצד ההתרחשות הקטנה הזאת הייתה בהחלט יכולה להיחשב כסצנה מתוך סרט ההמשך לסרט המפורסם שלי.

כשהתקשרתי אליה אתמול בערב, היה נדמה לי שהיא ציפתה לזה. היא לא נשמעה מופתעת כשאמרתי לה שיש לנו מידע חדש על הלנה מישקין ושאמסור אותו רק בבית של סבתא שלי. למען האמת, אני חייבת לציין שהיא לא עושה רושם של אחת שאפשר להפתיע אותה במשהו. אני, בניגוד אליה, התקשיתי להסתיר את התדהמה שלי למשמע התגובה שלה: "הבנתי שאת והחבר שלך פצחתם בחקירה פרטית משלכם, זה נכון? ביומיים האחרונים התחילו לצוץ כל מני שמועות בקהילה הגמולוגית פה בארץ על תמונה מאוד מסוימת עם תכשיט מאוד מסוים שמישהו הפיץ". ללא ספק האישה הזאת נמצאת כמה צעדים לפנינו. האישום המאוד לא מרומז בקול שלה גרם לי להשתתק לשניות ארוכות וכמעט לשכוח למה בכלל פניתי אליה. מי היה מאמין שהדוקטורית החמודה שפגשנו תהיה כל כך מהירה וממוקדת. עכשיו כבר היה לי ברור לחלוטין שהמעשים שלי ושל עידן הצליחו לחשוף לאור היום עניינים שהיו עד כה באפלה, והרובינשטיינית לא אהבה את זה בכלל, אבל בכל זאת הסכימה להיפגש איתנו בבוקר.

התקשיתי להחליט לאיזו קטגוריה אני אמורה לסווג את צמד הבלשים הזה: רעים או רעים פחות. אחרי שנחשפנו למידע על היהלום הירוק הייתי משוכנעת שהם מחפשים את הלנה בגללו. אבא שלהם התחיל במשימה מזמן, והם ממשיכים את דרכו, אבל חוש נסתר אמר לי שיש סיבה יותר עמוקה למרדף שלה ושל אחיה אחרי הלנה, והיא לא בהכרח בצע כסף. ולכן העדפתי שהם אלה שילכדו אותה בסופו של דבר ולא שי אשר.

"או שהיא תשמע מה יש לנו להציע או שתשתיק אותנו לתמיד", הסברתי לעידן בסוף שיחת הטלפון מאתמול, בשלב שעוד היה לי אומץ להתייצב מולה. הרגשתי שהוא לא לגמרי מתלהב מהתוכנית שלי, אבל הוא גם לא הביע התנגדות. כעת, לאחר שנכנסנו לרכב, ואני הבנתי שאנחנו חולקים את אותו אוויר דחוס איתה ועם השותף־אח השקט שלה, הרגשתי כיצד אומץ ליבי נוטש אותי. אולי זאת הייתה טעות לסמוך עליהם? אחרי הפשלה עם הריאיון אתמול הבנתי שאני צריכה להקשיב פחות לאינטואיציה שלי. איך יכולתי לעשות כל כך מהר עוד מעשה פזיז על גבול המטופש? התנחמתי בזה שלפחות הפעם עידן נמצא איתי.

"פגשתי אתמול את הלנה מישקין", אמרתי במהירות לפני שאתחרט, "היא פרצה לבית של סבתא שלי וחיפשה שם משהו".

מסתבר שטעיתי, אפשר בהחלט להפתיע את החוקרת רובינשטיין. ההלם שנרשם על פניה היה עוד כלום לעומת התגובה של השותף שלה. הוא לחץ בבת אחת על דוושת הבלמים, ועידן ואני מצאנו את עצמנו מוטחים בעוצמה במושבים הקדמיים.

"הבאת אותנו עד לפה כדי לספר עוד אחד מהשקרים שהשפרצת בכתבה של אתמול?" גברת רובינשטיין התעשתה ראשונה, לפי הטון המקפיא שלה הבנתי שאני ועידן עומדים להיזרק מהרכב עוד אפילו לפני שהספקנו לחגור את חגורות הבטיחות. הייתי חייבת להגיב מהר.

"אני בטוחה שהיא תחזור לשם שוב היום כי היא עדיין לא מצאה את מה שחיפשה".

משהו בחושים הבלשיים המחודדים שלה קלט כנראה שאני דוברת אמת מכיוון שמבטה התרכך מעט. "אני מזהירה אותך, אם את משקרת לי..." התחילה להגיד ולא המשיכה. אני די משוכנעת שזה מאחר שהקול שלה נסדק מהתרגשות, כאילו הגיעה לרגע שחיכתה לו כל החיים שלה בלי להיות מוכנה אליו. עידן ואני החלפנו מבטים מהירים, אולי בכל זאת עשינו נכון שפנינו אליה ולא אל שי אשר. החלטתי שזה הזמן לחשוף בפניה את כל הקלפים שלנו ומה שיהיה, יהיה.

"אנחנו יודעים הכול על 'המלכה הירוקה', גברת רובינשטיין", אמרתי, אפילו שכבר הבנתי מדבריה שהיא עלתה על זה בכוחות עצמה, "הלנה מישקין גנבה את היהלום מהאחים אשרובסקי והם גנבו אותו מנפתלי רונסקי, זאת אומרת, נפתלי רון, אחרי שרצחו אותו. והוא בכלל קיבל אותו למשמרת מאחיו הבכור אלכסנדר רונץ' שנרצח בשואה. ובמקור הוא היה שייך לצאר ניקולאי שגם הוא נרצח, ובקיצור כל מי שנגע ביהלום השטני הזה קרה לו משהו רע. בגלל זה אני לא מבינה למה אתם רודפים אחרי..."

"הדבר המקולל הזה?" היא השלימה את השאלה שלי. לפי האנחה הכבדה שלה הסקתי שגם היא שאלה את עצמה את אותה שאלה בדיוק יותר מפעם אחת. "בואי נגיד שאנחנו ממלאים צוואה של אדם שכבר לא נמצא איתנו", אמרה לבסוף. "יש פה חוב מוסרי שחייב להיסגר. וברגע שנמצא את הלנה מישקין, שאגב כיום שמה הוא לנה בר, החוב שלנו ייפרע, וסיפור כואב של מאות שנים יגיע לסופו. ותקראי לי גבריאלה בבקשה, אני אמנם בת חמישים ושש, אבל 'גברת רובינשטיין' גורם לי להרגיש הרבה יותר מבוגרת".

גברת גבריאלה הזו בהחלט יודעת לתפוס את הסקרנות של מאזיניה. עידן ואני הבטנו בה במבט מלא ציפייה, אבל היא התנערה והחזירה לפניה את ההבעה הנוקשה מלפני דקה. "נו, ילדונת, אין לנו את כל היום, איפה סבתא שלך גרה?" כאילו שמשרד החקירות שלה לא בדק את זה במהלך היממה האחרונה. אפילו נאיבית שכמוני יכלה להבין שהיא מתחמקת, אבל בכל זאת כיוונתי את הנהג השתקן שלנו לכיוון הבית של סבתא.

התוכנית הגדולה של צמד החוקרים הייתה להחנות את הרכב בפינת הרחוב ולתצפת על הבית. "אמבוש מהסרטים", אמר עידן, שאולי צפה ביותר מדי סרטי בלשים והאמין שאנחנו בפתחו של קרב יריות קטלני. אני פחות התלהבתי, המארב הזה יכול לקחת שעות. שעות שיכולות להיזרק לפח אם, למרות כל מה שסברתי אתמול, הלנה לא תופיע בסוף. וחוץ מזה, סבתא נמצאת בתוך הבית ולא רציתי שהיא תיקלע לקרב בין הפורצת הנחושה לחבורת בלשים חצי חובבנית.

אירוע כזה, אני מניחה, יגרום לה לאבד את טיפות הסבלנות האחרונות שנותרו לה כלפיי.

"נחכה כמה דקות. אולי היא תצא מעצמה", הציעה גבריאלה בטון שאין להתווכח עימו, "אין צורך לעורר את חשדה".

התרווחתי במושב שלי ונאנחתי. בזווית עיני קלטתי את עידן מתופף בקצות אצבעותיו על ירכו והבנתי שגם הוא מתחיל להבין שבניגוד לציפיות שלו, לא הולך להיות פה אקשן בזמן הקרוב. הפניתי את מבטי לחלון ועקבתי אחרי הפועלים המתרוצצים באתר הבנייה הגדול, מכינים את השטח ליציקת הבטון של קומת החניון. קיללתי אותם בליבי. כמה סבל נגרם לסבתא בגלל המפלצת הענקית ההולכת ומוקמת לנגד עיניה. הבית הקטן שלה עומד להיבלע בקרוב בתוך פרויקט בנייה אגרסיבי ונדמה שלאיש לא אכפת. סבתא המסכנה, כנראה מישהו שם למעלה החליט שהיא לעולם לא תדע שלווה בחייה. נאנחתי שוב, הפעם באריכות.

גבריאלה קלטה את האנחה שלי. "אפשר לחשוב איזה צרות יש לכם אתם בגילכם", רטנה לכיווני, ואני גלגלתי עיניים לשמיים. כן, שכחתי שרק למבוגרים מותר לסבול. "רוצים לשמוע על צרות אמיתיות?" היא שאלה, מתעלמת במופגן משפת הגוף הדוקרנית שלי, "נגיד שאתם יהודים בני עשרים ושלוש, נשואים פלוס תינוק חמוד, פקידים בבנק מרכזי באמסטרדם, לפני קידום משמעותי בתפקיד. ההווה שלכם מאושר והעתיד וורוד", היה די ברור שסיפור אימה לפנינו, "ונגיד שכל זה קורה בתחילת שנות הארבעים, והתוכניות היפות שלכם לא חופפות את התוכניות של אדולף היטלר לגבי העתיד", היא המשיכה, ואני הבלעתי נחרה. "ונגיד שאתם מופרדים בכוח מהאישה והילד שלכם שיותר לא תראו אותם בחיים ונשלחים למחנה ריכוז באוסטרייה. שם אתם נאלצים לעבוד בכפייה, מורעבים, מושפלים, מאבדים את צלם האדם שלכם. רק נגיד, כן?" המילה "אוסטרייה" גרמה לאוזן שלי להזדקף, "ונגיד שבתוך הסיוט הזה אתם מכירים אסיר כמוכם, אדם אציל נפש שיחלוק איתכם את פת לחמו כדי להצילכם מרעב, ונגיד שאתם הופכים לחברים בלב ובנפש למרות שהוא מבוגר מכם בשנים רבות. לא שזה משנה במקום כזה", הוסיפה לאט, ואני הרגשתי איך הסיפור שלה עומד להתחבר תכף עם סיפור אחר, מעט יותר מוכר, "ונגיד שאותו חבר שהציל אתכם יותר מפעם אחת והצליח להעניק משמעות לחיים המסויטים שלכם גוסס עכשיו מתשישות ורעב והבקשה האחרונה שלו היא שאם תצליחו להינצל מהגיהינום, תקדישו את חייכם למציאת תכשיט מקולל בשם 'המלכה הירוקה' ותשמידו אותו כי הוא מקור לסבל של כל כך הרבה אנשים במשך מאות שנים". היא השתתקה שוב והתבוננה בי ובעידן המתוחים כקפיץ. "נגיד שכל זה קרה לכם באמת, האם לא תעשו הכול כדי לקיים את השבועה שנשבעתם לאיש יקר שאתם חייבים לו את החיים שלכם? יש מישהו בעולם הזה שיכול לשפוט אתכם על הדברים שעשיתם בעקבות זאת?" היא השתתקה למשך רגע ארוך, ועיניה הצטעפו מעט. התקשיתי להחליט אם היא אכן מצפה לתשובה.

"איזה דברים למשל?" שאלתי בקול דק במיוחד, חוששת להישמע חסרת רגישות. לא הייתי צריכה להתאמץ כדי להבין שהיא מספרת לנו את הסיפור של אלברט רובינשטיין, אבא שלה. האיש שרד, הגיע לארץ, הקים משפחה בגיל מבוגר וייסד משרד חקירות דווקא בחיפה למטרה אחת בלבד: השגת היהלום הירוק הנדיר מידי השריד היחיד של משפחת רונסקי המורחבת, האח של אלכסנדר רונץ' המסכן: נפתלי רון. וכל זה כדי לקיים את הנדר ולהשמיד אותו, את היהלום, לא את נפתלי רון, ובעצם אולי... אולי המוות של נפתלי רון נכנס לתוך המעשים האסורים שהיא דיברה עליהם זה עתה?

"אתם צריכים להבין את הכוונה שעומדת מאחורי המעשים", ספק אם היא שמעה את השאלה שלי, "מה שנראה רע בעיני הזולת הוא לפעמים מוסרי הרבה יותר מדברים 'טובים' אחרים. האיש הזה, אבא שלי, זיכרונו לברכה, בסך הכול ניסה למנוע מעוד אנשים סבל וכאב. כל מי שהיהלום הזה בבעלותו סופו רע ומר. אני אומרת לכם בוודאות: יש כזה דבר יהלומים מקוללים, ואסור שהם יסתובבו בעולם ויזרעו מזל רע ומוות".

חשתי שיותר משהיא מנסה לשכנע אותי ואת עידן, היא מנסה לשכנע את עצמה. כנראה אבא שלה עשה דברים מאוד לא נחמדים במהלך הניסיונות שלו להשיג את היהלום.

"זה קשור למוות של נפתלי רון?" שאלתי והספקתי לקלוט את המבט המהיר שהיא החליפה עם אחיה.

"המוות שלו היה יכול להימנע", אמרה לבסוף לאחר התלבטות קצרה. הזמן הרב שעבר מאז אפשר לה כנראה לשחרר מעט חלקים מהסוד הגדול. "אם הוא לא היה מתעקש להחזיק אצלו במקום מסתור את היהלום. הוא אפילו לא הכיר את הסיפור שמאחורי התכשיט הנדיר. עבור אבא שלי הוא היה משמעות החיים, ועבורו זה היה סתם פריט יקר שאפשר להשתמש בו בשעת מצוקת מזומנים. יותר מעשרים שנה הוא התכחש לעצם היותו הבעלים של התכשיט, למרות

שאבא שלי קיבל את המידע עליו ישירות מאחיו הבכור אלכסנדר רונץ', הבעלים הקודם. עד שבסוף הסבלנות של אבא פקעה. הוא פיתה את נפתלי להגיע לפגישת עסקים בצד השני של העיר ובזמן הזה שלח את אחד מהעובדים שלו, שהיה איש סודו, לבצע חיפוש מדוקדק במחסן הסחורות שנמצא בעיר התחתית. למרבה הצער נפתלי רון חזר למחסן שלו..." היא השתתקה.

"הוא חזר מוקדם מהצפוי ופגש פנים אל פנים את הפורץ", עידן השלים את חתיכת הפאזל החסרה. היא לא מיהרה להגיב, אבל מבחינתי הכול היה ברור כעת – נראה שטעיתי כל הזמן. האחים אשרובסקי לא היו קשורים לרצח של נפתלי רון, מה שגורם לי כעת לתהות: כיצד הם נכנסו לתוך הסיפור הזה?

"זה לא היה רצח", היא מיהרה להדגיש, "בואו רק נגיד שהיה שם עימות לא נעים, והבחור שלנו הגן על עצמו בצורה מעט אגרסיבית. זה מה שהוא סיפר לאבא שלי, אבל כל כך הרבה שנים עברו מאז, אין צורך להתעסק בזה יותר. הבחור חזר לאבא שלי בלי התכשיט, עם מצפון לא נקי ועם מסמך כתוב בכתב יד שמצא ובו רשימה של חפצים יקרים שהועברו כמשכון לשותפיו לשעבר של נפתלי רון. אני מניחה שאתם כבר יודעים במי מדובר".

"האחים אשרובסקי", אמרנו עידן ואני ביחד. כעת התמונה המעורפלת התבהרה כמעט לחלוטין.

"אין הרבה אנשים בעולם שיודעים מהו ערכו האמיתי של היהלום הזה. כמו נפתלי רון, גם לאחים אשרובסקי לא הייתה שום דרך לדעת שהחפץ היפהפה הזה שנותר ברשותם הוא אחד היהלומים הנדירים בעולם. הם אפילו לא ניסו לברר. התייחסו אליו בכבוד אבל לא התרשמו יותר מדי. זה מה שאבא שלי סיפר לי. כל מה שהיה צריך זה להוציא מהם את התכשיט בלי שיגלו את ערכו האמיתי", המשיכה גבריאלה, "לכאורה משימה פשוטה, אבל מתברר שמדובר באנשי עסקים ממולחים, והוא היה צריך להשתמש באמצעים מתוחכמים. בשלב הזה נכנסה לתמונה אחותו של אותו עובד מסור. בחורה צעירה, לא יפה במיוחד, אבל עם הרבה אמביציות ורצון להתקדם בחיים. קראו לה הלנה". היא עצרה שוב כדי לבחון את השפעת דבריה האחרונים וחייכה כשקלטה את התדהמה שנרשמה על פנינו.

בהחלט תפנית בעלילה. מרגע לרגע מצטיירת הלנה מישקין כבובת בבושקה בעלת אין־ספור שכבות. עכשיו אנחנו מגלים שהיא בכלל הייתה סוכנת כפולה בשליחותו של אלברט רובינשטיין.

"הכול היה אמור להסתדר באופן מושלם", המשיכה גבריאלה, "הלנה פיתתה את האח הצעיר של משפחת אשרובסקי ואפילו היה שם דיבור על חתונה. הם התחילו להתייחס אליה כאחת משלהם. במקביל אבא שלי התחיל לעשות עסקים עם האחים וקנה את אמונם. עד אז הם התפרנסו מעסקי הלוואות ומכירות של סחורה מפוקפקת, וכדי שיוכלו להתפתח הם היו זקוקים ללגיטימציה. הרעיון של תחרות 'מלכת הצפון, העמק וההר' היה של אבא שלי. הם לא העבריינים הראשונים שהצליחו להלבין את העסקים שלהם באמצעות הפקות בידור גרנדיוזיות. רק שפה היה גם האלמנט של הפרס".

"אל תגידי לי", התפרצתי לדבריה, "גם זה היה רעיון של השותף העסקי החדש שלהם". עכשיו כמעט הכול היה ברור לי. האחים האמינו שהם מפיקים תחרות יופי שתשפר את מעמדם ותעניק להם כרטיס כניסה לקהילת אנשי העסקים החוקית, סוג של יחסי ציבור שנועדו להאיר אותם באור חיובי. כפרס לזוכה הם תומרנו להציע משהו יקר ערך, או אולי נרמז להם שככה יוכלו להלבין בקלות חלק מהרכוש הלא לגמרי חוקי שלהם. כך נחשף ענק היהלום המרהיב שנשאר במשמרתם אחרי המוות המצער של נפתלי רון. וכדי שהם לא יצאו מופסדים מהעניין, הציע להם השותף החדש שלהם רובינשטיין לשתול בין המתמודדות מישהי משלהם. אני מניחה שהוא היה זה ששכנע אותם לצרף לתחרות את הארוסה האלמונית של האח הצעיר הלנה מישקין, שלפי התכנון תהיה הזוכה הוודאית וכמובן אחרי התחרות תחזיר את היהלום למשפחה. בטח האשרובסקים חשבו שהצליחו לעבוד על כולם. מה שהם לא ידעו כמובן זה שאותה הלנה היא סוכנת כפולה, שתפקידה הוא להעלים את "המלכה הירוקה" בסוף התחרות ולהעבירה לאיש ששכר את שירותיה, אלברט רובינשטיין בכבודו ובעצמו. תוכנית מדהימה. זאת אומרת, אם היא הייתה מצליחה.

"זה היה יכול להצליח", אמרה גבריאלה כהד למחשבותיי, "אם אבא היה בוחר במישהי טיפה פחות שאפתנית ומתוחכמת. הבחורה כנראה ניחשה שהפרס לזוכה שווה הרבה יותר ממה שהאחים יודעים וזממה מהרגע הראשון לברוח עם השלל. אבל גם התוכניות שלה כמעט נהרסו כשהשופטים בתחרות התעלמו מההנחיות ובחרו במועמדת היפה ביותר". היא קלטה את הבעת הפנים שלי: "כן, סבתא שלך זכתה ביושר, אפילו השופטים שנשכרו מראש רק כדי לבחור את הלנה לא יכלו להתעלם מהמראה שלה ובחרו בה, אבל לא היה לה שום סיכוי מול המארגנים, והם כפו את רצונם על השופטים

והכריחו אותם לשנות את בחירתם. בסופו של דבר זה פעל לטובת הלנה, והיא ניצלה את המהומה וברחה עם הגבר שהתאהבה בו במהלך החזרות לתחרות. מני שושני הסתנוור מההבטחות שלה לעושר אגדי. הוא היה שותף שלה, אבל רק עד נקודה מסוימת. כשחזר לארץ אחרי שנים הוא היה חסר כול ובשלב מסוים ניסה למכור את הסיפור שלו על היהלום לבעלי עניין. אנחנו דאגנו לשלם לו הרבה כסף כדי שהסוד של 'המלכה הירוקה' לא יתגלה. אנשים מוכנים לעשות הרבה כדי לשים עליה את היד, ובסך הכול הצלחנו די יפה לשמור על העניין קבור בתוך תיבה אטומה עד ש..." היא נעצה בי מבט מוכיח.

"והלנה?" העדפתי להתעלם מהאישום המרומז, "איך את ידעת שהיא לא מכרה את 'המלכה הירוקה' לאף אחד? בטוח צצו כמה הזדמנויות בחמישים וחמש השנים האחרונות".

גבריאלה פתחה את פיה לענות, אבל אחיה הקדים אותה: "הקללה". היה לו קול בס עמוק, ומכיוון שזו הייתה הפעם הראשונה ששמעתי אותו קצת נחרדתי מהכניסה הפתאומית שלו לתוך השיחה. גבריאלה שלחה אליו מבט נוזף שהבהיר מי מנהל את העסק. "האמת שאין לנו מושג", היא משכה בכתפיה, "מאז ערב התחרות איש מהמעורבים, חוץ ממני שושני, לא ראה אותה. היא ברחה גם מאבא שלי, גם מהארוס הנבגד וגם מהאחים שלו שרצו להחזיר את כבודם ורכושם. מני שושני, למרות ההכחשות שלו, שמר איתה על קשר. אני מאמינה שהוא העביר אליה את המסר של אבא שלי על היהלום המקולל. היא פחדה להתעסק איתו, וגם לא הייתה לה שום ניירת לגביו, מה שעלול להקשות על המכירה". היא עצרה לרגע ושלחה מבט מהיר לכיוון הבית של סבתא, "בואי נקווה שעוד היום נקבל תשובה על כל השאלות האלה. חיכינו לרגע הזה הרבה שנים".

המילים האחרונות שלה החזירו אותי בבת אחת להווה. סבתא! בזמן שאני יושבת בתוך הרכב המרווח של הרובינשטיינים ומקשיבה לאגדות מהעבר, היא שוהה בתוך הבית שלה ומשוכנעת שהיא מוגנת ובטוחה מהפורץ המסוכן שכנראה עומד לשוב לזירת הפשע. הבנתי שאני חייבת להוציא אותה משם לפני שתחווה טראומה נוספת.

"אני בא איתך!" הכריז עידן כשקלט את הכוונות שלי. מאז שחזרתי אתמול הביתה עם חבורה במצח הוא מינה את עצמו לאחראי על ביטחוני האישי, ואני החלטתי ליהנות מזה כל עוד זה נמשך. גם ככה, נראה לי, בעקבות הביקור שלו אצלי אתמול, שבזכות הקסם האישי שלו הוא מוצא חן בעיני סבתא, וזה ממש לא דבר ברור מאליו. אם אני לא אצליח לשכנע אותה לעזוב את הבית, אולי היא תקשיב לתירוץ היצירתי שלו. הוא טוב בזה.

"תמהרו, ילדים", קראה גבריאלה מאחורי גבינו בשעה שצעדנו לכיוון הבית, "בלי להתמזמז שם". אני עדיין תוהה אם היה לה את זה ביותר מביך.

"את חושבת שהיא סיפרה את האמת?" שאל עידן, שהתעלם בכוונה מהמשפט האחרון שלה.

"איזו סיבה יש לה לשקר לנו?" סבתא שכחה לסגור את השער, ואנחנו נכנסנו לשביל ללא עיכוב, "אנחנו בסך הכול שני ילדים שלא יודעים כלום מהחיים שלהם. היא לא רואה אותנו בתור איום על 'המלכה הירוקה'. תאמין לי שהיא לא סופרת אותנו בכ..." נעצרתי אחרי שקלטתי שגם דלת הכניסה פתוחה לרווחה. משהו לא תקין פה בעליל. "סבתא?" צעקתי תוך כדי שעטה פנימה.

שום תשובה לא נשמעה. הבית היה דומם לחלוטין. על השידה במסדרון הכניסה היה מונח תיק הצד שלה. היא לעולם לא הולכת לשום מקום בלעדיו. רצתי לחדר השינה וצעקתי שוב: "סבתא, איפה את?" החדר נראה בדיוק כמו שעזבתי אותו אתמול, כולל שברי בקבוק הבושם סמוך למשקוף. לא היה סימן וזכר לסבתא. חשתי שהדופק שלי מתחיל לטוס במהירות שיא.

"זוהר?" עידן קרא לי מהמטבח, ואני קלטתי בקולו את הניסיון להשתלט על הבהלה. טסתי אליו מצפה לראות את הנורא מכול, אבל סבתא לא הייתה שם. במקומה היו שני כיסאות הפוכים וספל מנותץ על הרצפה. על השיש היה זרוק הטלפון הנייד שלה. המסך שלו היה סדוק. הרגשתי כאילו חטפתי אגרוף פלדה ישר לתוך הבטן. היה ברור שמשהו נורא קרה כאן לא לפני הרבה זמן, והמשהו הזה גדול עליי ועל עידן בהרבה מספרים.

"אני חייבת להתקשר לאימא שלי", אמרתי בשאריות הקול שהצלחתי להפיק מהגרון. נגמרו המשחקים בגנבים ובלשים. הגענו לשלב שבו המבוגרים האחראים אמורים להיכנס לתמונה. עידן הנהן, מבין את חומרת המצב. כרגע אין משהו אחר שאנחנו יכולים לעשות. "יהיה בסדר", הוא ניסה לעודד אותי, אבל אני ידעתי שברגע שאשמע את קולה של

אימא הפניקה שלי תהפוך ליבבות חסרות מעצורים. "תנשמי!" פקדתי על עצמי ושלפתי את הנייד מהכיס. האצבעות נשלחו אוטומטית למסך, אבל שנייה לפני שלחצתי על התמונה של אימא קלטתי שמחכה לי הודעה חדשה מוקלטת שנשלחה ממספר שכבר הספקתי להכיר בשבוע האחרון.

"זה ממנו", אמרתי כמעט בלי קול. חוש נסתר אמר לי להקשיב קודם להודעה. לחצתי על סימן הרמקול כדי שגם עידן יוכל להאזין.

"נעשה את זה פשוט, ילדה", הקול הגנגסטרי של שי אשר בקע מהנייד והקפיא את דמי. "הראש של הלנה מישקין, תמורת הראש של אילנה הנקין. אני משוכנע שאת אוהבת את סבתא יותר, נכון?" הוא עצר לרגע. "שתיים בצהריים, פרויקט מגדלי אלרוז בתל אביב, דירה לדוגמה, קומה שמונה עשרה. לא כדאי לך לבזבז את סבתא בשביל הפושעת ההיא. ברור? לטובת שתיכן אל תערבי את מי שלא צריך לערב פה. צאי לדרך. ולהבא", קולו ירד בעוד כמה אוקטבות לכיוון מחוז האיומים, "אל תשקרי לי. חבל עלייך".

פרק 18

"שום משטרה ושום אימא" פסקה גבריאלה רובינשטיין, "אנחנו ממשיכים בתוכניות שלנו בלי לערב אף אחד, ואת נרגעת ברגע זה, גברתי הצעירה!" לא הייתה לה שום כוונה להיגרר אחרי ההיסטריה שלי. "הם רוצים רק את הלנה. סבתא שלך לגמרי לא מעניינת אותם".

"אבל היא מעניינת אותי!" בשלב הזה הפסקתי לחשוש מטון הדיבור הפיקודי ומהמבט המקפיא שלה. מי היא שתמנע ממני להציל את סבתא שלי? יש לי כתובת מדויקת והקלטה מרשיעה בטלפון שלי. המשטרה לא תצטרך שום דבר יותר מזה. ומצידי שהלנה מישקין תלך לעזאזל. הסוכנת הכפולה, הבוגדנית, המניפולטיבית, השודדת רודפת הבצע הזאת.

"את לא רוצה שהם יפגעו בה, נכון?" גבריאלה חזרה לשחק בקלף הסחיטה הרגשית. "תביני", הקול שלה התרכך קמעה, "יש לנו הזדמנות לסגור את הסיפור הזה אחת ולתמיד. נלכוד את הלנה, נוציא ממנה את המידע הרלוונטי ואז נעביר אותה לשי אשר. היא מספיק חכמה בשביל לתמרן אותו, והוא יבין מהר מאוד שאין לו מה לחפש אצלה ויזחל בחזרה לחור שיצא ממנו. עוד שלוש שעות סבתא שלך תהיה בבית. מבטיחה. בואי לא נעשה משהו שיפגע בה".

"את מכשפה מניפולטיבית", רציתי להגיד לה, אבל אני עדיין לא מסוגלת להתחצף ככה למבוגרים. "חתיכת כלבה אינטרסנטית", לעידן, בניגוד אליי, אין כאלו עכבות, "רק היהלום מעניין אותך, נכון? לא אכפת לך משום דבר אחר. את באמת מאמינה שהלנה תשחק לפי הכללים שלך? קודם שבכלל תטרח להגיע לפה היום. בואי נלך, זוהר", פנה אליי, "ונעשה את מה שצריך לעשות". כאילו שהיה לו מושג מה זה.

במקום לענות לו גבריאלה סימנה לאחיה, והוא מיהר לנעול את הרכב מבפנים. מאוד בוגר. זו הייתה הנקודה שהבנתי סופית איזו טעות הייתה לחזור אליהם לרכב ולהשמיע להם את ההודעה של שי אשר במקום להזעיק את כל המשפחה שלי לפה. לעזאזל איתם. "אני עדיין יכולה להתקשר מבפנים", נפנפתי בנייד שלי מול פרצופה הזועם של גבריאלה. בתוכי החלטתי שאם היא תנסה לחטוף אותו מהיד שלי, אילחם איתה עליו עד זוב דם. עידן מצידו נדרך לידי, ותוך כמה שניות הסיטואציה כולה יצאה מכלל שליטה: צעקות, גידופים, האשמות ואיומים. לא היה שום קשר בין האווירה המתלהמת הזו לנינוחות שהייתה ברכב רק לפני רבע שעה. בשלב הזה הסיפור על אבא שלה וקללת "המלכה הירוקה" נראה כמו אגדה מרוחקת שאיבדה את הקסם שלה.

"תפתחו את הנעילה!" צווחתי בפעם המי יודע כמה. תחושת המחנק התחילה להשתלט על הגרון שלי. "עכשיו!"

גבריאלה פערה את פיה כדי לענות, אבל אחיה הקדים אותה בקול הבס שלו: "תשתקו כולכם, מישהו בא!"

ואכן יונדאי קטנטנה בצבע אדום בהיר נכנסה לרחוב כשלא השגחנו והתמקמה לפנינו, לא הרחק מביתה של סבתא. מעמדת התצפית שלנו לא היה אפשר לזהות את פני היושבים ברכב, אבל היה ברור שמדובר בשני בני אדם: נהג ונוסע. בבת אחת התעשתנו כולנו.

דקה ארוכה לא הייתה כל תזוזה בתוך הרכב הקטן, וכבר התחלתי לתהות אם הוא אכן קשור לענייננו, אבל אז הדלת שמימין לנהג נפתחה, וכולנו כלאנו את נשמתנו כשכף רגל קטנה נעולה בנעל ספורט לבנה יצאה ממנה.

"הנה מיץ פטל", המהם עידן לצידי, ואם לא הייתי מתוחה כל כך, בטח הייתי צוחקת.

לרגל הדקה הצטרפה רגל נוספת ואחריהן שאר הגוף. לא היה לי ספק שזה היה "הפורץ" שנתקלתי בו אתמול: גוף נערי צנום, קומה נמוכה ובגדים שחורים. הכובע של הקפוצ'ון הסתיר את הפנים, אבל לי זה כבר לא היה משנה.

כחכחתי בגרוני: "רבותיי וגבירותיי, קבלו בבקשה את... הלנה מישקין". חמישים וחמש שנה התולעת הזאת במנוסה, ומי בסופו של דבר הוציאה אותה מהמחילה? נערה בת כמעט חמש עשרה נטולת קשרים וידע בסיסי בהלכות העולם. לא רע בכלל.

"סבלנות ילדה, סבלנות", לחשה גבריאלה, כאילו הפורצת החמקמקה יכולה לשמוע אותנו ממקום מושבנו. "פתגם ישן אומר שאת הכסף סופרים במדרגות. חכי עד שהיא תהיה בידיים שלנו".

ארבעה זוגות עיניים עקבו אחר הדמות בשחור שעברה בעזות מצח וללא כל חשש דרך השער הפתוח ונעלמה בעיקול השביל המוביל לביתה של סבתא. באור היום, ברחוב עמוס פועלים מתרוצצים, דיירים בשגרת יום השישי שלהם ושכנים חטטניים שמשקיפים מהחלונות. ללא ספק, הלנה מישקין לא מפחדת מאף אחד.

"הבחור ברכב מאבטח אותה", אמרה גבריאלה, " חייבים לנטרל אותו איכשהו, שלא יזהיר אותה".

"אנחנו יכולים להיכנס בשקט דרך השער האחורי שמחובר לחצר של השכנים בלי שהוא ישים לב", הצעתי. יש לנו הזדמנות אחת בלבד ללכוד את הלנה מישקין, שהוכיחה כבר פעמיים את זריזותה. כדאי שננצל את ההזדמנות הזאת היטב.

עדיף שגורם ההפתעה יישאר עד השנייה האחרונה. הפעם אנחנו ארבעה מול אחת. למלכה הנעלמת אין סיכוי.

גבריאלה לקחה את הפיקוד על העניינים. היא לא סמכה כנראה על אחיה השתקן בביצוע משימת ההשתלטות, ולכן הורתה לו להישאר בחוץ ולהמשיך לתצפת על היונדאי האדומה והוסיפה בשקט עוד כמה הנחיות שנועדו לאוזניו בלבד. עידן ואני יצאנו מהרכב ומיד נבלענו בחצר של השכנים. "אף מילה!" פקדה עלינו גבריאלה בזמן שנצמדה לקיר ושלפה מתוך הז'קט שלה חפץ מתכתי קטן. אקדח? תפסתי את זרועו של עידן בתנועה אינסטינקטיבית. האם אני והוא עומדים להיות עדים לרצח? נזכרתי בגורלו המר של נפתלי רון. "אולי כדאי ש..." התחלתי, אבל היא היסתה אותי בתנועה נרגזת, "זה שוקר חשמלי, תירגעי, אף אחד לא עומד למות פה היום, קדימה".

התקדמנו בצעידה שפופה ומהירה, היא מובילה, אני שנייה ועידן במאסף. כשהגענו לשער האחורי, שהיה נעול, הסדר התהפך. עידן קפץ בקלילות מעל הגדר ופתח לנו את השער מבפנים. נצמדנו לקיר מתחת לחלון חדר השינה של סבתא והאזנו. בשניות הראשונות שום צליל לא הגיע לאוזנינו, אבל אז נשמע רחש קל של גרירת חפץ כבד בתוספת נשימות כבדות, בדיוק אותו קול מתאמץ ששמעתי אמש לפני שראיתי את פניה של הלנה בחטף.

"היא מתעסקת שוב בארגז של המסמכים", לחשתי וקצת כעסתי על עצמי שלא ערכתי בו חיפוש אתמול לאחר ההיתקלות איתה. אם הייתי מוצאת את המכתב, או מה שזה לא יהיה, היו יכולים להיות לי עכשיו קלפים יותר טובים במשחק מולה ומול שי אשר.

קול שיעול יבש נשמע מתוך הבית. היא נשמעה חולה או סתם זקנה. חשבתי שאולי כדאי שנפעל מהר לפני שהיא...

"רק שהיא לא תתפגר לנו לפני הזמן", לחש עידן בסגנון המעודן שלו, "יאללה".

"חכו שנייה", גבריאלה עצמה עיניים ולקחה נשימה עמוקה. אני כמעט בטוחה שהיא ניסתה לעשות מדיטציה מהירה שתעזור לה להתגבר על סערת הנפש שתקפה אותה. כולנו חשנו באוויר את נוכחותו של הרגע ההיסטורי. הרגע שבו המסע הארוך של הלנה מישקין ו"המלכה הירוקה" עומד להסתיים. ולחשוב שעד לפני שבוע השם הלנה מישקין היה רק סוג של בדיחה משפחתית פנימית. עידן וגבריאלה פרצו אל הבית ואני אחריהם.

רגעים היסטוריים נוטים להיות מאכזבים אחרי שחיכית להם חיים שלמים. הם אף פעם לא עומדים בציפיות. אני מבטיחה לכם שלא היה קול תופים וצליל חצוצרות ברקע ושום זיקוק לא התפוצץ בשמיים בזמן שפרצנו שלושתנו לחדר השינה של סבתא והפתענו את הדמות בשחור, הרכונה מעל תוכנו השפוך של ארגז המסמכים. זו הייתה התרחשות קטנה, מהירה, נטולת דרמה, על גבול הפתטית, ובכל זאת לא יכולתי שלא להתרגש. הרגשתי שאני צופה ברגעי שיא של סרט מתח שבהם הכול עומד להתגלות.

"אל תזוזי!" ציוותה גבריאלה. הדמות הקטנה אכן קפאה על מקומה. "יש לנו נשק", הוסיפה גבריאלה ונפנפה בשוקר החשמלי. הפורצת הייתה בגבה אלינו ולא באמת ראתה מה היא אוחזת בידה. "ועכשיו, גברת לנה בר־מישקין, תרימי ידיים ותסתובבי אלינו לאט ובזהירות, אני מזהירה אותך", גבריאלה הבחינה במדף בקבוקי הבושם סמוך לכפות הידיים העטויות בכפפות, "בלי תנועות מיותרות!"

אני לא יודעת למה, אבל היה משהו מעט מכמיר לב בכתפיים הדקות שצנחו מטה במין תנועה של ויתור. הגוף שאתמול נראה לי גמיש ונערי, נראה כעת כחוש ומכופף. כמעט התחלתי לרחם על המלכה הנעלמת שהגיעה כעת לסוף מסעה, אבל אז נזכרתי שבזמן שהלב שלי מתרכך, סבתא מוחזקת בניגוד לרצונה בדירת מסתור רק משום שהלנה מישקין החליטה לברוח עם משהו שלא שייך לה. אם העסקה היא הראש של הלנה מישקין תמורת הראש של אילנה הנקין, אין פה בכלל התלבטות לגבי סדר העדיפויות שלי.

"מהר יותר", האיצה גבריאלה בהלנה שמשום־מה נשארה קפואה במקומה, "אין לנו את כל היום, תסתובבי!" קולה

היה מתוח כמו קפיץ שעמד להתפקע. לרגע קצר חששתי שהיא תאבד את סבלנותה, תסתער על האישה הקטנה ותדחוף את השוקר החשמלי בין צלעותיה, אבל, למרבה המזל, הלנה כנראה הבינה שהמשחק נגמר ומוטב לה להסתובב ולהיכנע.

אני חושבת שזה קרה בהילוך איטי. לפחות ככה אני זוכרת את הדברים. גבריאלה, עידן ואני כלאנו את נשמתנו כשהלנה הסתובבה באיטיות מרגיזה, יודעת היטב שהמילה האחרונה עדיין לא נאמרה.

"שלום, חברים". החיוך הציני הדקיק שנמתח מולנו כלל לא היה שייך להלנה מישקין. אני מניחה שזה משום שהאדם שעמד מולנו לא היה היא.

"אתה?" שאלנו עידן, גבריאלה ואני בעת ובעונה אחת.

פרק 19

בצק חצי אפוי היה מאוד מרוצה מעצמו יחסית לאדם שזה עתה נתפס על חם. "לא חשבתם שניפגש שוב כל כך מהר, נכון?" הוא נראה כל כך נינוח עד שלא הייתי מתפלאת אם היה מכבד אותנו במיץ ועוגיות ממטבחה של סבתא. לא קלטתי עד כמה הוא קטן קומה כשפגשנו אותו לראשונה בתחילת השבוע.

"איפה היא?" גבריאלה, לעומתו, נראתה כמו אדם שאיבד את הטופס הזוכה של הלוטו.

"אין לי מושג על מי את מדברת, גברת רובינשטיין", ענה מני שושני וגילה בדיעבד שזו לא הייתה התשובה הנכונה, מכיוון שגבריאלה, כמו שחששתי רק לפני דקה קצרה, אכן הסתערה עליו עם השוקר החשמלי האימתני שלה, נחושה להוציא ממנו את המידע בלי לבזבז זמן על משחקים. עידן קפץ ונעמד בינה ובין מני שושני בניסיון להרגיע את הרוחות, אך מהר מאוד הבין שזה היה מעשה פזיז. השוקר פגע בו, במקום במני, ועוצמת הזרם החשמלי העיפה אותו עד לארון. כשנתקל במראה קרס בקול גדול. ואם זה לא הספיק, אז בדרך למטה החולצה שלו נתפסה בידית המגרה ונקרעה באזור הכתף. הוא שכב על הרצפה בלי תנועה, ועיניו היו עצומות. לרגע קצר חשבתי שאיבדנו אותו לתמיד. הרגליים שלי התחילו לרעוד באופן בלתי נשלט, וזעקת אימה כמעט התגלגלה מגרוני, אבל אז הוא התנער, התיישב ופצח בסדרת גידופים שלא הותירו מקום לספק שהוא חי וקיים. פלטתי צחקוק של הקלה.

הטוב שיצא מההתרחשות הלא לגמרי ריאליסטית הזאת היה שמני שושני הבין שני דברים: האחד, גבריאלה רובינשטיין נמצאת במצב של אובדן שפיות זמני, והשני, גופו בן השמונים פלוס לא ישרוד מכת חשמל כמו זו שמוטטה עכשיו נער צעיר וחסון. הוא הפסיק לחייך את החיוך המעצבן שלו. "אני לבד פה", אמר מהר לפני שהשוקר האימתני ישלח אותו לעולם הבא, "הלנה לא קשורה לזה". הצביע על תכולת ארגז המסמכים השפוכה, "אני רק..." כתפיו נשמטו פתאום. הוא התיישב על קצה המיטה של סבתא ונאנח. "ידעתי שזה יהיה בזבוז זמן. העסק אבוד", אמר ספק לעצמו ספק לנו. "אני לא יודע מה עלה בדעתה של הטיפשה כשהיא שלחה את..." הוא נעצר כשקלט את הבעת הפנים המבולבלת שלי. "עכשיו את בטח מבינה למה הסרט האידיוטי שלך היה רעיון כזה גרוע. נכון? תראי", עיניו חזרו לעקוב אחר גבריאלה שהסתובבה בתוך החדר כמו אריה בין הסורגים, "הבלשית הפסיכופתית הזאת נהייתה יותר מטורפת ממה שכבר הייתה. היא מסוגלת לחשמל את כולנו ואני... עד לפני שבוע הייתי כמו מלך במגדלי דור הזהב, ותראי איפה אני היום. הכול בגללך!" הוא כנראה שכח שאם לא ההודעה המאיימת ששלח לי, אני ועידן לא היינו יוצאים למסע בעקבות המלכה הנעלמת. הבן אדם שפך בנזין על מדורה קטנה ועכשיו מאשים אותי בשרפה.

לקחתי נשימה עמוקה והחלטתי לא להתייחס לאישום הלא הוגן שלו. מתחילת השבוע כמעט כל העולם מאשים אותי בכל צרה אפשרית. חששתי שאם תוטח בי עוד האשמה אחת, אני אתחיל לצרוח בעצבים. זה לא הזמן לזה. מבחינתי כרגע יש דברים יותר דחופים לטפל בהם. "מה חיפשתם פה?" שאלתי בנימה הכי עניינית שהצלחתי לגייס, וכשראיתי את הפליאה המזויפת שהופיעה על פניו מיהרתי להוסיף: "אתה והלנה מישקין. אל תעבוד עליי, ראיתי אותה פה אתמול, ואתה יודע את זה יפה מאוד!" בזווית העין קלטתי את גבריאלה נדרכת לפני הסתערות חדשה. לטובת השקרן הסדרתי הזה היה רצוי שישתף פעולה מהר.

מני שושני פתח את פיו לענות, סגר, פתח וסגר שוב. "אני לא יכול לספר", אמר לבסוף בקול חלש, "בבקשה", הוסיף כשקלט את גבריאלה מתקרבת אליו עם השוקר. המבט המטורף בעיניה הבהיר לכולנו שהיא באמת עומדת לענות זקן מצומק עד שיוותר על כל סודותיו. "קיימתי את הצד שלי בהסכם", ניסה מני לפנות להיגיון הלא קיים שלה, "לא סיפרתי לאיש על היהלום, ואם הילדה לא הייתה דוחפת את האף שלה לעניינים שלנו, אף אחד לא היה מתחיל לשאול שאלות". הנה, שוב אני אשמה בצרות שלו. לא ייאמן, אפילו בשעת מצוקה הוא לא שוכח לטנף עליי. לקחתי עוד נשימה עמוקה. תירגעי.

"נמאס לי מהשקרים שלך!" אמרה גבריאלה, שמצידה לא ניסתה בכלל להירגע, "יש לך שלוש שניות להתחיל

לדבר", היד האוחזת בשוקר הייתה כעת במרחק סנטימטרים ספורים מחזהו של מני שושני. "איפה היא?"

"תעצרי תכף ומיד, חתיכת מופרעת!" אלו היו בדיוק המילים שהתכוונתי לצעוק, אבל הן לא יצאו מהפה שלי. גם לא מהפה של עידן או של מני שושני. הקול הגיע מכיוון הפתח של חדר השינה, ובשנייה הקצרצרה שבה הסתובבתי הייתי משוכנעת שאני עומדת לראות את סבתא מול עיניי. הקול היה חד וגבוה, כל מילה בו שקולה ומתנגנת בברור, ממש כמו הדיבור שלה, אבל האישה הנמוכה בעלת השיער הלבן־כחלחל והעיניים השחורות אשר עמדה בפתח לא הייתה סבתא. עבר כל כך הרבה זמן, ועדיין סבתא שלי הרבה יותר יפה ממנה.

"הלנה מישקין", אמרנו עידן ואני ביחד, ואילו גבריאלה נשענה על הקיר, מתקשה להשתלט על הרעד ברגליה. בסופו של דבר ההימור שלי על הבית של סבתא התגלה כנכון. הפושעת אכן חזרה לזירת הפשע והביאה איתה כתגבורת את השותף הוותיק למעלליה.

"לנה. לנה בר", תיקנה אותנו הלנה, "השם הלנה הביא לי רק מזל רע. קיצרתי אותו לפני שנים". היא נשארה לעמוד בדיוק במקום שבו התפזרו שברי בקבוק הבושם שהטיחה בי אתמול ונעצה בנו מבט ארוך מלא ציפייה. "ובכן?" שאלה לבסוף, "חיפשתם אותי?"

ייאמר לזכותה שהיא יודעת לשבור את הקרח. עידן ואני התחלנו לצחוק בעצבנות בזמן שגבריאלה ניסתה להשיב לעצמה מעט מהשפיות. היא החזירה את השוקר לתיק הגב שלה ומיד אחר כך צעדה, כמעט רצה, לכיוונה של הלנה. "גבריאלה רובינשטיין", היא הושיטה לה יד, ולא נרתעה גם כשנענתה בתגובה קרירה, כמעט מתעלמת, "הבת של אלברט. האיש ששלח אותך ל..." הלנה עצרה אותה בתנועת יד זועפת. הטבעת העצומה שענדה על הקמיצה שלה הבהיקה, "תחסכי את זה ממני. אני יודעת מי את ומי אחיך ואיך שניכם שיחדתם במשך שנים את מני כדי שיסתום את הפה שלו בקשר ל'מלכה הירוקה'". היא הצביעה על מני שושני, שחזר לחייך את החיוך הקטן והמעצבן שלו. "אם אבא שלכם היה זונח את האובססיה שלו, הייתי יכולה להזדקן בשקט. זו הייתה הנקמה שלו בי על שברחתי. בגלל כל האזהרות ששלח אליי דרך מני, הוא גרם לכך שכל חיי אפחד מהקללה".

לא האישה הכי חביבה בעולם, ציינתי לעצמי באכזבה. אני לא יודעת למה, אבל משום־מה השם "הלנה מישקין" יצר אצלי ציפייה למפגש עם אישה מרשימה. אולי בגלל המסתורין שאפף את דמותה ואולי גם בגלל ההופעה שלה בתצלום הישן, מכובדת ואצילית. שום דבר שהזכיר את הנרגנות שלה מעכשיו. לפחות לסבתא, שעברה כל כך הרבה בחיים, יש תירוץ לאופי הממורמר שלה, אבל הלנה? האישה מסתתרת כל החיים רק בגלל יהלום מקולל שהיא גנבה. מישהו מנע ממנה להיפטר ממנו ולהתחיל לחיות כמו בן אדם נורמלי?

כנראה לא רק אני חשבתי כך. "יכולת לחסוך מעצמך את ה'קללה' הזאת", הקול היציב של גבריאלה העיד שהיא התאפסה על עצמה, "אם רק היית מעבירה את המלכה לידי אבא שלי כמו שסיכמתם מראש. בסוף לא רק שלא נהנית ממנה בכלל, אלא גם נאלצת להסתתר בגללה כמעט כל החיים. לפחות עכשיו יש לך הזדמנות לתקן את הנזק. תוכלי לחזור לשותף שלך", היא הצביעה על מני, "לצאת מהמחבוא ולהתחיל לחיות בשקט. לא נמאס לך לברוח?"

הלנה לא ענתה מיד ולרגע חשבתי שהיא אכן שוקלת בדעתה את ההצעה הלא מפורשת של גבריאלה, אבל כשקלטתי את הרטט שחלף בשפתיה הבנתי שבעצם היא מתקשה לדבר מרוב זעם.

"הזדמנות לתקן?!" אפילו הפנים שלה האדימו בבת אחת, "על מה את מדברת? טיפשה! את שני הילדים שלי שמתו בלידה אני אקבל בחזרה? או אולי את בעלי השני שנפטר מהתקף לב? או את השלישי שעזב אותי לטובת אישה צעירה? אפילו מני מפחד ממני פחד מוות ומחכה לרגע שאיעלם לו מהעיניים. אני בת שבעים ושש, ואין לי משפחה, אין לי חברים, אין לי רכוש. כלום! מה בדיוק יש לי לתקן בזמן שנשאר לי לחיות, אהה? שנים עברו והקללה נשארה, לא עזר לי כלום. הלוואי שהייתי יכולה לחזור אחורה לרגע שהכריזו על אילנה הנקין בתור מנצחת ולהקפיא אותו, כי דקה אחרי זה החיים שלי נהרסו לגמרי. ושלא תחשבי שלא ניסיתי לחזור לרגע ההוא ולתקן כבר מזמן. מה לדעתכם אני מחפשת פה, אם לא את הקללה הגדולה של החיים שלי." היא התקדמה לכיווני ולרגע חששתי שאני היא ה"קללה" ולכן היא מתכוונת לפרוק על הפרצוף שלי את כל הזעם העצום שצברה במהלך השנים, אבל במקום זה היא נעצרה ליד ארגז המסמכים ההפוך ובעטה בו בחוזקה. "זה היה אמור להיות כאן. אני לא מדברת סתם. המשוגעת הייתה צריכה לשמור על זה כעל בבת עינה. קלטתי אותה עוד במהלך התחרות. הזכייה הייתה הכול עבורה, שיא החיים שלה. אפילו את העיתונים הישנים

היא שמרה, תראו". היא שלפה מתחתית הערמה את המקומונים הצהובים, הרכוש היקר ביותר בביתה של סבתא, ונופפה בהם לנגד עינינו המשתאות, "האישה חיה את הרגע הפתטי הזה שוב ושוב. אין אדם אחר בכל העולם הזה שהיה מסוגל לשמור על האוצר שלי יותר טוב ממנה". היא השליכה את העיתונים והתכופפה מעל ערמת הניירות המבולגנת. "זה חייב להיות פה!"

ואני חשבתי שגבריאלה איבדה את זה. איבוד העשתונות הקטן שלה היה כלום לעומת ההתפרצות הגועשת של הלנה מישקין. האישה לא שפויה, קבעתי בליבי, לא נראה לי שהיא בכלל מבינה על מה היא מדברת ואפילו לא בטוח שהיא אחראית למעשיה.

סימנתי לעידן שיתקרב אליי. הוא עדיין היה מעט מסוחרר בגלל הזרם שחטף, אבל לפי הבעת פניו הבנתי שגם הוא קלט את הטירוף של האישה הקטנה.

"נראה לי שהייתה בריחה המונית ממחלקה סגורה", לחש לי והורה בעיניו על גבריאלה והלנה. "הבנת משהו ממה שהפסיכית אמרה עכשיו?"

העפתי מבט בשעון המעורר הישן שליד מיטתה של סבתא. עשרה לשתים עשרה. השעה שתיים הולכת ומתקרבת. הלנה בידיים שלנו, לפחות בגופה אם לא בנפשה, ככה שמבחינתי הגיע הזמן להחליף אותה בסבתא החטופה. היא לא הבעיה שלי אלא של שי אשר. שהוא יתמודד איתה. ניגשתי להלנה, משתדלת לא לעשות תנועות פתאומיות, והנחתי את כף ידי על כתפה. "אם תגידי לנו מה את מחפשת נוכל לעזור לך", אמרתי, "ואם לא נמצא, תמיד אפשר לשאול את סבתא שלי". הייתי משוכנעת שניסחתי היטב את הפיתיון שיגרום לה לשתף איתנו פעולה ולהגיע לסבתא, "זה המכתב ששלחת לה אז? אני בטוחה שהיא יודעת איפה הוא".

הלנה עצרה ממלאכת החיפוש והסתובבה אליי: "בחיי שאת מטומטמת אפילו יותר ממנה". היא העבירה את מבטה אל גבריאלה ועידן שבהו בה באותו מבט משתומם זהה לשלי, "בשביל מכתב מטופש אני אחזור לארץ, אסתכן ביצירת קשר עם הגרוש שלי ואפרוץ שלוש פעמים לבית הזה?" היא התנשפה בזעם, "אפילו אידיוט גמור היה כבר מבין שאני מדברת על משהו קצת יותר חשוב. על הפרס הנחמד מהתחרות. זה שזכיתי בו ושהרס לי את החיים. לפני הרבה שנים ארזתי אותו בתוך קופסת פח לבנה מעוטרת בציור של פרחים סגולים ושלחתי לזוכה האמיתית. שתיהנה ממנו היא. מה לא היה ברור במה שסיפרתי לך?" היא סובבה אליי את גבה וחזרה לערמת המסמכים, אך עדיין המשיכה לדבר, "לא היה לי ספק שהיא תשמור עליו כל הזמן הזה. התחרות הזאת הייתה הכול בשבילה, היא לעולם לא הייתה נפטרת ממנו, הרי מבחינתה היא הזוכה והוא שייך לה. ועכשיו אחרי שהנכדה הגאונה שלה העירה מחדש את השדים, באתי לקחת בחזרה את הנכס שלי. מראש לא התכוונתי שזה יישאר אצלה לנצח. בזמן שנותר לי לחיות אני מתכוונת ליהנות ממנו בלי פחד, הבנת?"

אני מודה שלקח לי זמן. הייתי צריכה לתת למילים שלה להתגלגל כמה פעמים בתוך הראש שלי עד שקלטתי את המשמעות שלהן, אבל לזכותי ייאמר שבשלב הזה גם עידן וגבריאלה לא היו מהירים יותר ממני. לפעמים יש דברים עצומים שהמוח לא יכול לעכל בבת אחת, אך כשההבנה מגיעה, זה קורה בפיצוץ ענק.

"המלכה הנעלמת?!" גבריאלה קלטה ראשונה, "את רוצה להגיד לי שהיהלום הירוק נמצא בבית הזה?!" אני לא אגזים אם אומר שעיניה כמעט יצאו מחוריהן.

"יותר מארבעים שנה", אמרה הלנה, עדיין בגבה אלינו, "מהרגע שהבנתי איזו קללה הכנסתי לחיים שלי". כעת הסתובבה לכיוון גבריאלה כשעל פניה חיוך יהיר, "תודי שאת ואבא שלך לא הייתם יכולים לעלות על מחבוא כזה מוצלח".

אני עדיין מתקשה למצוא את המילים הנכונות שיצליחו לתאר את מה שחשבתי באותו רגע. אני סבורה שהכול מתנקז למילה היחידה שהצלחתי להוציא מהפה לאחר שחשתי בצביטה הקטלנית של עידן בגב כף היד שלי: "איי!" שנינו הבנו בו בזמן שאנחנו נמצאים במקום שמסתתר בו תכשיט ששווה יותר משלושים מיליון דולר. מתברר שברשות סבתא שלי, אלמנה אשר במשך שנים פִּרנסה בדוחק שלושה ילדים קטנים, היה בכל הזמן הזה חפץ שהיה יכול לשחרר אותה לנצח מכל מצוקות הקיום שלה בלי שהיא אפילו הייתה מודעת לערך האמיתי שלו. ניסיתי להיזכר בשיחה שהייתה בינינו לפני יומיים, אחרי הפריצה הראשונה לבית שלה. סבתא סיפרה שהלנה מישקין שלחה לה מכתב התנצלות שנים מעטות אחרי התחרות, והיא לא התייחסה לזה. "לא רציתי מעוקצה ולא מדובשה, לא התנצלויות ולא מתנות", אלו היו המילים שאמרה

לי, ואני לא טרחתי לשאול אותה על אילו מתנות היא מדברת.

"אולי המחבוא שלך לא כזה מוצלח אם גם אחרי שלוש פריצות לפה לא הצלחת למצוא את ה'נכס' שלך", העירה גבריאלה בטון היבש המוכר שלה. המהירות שבה הצליחה לחזור לעצמה אחרי כניסתה המפתיעה של הלנה ואחרי חשיפת הסוד הגדול שלה הייתה מרשימה ביותר.

"ואני אומרת לך שזה פה. את העיתונים הישנים מצאתי כבר בביקור הראשון שלי פה. הם היו שמורים בארגז כאילו מדובר באוצרות בית המלוכה הבריטי. האישה הזאת חיה בשנת 1969. אחת כזאת לעולם לא תוותר על הפרס. ידעתי יפה מאוד אצל מי אני מפקידה למשמרת את 'המלכה הירוקה'". הנחישות בקולה של הלנה הבהירה לי שהיא לא מתכוונת להסתלק מפה הפעם עד שתמצא את היהלום. מני שושני יעזור לה, וגבריאלה כמובן לא תוותר על ההזדמנות לשים את ידה על החפץ שהקדישה את מיטב שנותיה למרדף אחריו. אפילו לא לגמרי סמכתי על עידן שיצליח להתאפק מלהצטרף לחיפושים. ארבעתם כנראה יפרקו את הבית של סבתא לגורמים בזמן שהיא עצמה מוחזקת בניגוד לרצונה בידי עבריין לא צפוי. הבנתי שאני חייבת לפתור את התסבוכת כמה שיותר מהר, לפני שאיאלץ לערב את המבוגרים האחרים במשפחה שלי. תחשבי! האצתי בעצמי ועצמתי עיניים. חייבת להיות דרך לגרום להלנה לבוא איתי לדירה במגדלי אלרוז.

הפתרון הבזיק בי בבת אחת: הקופסה! הלנה דיברה על קופסת פח לבנה מעוטרת בציור של פרחים סגולים בפינות. ידעתי בוודאות היכן נמצאת הקופסה הזאת. ברור שאין בתוכה שום תכשיט ושום יהלום, אבל קיוויתי שאולי אצליח לשכנע את הלנה לבוא איתנו למגדלי אלרוז תמורת הבטחה מעורפלת בקשר לקופסה. אני רק רוצה שסבתא תשוחרר. אחרי זה כבר אמצא דרך להתמודד עם הקריזה של כולם. כך או אחרת, זה מהלך ששווה לנסות לפני שאני מתקשרת לאימא וגורמת לה להתקף לב.

לקחתי נשימה עמוקה. "אני יודעת איפה נמצא מה שאת מחפשת", אמרתי להלנה וחשתי איך כל הנוכחים עצרו גם הם את נשמתם, "תקבלי את זה רק תמורת סבתא שלי".

הלנה מישקין ומני שושני החליפו ביניהם מבטים מבולבלים. "על מה את מדברת, מיידלע?" שאל מני, ואני נזכרתי שהם בכלל לא יודעים שסבתא נמצאת בידיים של שי אשר. שלפתי את הנייד מהכיס והשמעתי להם את ההודעה ממנו. את הדממה הכבדה שהשתררה בחדר הצפוף בשניות שלאחר מכן היה אפשר לחתוך בסכין. הפנים של מני שושני התעוותו בפניקה המוכרת שלו, ואילו הלנה נראתה כאילו ענן של מחשבות מקיף את ראשה. התקשיתי להחליט אם היא מתלבטת או מודאגת.

"בסדר", אמרה לבסוף, "אני מסכימה. תני לי את הקופסה ומיד אחרי זה ניסע לשם. אני לא מפחדת מהבן הפרחח של בנימין אשרובסקי. הוא בכלל מחפש אותי מהסיבות הלא נכונות".

אולי אני תמימה אבל לא עד כדי כך. "קודם ניסע לשחרר את סבתא שלי!" הרי ברור שברגע שהיא תקבל את הקופסה ותגלה את תוכנה העלוב, העסקה שלנו תקרוס מעצמה.

"אין סיכוי, מיידלע", מני שושני ניסה בכוח להחזיר את עצמו למרכז השליטה על האירועים. התעלמתי ממנו. "הקופסה תהיה בידיים שלי", אמרתי להלנה בנימה מפשרת, "ניסע לשם כולנו ביחד ברכב של גבריאלה, וברגע שהם ישחררו את סבתא אני אמסור לך את 'המלכה הירוקה'. שי אשר ישחרר אותך אחרי שתסגרו ביניכם את החשבון על מה שזה לא יהיה, ואת וגבריאלה תשברו את הראש ביניכם בלעדינו על הגורל של היהלום. זו ההצעה הכי טובה שלי. קחי אותה או שתפספסי את ההזדמנות". מעולם לא חשבתי שאי־פעם איקלע לסיטואציה שטקסט כזה ישתלב בתוכה באופן הגיוני. אין מה לומר – החיים מלאי הפתעות.

ויותר מפתיעה הייתה העובדה שהלנה קיבלה את ההצעה שלי. גם גבריאלה הנהנה בהסכמה, מני שושני לא הביע מחאה ועידן הואיל בטובו לשמור על פתח החדר ולא לתת לאף אחד מהם לצאת בזמן שאני רצתי לחצר הקדמית וזחלתי לתוך המלונה של ליצ'י המנוחה. כשהלכה לעולמה, לפני תשע שנים, לב ואני השתלטנו על הבית הקטן שלה והקמנו בו את מבצרנו. הוא היה האביר, אני הנסיכה, ולתוך ארמוננו המבוצר הכנסנו אין־ספור אוצרות נדירים ששאר האנושות כינתה בשם "זבל". היו שם ערמות על ערמות של קופסאות פח ישנות מלאות בגולות, קוביות צבעוניות, קלפים, שברי צעצועים וציורים מעשה ידינו. את קופסת הפח הלבנה עם הפרחים הסגולים בפינותיה קיבלנו מסבתא במתנה. היא הייתה ריקה, קצת חלודה וחבוטה מכל הכיוונים. סבתא שמחה להיפטר ממנה ואנחנו הכנסנו לתוכה את אוסף הצדפים שלנו,

סגרנו ומעולם לא פתחנו שוב. הייתי צריכה למשש באפלה כמה דקות עד שמצאתי אותה בתחתית הערמה, עמוק בתוך המלונה. הסרתי ממנה את האבק וניסיתי לפתוח אותה. תנאי האחסון העלובים לא היטיבו כנראה עם המכסה המעוקם, והוא סירב להיפתח. יותר טוב ככה, חשבתי. זה יעניק לי יתרון של זמן. ניערתי אותה קלות וציינתי לעצמי בסיפוק שקול הצדפים יכול להישמע גם כצליל מחרוזת עתיקה בתוך קופסת פח ריקה למחצה. בהחלט היה אפשר לומר שעד כה המזימה המטופשת שלי התקדמה היטב.

"היית צריכה לחפש בתוך המלונה", אמרתי להלנה כשחזרתי לחדר השינה, "סבתא שלי מחביאה שם את כל הדברים החשובים באמת". סוף־סוף למדתי לשקר כמו שצריך. בזווית העין קלטתי את גבריאלה מוציאה שוב מהתיק את השוקר החשמלי וסימנתי לעידן שישגיח עליה. היא לא תהסס להשתמש בו נגדי ולברוח עם האוצר המדומה. "קדימה, אין לנו זמן!" אמרתי בנימת הקול הכי פיקודית שיכולתי לגייס והידקתי את הקופסה לגופי, "נוסעים למגדלי אלרוז". עקבתי בעיניי אחרי מני שושני אשר יצא ראשון מהחדר. עידן מצידו נצמד לגבריאלה, כך שבהחלט אפשר לומר שלא השארתי מקום לטעויות. אולי, בסופו של דבר, את לא כזו חסרת כישורים בכל הקשור לניהול מצבים מסובכים, החמאתי לעצמי כשהלנה יצאה מהחדר בעקבות מני, לא לפני ששלחה אליי חיוך מתרשם שהכיר בתבוסתה לנערה צעירה.

אני מניחה שאם לא הייתי עסוקה בלהתפעל מעצמי אולי הייתי מפרשת נכון את החיוך שלה, או אפילו קולטת את החפץ הקטן ששלפה מכיס הז'קט שלה. אפילו בתנועה הקטנה של פתיחת הנצרה לא הבחנתי. כשהתחלתי להבין שמשהו לא בסדר, כבר היה מאוחר מדי. הלנה הסתובבה לאחור, כף ידה האחת כיסתה את פיה ואפה והשנייה אחזה במכל שחור קטן.

"זה גז מדמיע!" זעקה גבריאלה ורצה לכיוון החלון המוגף. תוך שנייה האוויר בחדר נעשה בלתי ראוי לנשימה. הראייה שלי התחילה להתערפל, כך שהלנה לא הייתה צריכה להתאמץ. היא רצה אליי, פניה עדיין מכוסות, וחטפה ממני את הקופסה.

"זלזלת באדם הלא נכון, ילדה", סיננה מאחורי כף ידה ומיהרה לצאת מהחדר, "כשסבתא תחזור תמסרי לה תודה ששמרה על היהלום כל השנים". היא טרקה אחריה את הדלת, משאירה בתוך החדר את גבריאלה, את עידן ואותי משתעלים למוות.

פרק 20

לא אגזים אם אומר כי במהלך עשר השניות הבאות חוויתי את הסבל הכי נורא בחיי עד כה, והוא לא הסתיים גם אחרי שהצלחתי לפרוץ מהחדר עם שני האחרים ולהימלט החוצה מתוך הבית המורעל. אוויר נקי – האם יש דבר כל כך נחוץ וכל כך לא מוערך במצבי שגרה?

הגרון שלי צרב והתכווץ בכאב, הריאות רעדו מרוב שיעול, העיניים דמעו דמעות של אש, ויותר מכול בערה בתוכי הבושה על שאפשרתי לצמד נוכלים קשישים לסדר אותי בכזאת קלות משפילה. אפילו הידיעה שהם נמלטו כשבידם אוסף צדפים חסר כל ערך לא ניחמה אותי באותם רגעים. כשהצלחתי לנשום מחדש בלי חשש להקאה הבנתי שאיבדתי את ההזדמנות היחידה שהייתה לי לשחרר את סבתא בלי התערבות משטרתית.

עידן עמד לידי, אדום ממאמץ השיעול, עיניו עדיין דומעות, וגבריאלה, שצנחה על המדרגה בכניסה לבית, נראתה כאילו פגשה פנים אל פנים את מלאך המוות. במצבם אף אחד מהם לא היה יכול למנוע ממני להתקשר לאימא שלי. וזה בדיוק מה שעשיתי, או יותר נכון מה שהתכוונתי לעשות, אם מני שושני והלנה מישקין לא היו חוזרים חפויי ראש מבעד לשער הפתוח שנייה לפני שלחצתי על התמונה של אימא על מסך הנייד שלי. מאחוריהם עמד האח השקט של גבריאלה, שלפתע נראה כמו מאבטח אימתני. הוא לכד את שני הקשישים ללא שום מאמץ.

"גם הרכב שלהם מנוטרל", הכריז האח בחיוך של ילד שביצע מטלה בהצטיינות, "בכל מקרה לא היה להם סיכוי לברוח".

גבריאלה ניגשה להלנה וחטפה ממנה בכוח את הקופסה. אלמלא פרץ השיעול היבש שכמעט מוטט אותה בשנית, המופע הראוותני שלה היה יכול להיות הרבה יותר מרשים, "אני מאמינה שהמשימה שלי להיום... יותר נכון, לעשרים השנים האחרונות, הסתיימה, תודה על 'המלכה הירוקה', גבירותיי ורבותיי". היא המשיכה להשתעל בזמן שהתאמצה להשתלט על מכסה הקופסה. עקבתי אחריה במבטי, יודעת שעוד שניות מעטות השקר שלי עומד להיחשף לעיני כול. היא לא הולכת לאהוב את מה שתמצא שם. הלנה ומני מצידם צנחו בו זמנית על ספסל העץ השבור למחצה שניצב בשולי שביל. נדמה היה שכל כוחותיהם עזבו אותם עם אובדן הקופסה. הם הביטו בשקט בגבריאלה בשעה שהצליחה לבסוף לפתוח את המכסה ולסקור את תכולת הקופסה.

"מנוולת!" גבריאלה הטיחה את הקופסה סמוך לרגליי, והצדפים התפזרו על השביל. אני חושבת שאלמלא עידן שמיהר להידחף ביני לבינה, היא הייתה מסתערת עליי ועוקרת את ראשי מצווארי, והלנה, אם לא הייתה כה מובסת, הייתה מסייעת לה בשמחה.

לא היה לי שמץ של מושג איך אנחנו יכולים לצאת מהמצב חסר המוצא שנקלענו אליו. למזלי עידן החליט שזה הזמן לתפוס פיקוד.

"אני מאמין שזה מחזיר אותנו לתוכנית המקורית שלנו", הקול שלו היה ממגנט, "היחידה שתוכל לגלות לכולנו איפה 'המלכה הירוקה' היא סבתא של זוהר, ולכן זה הזמן להתאחד וללכת לחלץ אותה". משהו בנימת הדיבור שלו העיד על דאגה עמוקה, אך אני התמקדתי דווקא בנחישות החדשה שלו אשר, לרגע קל, היה נדמה כי הגביהה אותו בכמה סנטימטרים. לא היה לי ספק שאיש מהנוכחים לא יעז לסתור את דבריו.

אני מניחה שזו הייתה נקודת הזמן שבה נולד המנהיג לחבורתנו המוזרה, שחברים בה הנוכלת הנמלטת נושאת התואר מלכת היופי לשעבר של הצפון, העמק וההר, הסייען התימהוני שלה, שהוא גם מנחה התחרות ובעלה הראשון, צמד אחים, בלשים כושלים אשר הקדישו באופן שלומיאלי את חייהם למציאת היהלום הירוק ולהשמדתו, נערה שעד לפני שבוע רק בני משפחתה ידעו על קיומה וכמובן, הוא עצמו – גיבור־על כריזמטי בעל בלורית מפוארת אשר שזורים בה פסי חום וזהב וריסים ארוכים שמעטרים את עיני הקסם שלו, המסוגלות לחדור מבעד לכל ערפל מכושף. אני מניחה שגלימה שחורה מבריקה הייתה ראויה לו יותר מאשר החולצה הקרועה בנקודת החיבור בין השרוול לכתף, אבל לא נורא, גם ככה

הוא מקסים והוא בעדי והוא שלי, לפחות להיום.

"לעזאזל", קיללתי את עצמי בלב, "מצאת את הרגע הכי פחות מתאים בכל השבוע ההזוי הזה לקלוט סוף־סוף שאת מאוהבת".

***

לא במקרה התבקשנו להגיע לדירה לדוגמה במגדלי אלרוז. "שי אשר הוא הבעלים של החברה הקבלנית שבונה את הפרויקט", דיווחה גבריאלה אחרי שנכנסנו כולנו למיניוואן של אחיה והתחלנו בנסיעה לשם. "אנחנו יודעים הכול על המושחת הזה. הרבה רעש וצלצולים במסווה של איש עסקים לגיטימי. המנוול הזה לא מגיע אפילו לקרסוליים של הדודים שלו, שעוד איכשהו היו בעלי יושרה עבריינית".

"בעלי יושרה עבריינית", ככה היא מכנה את האנשים ששדדו לעיני כול את הזכייה מסבתא רק כדי להחזיר לעצמם יהלום שאפילו לא ידעו את שוויו האמיתי, חשבתי בזמן שעקבתי אחר אצבעותיה של גבריאלה, שתופפו בתנועה עצבנית על תיק הגב שהיה מונח על ברכיה.

"אבל בדבר אחד אני משוכנעת", הוסיפה גבריאלה, "לשי אשר אין מושג וחצי מושג על ערכו האמיתי של היהלום. אם הוא רוצה אותו בחזרה, זה רק כדי לשקם את הכבוד המשפחתי הרמוס של הדודים המנוחים שלו". היא המשיכה לדבר, והאחרים אף הגיבו לדבריה, אבל בשלב הזה המחשבות שלי נדדו בעקבות האצבעות שלה. נזכרתי בשוקר החשמלי שנמצא בתיק שלה ותהיתי אם היא מתכוונת לנסות את השטות הזאת גם על שי אשר. לא חשבתי שהטיפוס הזה יגיב לזה טוב. פזלתי לכיוונה של הלנה שישבה לימיני. היא מצידה ניסתה לשדר שליטה עצמית אך לא הפסיקה למולל באצבעותיה את חגורת התיק שלה. גם היא וגם גבריאלה נדמו בעיניי לצמד אקדחים טעונים שעלולים לשחרר את התחמושת שלהם באופן לא מבוקר בכל רגע נתון. נאנחתי. הבנתי שאחרי ההתרחשות הלא כל כך שפויה שאירעה עכשיו בבית של סבתא, אני לא יכולה לסמוך על יכולת קבלת ההחלטות של אף אחד מהנוכחים פה. אולי רק של עידן. הוא עדיין לא אמר לי אף מילה מתחילת הנסיעה ולא ידעתי מה הוא חושב על כל מה שקורה פה. פניתי אליו, אבל הוא היה שקוע במחשבות ולא החזיר לי מבט.

"... את הטבעת בחזרה. זה הכול". הקשב שלי חזר לשיחה בין גבריאלה להלנה רק כדי להספיק לתפוס את סוף דבריה של הלנה. על איזו טבעת היא מדברת? הגנבתי אליה מבט. היא לא נראתה מאוימת מהמפגש המתקרב עם האיש שמבקש את ראשה. תהיתי מה זוממת עכשיו האישה הבלתי מפוענחת הזאת.

"למה חזרת לקחת את היהלום?" שאלתי אותה. העניין הזה הטריד אותי מהרגע שהבנתי שזו הסיבה שפרצה לביתה של סבתא. "את כבר לא מפחדת מהקללה?" עוד לפני שהיא פתחה את פיה לענות קלטתי פתאום שהאישה האיומה הזאת החליטה בשלב מוקדם מאוד בחייה, לפני יותר מארבעים שנה, להעביר לסבתא שלי את המזל הנאחס שלה והצליחה בכך בגדול. אם לרגע קצר היו לי רחמים כלפי הלנה מישקין בעקבות סיפור חייה הטרגי, אז כשנזכרתי איך סבתא איבדה את בעלה האהוב בגיל צעיר ונותרה חסרת כול, ממורמרת ולעולם לא מאושרת, חזרה תחושת התיעוב שלי כלפיה. הכול בגלל הקללה של "המלכה הירוקה".

"חיכיתי יותר מדי שנים", בקולה של הלנה לא הייתה נימה של חרטה על המעשה הגועלי שעשתה, "אחרי שהסרטון שלך התפרסם ונוצר עניין בסיפור שלי, חששתי שמישהו יעשה אחד ועוד אחד ויחשוף את הסוד של המלכה. הייתי חייבת להחזיר אותה אליי לפני שסבתא שלך תבין שהיא מחזיקה בבית שלה אוצר". היא השתתקה לרגע והביטה בי במבט מהורהר: "האמת? בגילי כבר אין לי יותר מה להפסיד. אני כבר לא מפחדת מהקללה. הגיע הזמן ליהנות מהחיים".

"לא אם זה תלוי בי", סיננה גבריאלה, כאילו לעצמה, את מה שאני אמרתי בליבי. נשבעתי לעצמי שאני אעשה הכול כדי ש"המלכה הירוקה" לא תחזור לידיים של האישה האנוכית הזאת. ואם היא לרגע חושבת שסבתא תשמח לסייע לה בעניין הזה, אז אחרי שהיא תגלה מי אשם במזל הרע שהכה בה לאורך כל החיים, היא תשגר את הגברת והגרוש שלה לכל הרוחות בבעיטה קטלנית.

ככל שהלכנו והתקרבנו למגדלי אלרוז, הסבלנות שלי הלכה ונמתחה כמו קפיץ. בתוך הבטן שלי התעופפו פרפרים,

והשפתיים שלי התייבשו לחלוטין.

"יהיה בסדר", עידן לחש באוזני והעביר בי צמרמורת עד כפות הרגליים. לפחות יש מישהו אחד פה שאפשר לבטוח בו. הוא היה היחיד ברכב, חוץ ממני, שלא היו לו אינטרסים אנוכיים והיחיד שבטחתי בו שלא יבגוד בי ובסבתא. מכל האחרים לא היו לי ציפיות. לא סמכתי על אף אחד מהם.

"עוד שתי דקות מגיעים", הכריז הנהג השתקן לבית רובינשטיין והצביע על שורה של גורדי שחקים מפוארים. ניחשתי שהבניין עם הציפוי בצבע אפרסק והמרפסות הצבעוניות הוא היעד שלנו. משהו במראה המצועצע שלו הזכיר לי את שי אשר ואשתו.

"תתקשרי להודיע לו שאנחנו פה", אמרה גבריאלה בטון המצווה שלה, ואני כבר פתחתי את פי כדי לענות לה שהיחיד שאני מוכנה לקבל ממנו הוראות עכשיו הוא עידן, אבל עוד לפני שהספקתי להוציא הגה מפי, הנייד שלי צפצף בעצבנות.

הודעה משי אשר: **האישה הזאת עולה לי על העצבים. מציע לך להגיע לפה בדחיפות עם מישקין לפני שאני זורק את הזקנה מהמרפסת. הסבלנות שלי הולכת ונגמרת! זוזי!**

פרק 21

בנסיבות רגילות אני מניחה שזה היה יכול להיות משעשע. העבריין המפחיד הסתבך עם האישה היחידה בעולם שמסוגלת להוציא אפילו נזירים בודהיסטים משלוותם, אבל אחרי שיצאתי מהרכב והשקפתי על הבניין הצבעוני שראשו כמעט בין העננים, חששתי שהוא אכן יממש את האיום שלו. את החזית עיטרו עשרות מרפסות לא סימטריות, ששיוו לבניין מראה מעט מגוחך. ניסיתי לנחש על איזו מרפסת בדיוק הוא מדבר. בכל מקרה לא התכוונתי לקחת סיכון בעניין.

הבחירה בבניין מאוכלס חלקית הייתה בחירה די חכמה של שי אשר. חוץ משומר אדיש בכניסה לאתר, שכיוון אותנו לדירה לדוגמה בקומה שמונה עשרה, איש לא נכח בסביבה בשעת צהריים מוקדמת זו של יום שישי.

אני והלנה עולות אליכם, כתבתי לשי אשר שנייה לפני שדלת המעלית נסגרה. לא חשבתי שנחוץ לציין שיחד איתנו עולים גם עידן ומני שושני. שניהם סברו שהבחורות לא יצליחו להתמודד בכוחות עצמן עם הדרמה הצפויה והתעקשו להצטרף. גבריאלה ואחיה העדיפו לחכות למטה בתור גיבוי למקרה של הסתבכות. אני חשדתי שהם זוממים משהו, אולי ינסו לחטוף שוב את סבתא או לאיים עליה ברגע שיראו אותה יוצאת מהלובי, כדי להוציא ממנה את המידע הדרוש להם או משהו בסגנון המטופש הזה, אבל עשיתי את עצמי בוטחת בהם. קודם נחלץ את סבתא ואחרי זה נתמודד עם הצמד הלא מתוחכם הזה, החלטתי.

דלת המעלית נפתחה בקומה שמונה עשרה, ומולנו עמד בחור צעיר בתספורת קוצים מגולחת בצדדים. הוא לבש חולצת אדידס בהירה אשר הדגישה את הקעקוע שנמתח לאורך כל יד שמאל שלו, מפרק כף היד והרבה אחרי קצוות השרוול, אבל האטרקציה האמיתית הייתה אחוזה בכף ידו הימנית: אקדח שחור גדול מכוון ישירות לראש שלי. הרגע הזה בסרטים שבו הגיבור קולט את לוע האקדח המכוון אליו תמיד נראה לי מרגש, אבל איכשהו כשזה קורה לך, זה ממש לא נוצץ כמו על המסך הגדול. אני מודה שהתחלתי לרעוד ולהזיע באופן שהיה מביך כל דמות קולנועית, אבל אולי זה היה לטובה, כי זה החזיר אותי לתחושת המציאות שלרגע קצר התערפלה.

"החוצה!" ציווה הבחור בקול נמוך, כאילו לא זו הייתה הכוונה שלנו גם ככה, "בלי תנועות מיותרות!" הוסיף כשקלט את התזוזה העצבנית של עידן. רק היה חסר עכשיו שהיה יורה בו ומגשים את הפנטזיה שלו להיות דמות מסרט פעולה.

שי אשר ורעייתו המשופצת דנה קידמו אותנו בפתח הדירה. "מצטער על זה", שי הצביע על הבחור שהחזיק אקדח, "ראינו במצלמות האבטחה קצת יותר אנשים ממה שציפינו. פעם הבאה תדייקי בפרטים".

כן, כאילו שארצה אי־פעם לפגוש שוב את היצור המאוס הזה. נכנסתי לדירה ובעקבותיי שאר חבורתי הקטנה. חיפשתי את סבתא בעיניי והתרשמתי, אגב כך, מהדירה המסוגננת. בניגוד לציפיות שלי המקום היה מעוצב בטוב טעם. הסלון, המטבח ופינת האוכל היו למעשה חלל משותף, מרוהט בצמצום לבן ומתוחכם. הקירות החיצוניים היו חלון אחד עצום, שדרכו חדר שפע של אור בהיר לתוך הדירה. המיקום של המגדלים היה בקו הראשון מול הים, כך שכמעט היה אפשר להריח את הניחוח המלוח של המים הכחולים. הכול שם היה מושלם. לא היה חסר כלום, מלבד דבר אחד.

"איפה סבתא שלי?" שאלתי.

שי אשר הצביע לכיוון המרפסת העצומה שפרצה החוצה מהסלון, ולשנייה קצרה חששתי שהוא אכן מימש את איומו ונפטר מסבתא ברגע שראה אותנו נכנסים למעלית.

"תירגעי, ג'ינג'ית, היא רק יצאה לשאוף אוויר. נגמר לה החמצן אחרי שטחנה לנו את המוח שלוש שעות". הוא נאנח, "אם אני אשמע עוד מילה אחת על התחרות האידיוטית ההיא, אני לא אהיה אחראי למעשים שלי".

ובכן, סבתא בהחלט נתנה עבודה. התאפקתי לא לחייך. כבר רציתי לרוץ אליה ולראות שהיא אכן בסדר, אבל הבחור עם האקדח נדחף ביני ובין המרפסת.

"קודם נגמור עם העניין הקטן שלנו", אמר שי אשר וסימן משהו לא ברור לבחור, ומכיוון שלא פיענחתי את הדבר חזרתי לאחור. יש דברים שלא צריך ללמוד בבית הספר כדי לדעת, אחד מהם זה שלא לוקחים סיכונים מיותרים עם חייל

במשפחת פשע שמכוון אלייך אקדח ספק אמיתי וספק טעון. לקחתי נשימה עמוקה וחיכיתי.

כעת הבמה הייתה של הלנה מישקין. בהחלט הגיע הזמן שהיא תחשוף את יכולות התמרון הישנות שלה. הייתי סקרנית לדעת איך היא מתכוונת לגרום לשי אשר להאמין שאין לה שמץ של מושג על מקום הימצאה של "המלכה הירוקה", אבל לעת עתה היא רק חייכה חיוך מיתמם ולא אמרה דבר. גם היא, כמוני, אפשרה לשי אשר לנהל בינתיים את המפגש הכפוי הזה.

הוא מצידו מצא לנכון להכניס עוד קצת דרמה לסיטואציה המתוחה גם ככה. "אתמול בערב ציפור קטנה לחשה לי שכדאי לי מאוד להגיע היום לבית של היריבה הוותיקה שלך. שתצפה לי שם הפתעה נעימה", כעת הוא פנה להלנה.

הלנה ומני הסתובבו לכיווני בו זמנית כשעל פניהם מבט מאשים. אני מודה שאתמול אכן חשבתי לרגע להתקשר אליו, אבל בסופו של דבר פניתי למישהי אחרת. "גבריאלה הבת..." סיננתי בשקט לעידן, עדיין מתקשה לנבל את פי, "אסור היה לנו לסמוך עליה", הוספתי כשקלטתי את המבט הקשה שהתגנב לעיניו. איך יכולתי לנחש שהיא תלשין עלינו לשי אשר? מה בכלל יוצא לה מזה? העיקר אמרה שהיא נשארת למטה כדי לאבטח אותנו. שקרנית. ללא ספק, טעות נוספת בשיקול הדעת שאפשר להוסיף לאוסף הטעויות האין־סופי שלי, שגדל להפליא בשבוע האחרון.

"השכם בבוקר הגענו לבית", המשיך שי אשר בנימה של שעת סיפור, "ובמקום סימנים של הלנה מצאנו רק את אילנה, שזה קצת אירוני בהתחשב בנסיבות ההיסטוריות". הוא עצר לשנייה קלה, אולי ציפה לתרועות צחוק מצד קהל הצופים השבוי שלו, וכשהבין שלא יזכה כרגע לתגובה המשיך: "בכל זאת החלטתי לתת הזדמנות למקור שלנו, שנשמע מאוד אמין בטלפון, ומתברר, כמו תמיד, שהאינסטינקטים שלי צדקו. קצת לחץ מצידי על הנכדה השקרנית ותראו מה זה... גברת הלנה מישקין, בכבודה ובעצמה, הגיעה לפה עם צבא קטן כדי לחלץ את הסגנית שלה. כל כך הרואי".

"לנה בר", תיקנה הלנה, "הלנה מישקין כבר לא עונה לשם הזה יותר".

"לנה, שמלנה". השם המעודכן לא עניין את שי אשר כהוא זה, וגם לא כל פרט מידע אחר על קורותיה בחמישים וחמש השנים האחרונות, "איפה היהלום?"

עידן ואני עצרנו את נשימתנו. האם היא מתכוונת להכניס שוב את סבתא לסיפור הזה? לא היה לי ספק כי שי אשר לא יהסס לפרק את ביתה של סבתא אם יאמין ששם מסתתרת "המלכה הירוקה", שלא לדבר על מה שיעשה לסבתא אם היא לא תשתף פעולה איתו. בזווית עיני קלטתי את ידו של הבחור המקועקע האוחזת באקדח צונחת למטה בחוסר ריכוז והבנתי שזה הזמן להתגנב למרפסת ולהזהיר את סבתא. הספקתי לצעוד שני צעדים קטנטנים לפני שתשובתה של הלנה הקפיאה אותי במקומי.

"הוא פה".

בקושי רב הצלחתי להשתלט על קריאת התדהמה שעמדה להתגלגל מבין שפתיי, ומזל שכך, מכיוון שבאיחור של שתי שניות הבנתי שהם מדברים על משהו אחר לגמרי. הלנה הניפה את כף ידה השמאלית, ובאצבעה הימנית הורתה על הטבעת הגדולה שזהרה על הקמיצה שלה. "מהרגע שקיבלתי מאבא שלך את הטבעת היא לא ירדה מהאצבע שלי. יותר מחמישים שנה. אפילו שמאז התחתנתי שלוש פעמים". היא הסירה את הטבעת ומסרה אותה לשי אשר. "אתה מבין עד כמה היא יקרה לליבי?"

היה פער מעט משעשע בין נחרת הבוז שהפריח שי אשר ובין העדינות שבה אחז בטבעת ובחן אותה. "יקרה לליבך, כן, בטח. אבא שלי הוציא את כל החסכונות שלו בנוסף לכסף שלווה מהאחים שלו כדי לקנות לך טבעת אירוסין נדירה ואת, בתור תודה, ברחת עם החתיאר הזה", הוא הצביע על מני שושני. "בואי נסכים לפחות שהיא הייתה יקרה. אלפי הלירות שהיא עלתה אז שווים עשרות אלפי שקלים היום. יותר מחמישים אלף".

ההתלהבות שלו מטבעת אירוסין שבתוכה משובץ יהלום מלוטש עד דק, שקוף וחסר ייחוד, הייתה מגוחכת נוכח העובדה שהלנה נעלמה עם נכס משפחתי אחר ששווה הרבה יותר. התחלתי לקוות שאכן הלנה צדקה בדבריה ואין לו שמץ של מושג על ערכו, או אפילו על קיומו של היהלום הירוק, אבל מתברר שהקדמתי להיאנח בהקלה.

"ועכשיו, כדי שאבא והדודים יוכלו באמת לנוח בשלום בקבר, אני מצפה שתמסרי לי את הדבר הנוסף שלקחת. הפרס של הזוכה המאושרת".

לעזאזל! הוא יודע! שוב ניצלתי את העובדה שהבחור עם האקדח איבד את העניין בי וגנבתי עוד כמה צעדים שקטים

לכיוון המרפסת. הספקתי לקלוט את תסרוקת הפסים הקצרה של סבתא מבצבצת מקצה משענת של כיסא נוח, מנותקת לחלוטין מהדרמה הקטנה שמתנהלת בתוך הדירה. כבר יכולתי כמעט לגעת בקצות האצבעות בדלת הזכוכית המפרידה בינינו ולצאת, אבל לפני זה הרגשתי צורך עז לשמוע את תשובתה של הלנה לדרישתו. האם נשארו לה עוד שפנים בכובע המטפורי שלה?

"מצטערת, אין לי את זה, נפטרתי מהתכשיט לפני הרבה שנים". מבחינת הלנה שום דבר עוד לא נגמר. "ברגע שגיליתי שמדובר ביהלום מזויף. הצלחתי בקושי למכור את הזבל הזה באלף דולר". היא אמרה את זה בנימה כל כך אגבית, שהייתה מנוגדת לחלוטין לגודל המעמד. גם אני וגם האחרים, עידן, מני והלנה, ידענו שזה למעשה הרגע הגורלי שבו אנו אמורים לגלות אם שי אשר ודודיו ידעו כל הזמן הזה על האוצר הנדיר אשר חמק מבין אצבעותיהם, או שמא היו רק חבורה של בריונים מטומטמים בעלי אגו מנופח וכבוד משפחתי פגוע, שלא יכלו להשלים עם העובדה שארוסתו של האח־האב הונתה אותם וברחה עם טבעת היהלום ועם מנחה התחרות השרמנטי. לא אגזים אם אומר שהיה אפשר לחוש במתח שלנו באופן ממשי.

שי אשר נעץ בהלנה מבט אימה. "אם ככה, אני מצפה לקבל את אלף הדולר האלו בתוספת ריבית קטנה", אמר לבסוף בקול קר כקרח, "עשרים אלף דולר ונסגור את החשבון כאן ועכשיו". הוא נשמע מרוצה מאוד מהדרישה הסחטנית שלו, וגם אשתו המצועצעת והבחור הצעיר התקשו להסתיר את הניצוץ החמדני שהופיע בעיניהם. כל כך פתטיים.

"תוך עשר דקות הכסף אצלך", אמרה הלנה במהירות, לפני שהחיוכים של עידן ושלי יחשפו את העמדת הפנים שלה. היא ביקשה מעידן שיביא את התיק שלה, שנשאר ברכב של גבריאלה. "אין עליי מזומנים, אבל יש תכשיטים ששווים הרבה. סגרנו?" נזכרתי שרק לפני פחות משעה האישה המניפולטיבית הזאת טענה באוזנינו שנותרה חסרת כול, לכן קיוויתי לטובתה שלא מדובר בתכשיטים המעטים שמצאה בארון של סבתא. היא מצידה נראתה בטוחה מאוד בעצמה בשעה שהושיטה יד לשי אשר, ולאחר התלבטות של כמה שניות הוא תפס אותה ולחץ. מבחינתו הצדק ההיסטורי נעשה ברגע שהלנה שילמה את חובה למשפחתו. המרדף בן חמישים וחמש השנים הסתיים.

למשך רגע ארוך בהיתי בו, מסרבת להאמין למה שקרה פה עכשיו. האיש חטף אותי ויומיים אחר כך את סבתא שלי, איים מילולית, נעזר בבריון חמוש באקדח, סחט, בזבז שעות מזמנו ומזמננו ונאלץ לספוג במשך שעות את סבתא במיטבה, וכל זה עבור תוצאה כל כך עלובה מבחינתו?

"אנטי־קליימקס", מלמל מני שושני, ואני ציינתי לעצמי לבדוק מאוחר יותר בגוגל את פירוש הביטוי, אבל שיערתי שגם הוא תוהה בינו לבין עצמו אם היה שווה לחיות חיים שלמים של פחד רק כדי להגיע לרגע שיא כל כך לא משכנע.

בזמן שהמתנו לעידן, דנה אשר, המארחת שלנו, חזרה לשחק את תפקיד האישה המתוקה ושאלה אם אנחנו מעוניינים לערוך סיור בדירה לדוגמה, כאילו היינו חבורת רוכשים פוטנציאליים. ויתרתי על התענוג ויצאתי למרפסת.

מצאתי את סבתא בחלק המוצל, יושבת על כיסא נוח מרופד ומעיינת במגזין צבעוני. לצידה, על שולחן נמוך, היה מגש ועליו כוס מיץ תפוזים ועוגיות שוקולד. באופן כללי היא נראתה יותר כמו דוגמנית בפרסומת לבית אבות יוקרתי ופחות כמו בת ערובה חסרת אונים. כמעט חששתי להפר את רגע השלווה הנדיר הזה שלה, שבו היא מבלה בסוג של מציאות מקבילה של העשירון העליון, אבל נזכרתי שהסיפור עדיין לא נגמר מבחינת הלנה מישקין ומני שושני, שלא לדבר על גבריאלה רובינשטיין הבוגדנית ואחיה. ברגע שהיא תצא מ"השבי" שלה הם יעוטו עליה כמו להקה של עופות אוכלי נבלות. היו לי כמה שניות להזהיר אותה.

"סבתא?" הייתי בטוחה שהיא תקפוץ בבהלה, אבל לתדהמתי היא הרימה את עיניה מהעיתון באיטיות, כאילו הפריעו לה באמצע מנוחת צהריים. היא בכלל לא נראתה מופתעת לראות אותי. "אה, זאת את. לקח לך זמן להגיע. חשבתי שתמהרי קצת יותר לשחרר את הסבתא החטופה שלך". נימת קולה היבשה הקשתה עליי לקבוע אם היא אירונית או ממורמרת. "מצאתם את הקלפטע?"

"אם את מתכוונת להלנה, אז כן". היא בהחלט הייתה מעודכנת בהתפתחויות, אך עדיין לא הצלחתי לפענח את התנהגותה המשונה, "את בסדר?"

"אין על מה להתלונן".

מי האישה הזאת ומה היא עשתה לסבתא שלי? היא בכלל מבינה מה קורה פה? למה היא כל כך רגועה? שלחתי מבט

מודאג לכיוון כוס המיץ. אולי הפושע הזה סימם אותה? סובבתי את ראשי לאחור וחיפשתי במבטי את שי אשר. אולי הוא יוכל להסביר לי למה החטופה שלו כל כך שאננה, אבל הוא כבר מצא לעצמו עיסוק אחר. מתברר שעידן הספיק לחזור עם התיק הסמרטוטי של הלנה, ובסלון החל איזשהו דיון סביב הרכוש שבתוכו. מבחינתי זו הייתה הזדמנות פז להכניס את סבתא לסוד העניינים.

"אנחנו חייבות לטוס מפה כמה שיותר מהר, כל עוד הלנה ושי עסוקים בהתחשבנות הישנה שלהם", אמרתי במהירות ועדיין לא הצלחתי ליצור תחושת דחיפות אצל סבתא, "הלנה רוצה לקחת ממך את היהלום הירוק, וגם גבריאלה רובינשטיין ואחיה אורבים לך. אל תגלי להם איפה הוא!" לפחות עכשיו הצלחתי לגרום לה להתבונן בי יותר בעיון. "בואי נברח!"

אני מניחה שכל אדם נתקל בימי חייו לפחות פעם אחת במבט המאוד מסוים הזה. סוג של פליאה מהולה ברחמים על האדם המשובש שהנך. וכשסבתא שלך מסתכלת עלייך ככה זה הרבה יותר מעליב מכל אדם אחר.

"על איזה יהלום ירוק את מדברת, לכל הרוחות?" סבתא לא התכוונה לזוז ממקומה עד שלא אסביר את דבריי חסרי ההיגיון. שוב העפתי מבט לכיוון הסלון. עשה רושם שמתפתחת שם מריבה קטנה בקשר לאוצרותיה המפוקפקים של הלנה, ואם זה לא חלון הזדמנויות לברוח מהמקום, אז מה כן? לקחתי נשימה עמוקה וסיפרתי לה בדילוגים גדולים את מה שקרה לי מהרגע שהעליתי את סרטון המתנה שלה לרשת ועד לרגע זה. אם חשבתי שזה יגרום לה לראות אותי באור שפוי יותר, ציפתה לי אכזבה. המבט הקשה שלה העיד שהיא מאמינה לחלק מאוד קטן בסיפור שלי. בטח שלא להימצאותו של יהלום ירוק נדיר ומקולל בתוך הבית שלה במשך עשרות שנים.

"זה היה תליון עם אבן זכוכית ירוקה. שום יהלום ושום אוצר", הצהירה בלהט, "זרקתי את זה לזבל לפני שנים. רק את השרשרת שמרתי".

בהחלט אפשר לסיים את הסיפור על המלכה שלא הייתה בנקודה הזאת. היה היה יהלום ירוק נדיר אשר נחתך בצורת טיפה, לוטש ברמת דיוק גאונית ושובץ בתוך תליון זהב. כל מי שנגע בו קולל לנצח עד שיום אחד סבתא עשתה מעשה ושלחה אותו למקום משכנו האחרון, מזבלת חירייה, כנראה. סוף.

אבל עדיין, למרות כל התהפוכות שבדרך, סיפור שהתחיל בסבתא אילנה חייב להסתיים בה. "המלכה הירוקה" הייתה מבחינתה מעשייה מטופשת, אבל טקס בחירת מלכת הצפון, העמק וההר היה ועודנו רגע השיא של חייה. גם היא, כמו שי אשר, רצתה את הצדק הפרטי שלה, וזו הסיבה שנענתה לבקשתו להגיע איתו למגדלי אלרוז. לא חטיפה ולא עינויים, רק הבטחה מצידו לתקן את המעוות ברגע שהנכדה שלה תמצא את הלנה מישקין ותגיע איתה לשם.

"אני לא מתכוונת ללכת לשום מקום לפני ששי אשר, היורש החוקי של האחים המפיקים, יכריז על הזוכה האמיתית", הודיעה לי, ואני נוכחתי לגלות שהיא נשארה עקשנית חסרת היגיון כמו שהייתה תמיד. מעניין מה היא תעשה אחרי שתגלה כי האיש בסך הכול ניצל את תמימותה. "אין לו שום כוונה לעשות צדק היסטורי", רציתי להגיד ולא העזתי, אבל כך או אחרת, לא הייתי צריכה לחכות הרבה כדי לגלות שאין דבר העומד מול הרצון של מלכת הצפון, העמק וההר האמיתית.

פרק 22

מכל התסריטים שחשבתי עליהם כשתכננתי את הסרט למסיבת יום ההולדת השבעים וחמש של סבתא, אפילו לא אחד מתקרב באיכותו למה שקרה בפועל בדירה לדוגמה של מגדלי אלרוז. בסופו של דבר סבתא זכתה בצדק שהגיע לה מזמן בלי צורך להשתמש בשחקנים מפוקפקים. הפעם המעורבים המקוריים בפרשה עשו זאת.

כשנכנסנו שתינו לסלון המהומה הייתה בשיאה. שי אשר, הלנה מישקין ומני שושני עדיין התווכחו על שווי התכשיטים שהביאה, אם כי היה נראה שהם מתקרבים להסכמה. דנה חזרה שוב להיות אנטיפתית ועמדה בציפורניים שלופות לצד בעלה, מוכנה להתערב בכל רגע. הבחור המקועקע שב למלא את התפקיד של הרוצח הפוטנציאלי עם האקדח המטופש, שגם כעת אני בספק אם בכלל היה אמיתי. היחיד שקלט אותנו היה עידן, שאיבד את החזות השלווה שלו כבר לפני דקות לא מעטות ורק רצה שנעוף משם. הוא סימן לי להתקדם בשקט לכיוון היציאה בזמן שהוא התקרב לאזור המהומה כהסחת דעת, אבל לסבתא, כאמור, היו תוכניות אחרות. מבחינתה היא הייתה מוקד העניינים, וכל ההתכנסות הזאת נועדה עבורה בלבד.

"מני שושני!" חמישים וחמש שנה עברו, והיא עדיין זיהתה את האיש שהכתיר אותה ובאותה נשימה לקח ממנה את התואר. "גם הוא הגיע?!" ומכיוון שלא טרחה להנמיך את קולה, מיד עברה אליה כל תשומת הלב. שקט פתאומי השתרר בסלון, ורק אז קלטתי שבעצם אני נמצאת בחדר אחד עם שלושת האנשים שמופיעים בתמונות העיתון הישנות מהארכיון של סבתא. אני יודעת שבעיני רבים זה נשמע מגוחך, אך עבורי, אחרי שכל ילדותי עברה עליי בצל סיפור התחרות המכורה של סבתא, זה היה כמו להשתתף בשחזור של רגע היסטורי נדיר מימי קום המדינה. אפילו הצטערתי קצת בשביל נועה מיתר־ניר על שאינה נוכחת במעמד החד־פעמי הזה. זה בהחלט היה נותן לה חומרים לסרט תיעודי בלתי נשכח. ואם זה לא מספיק מרגש, אז זעקת הפליאה שיצאה פתאום מפיה של סבתא הזכירה לי מה בעצם היה הגרעין הראשוני שממנו צמח הרעיון לסרט שלי.

"הכתר!" סבתא קלטה את כתר אבני הזכוכית מונח על השידה השקופה בפינת הטלוויזיה בראש ערמת תכשיטיה הישנים של הלנה, "מי היה מאמין! לא חשבתי שאי־פעם אראה אותו שוב". היא עקפה את החבורה הדוממת וחטפה את הכתר, אשר, במפתיע, הצליח לשרוד ללא פגע שנים של מנוסה. רק אחרי שבחנה אותו היטב, מנסה לאתר נזק פוטנציאלי, היא הרימה את עיניה ופנתה ליריבתה הגדולה מהעבר: "שלום, הלנה". שום צמד מילים קפוא אחר לא היה יכול להתאים יותר לסיטואציה.

"שלום, אילנה". הפעם הלנה לא טרחה לתקן.

המבטים של כל האחרים נדדו בין השתיים. ניכר היה שהיריבות העתיקה עדיין חיה ונושמת כאילו האנושות לא התקדמה ולו בצעד אחד בחמשת העשורים האחרונים. פתאום המרדף אחר היהלום הירוק הפך למשני בעיניי, הרי גם ככה עד לפני פחות משבוע לא ידעתי על קיומו, ההזדמנות להחזיר לסבתא את האושר שנגזל ממנה הייתה כרגע הרבה יותר ממשית וחשובה, בסופו של דבר זה מה שהתחיל את כל ההרפתקה של עידן ושלי.

"תעשה את זה כמו שצריך הפעם", סבתא העבירה את הכתר לידיו של שי אשר, נציגם החי של האחים אשרובסקי המנוחים. הוא מצידו נראה מבולבל לרגע קצר, אבל מהר מאוד התעשת כשהבין שהיא לא עומדת לוותר. אני גם מניחה שלאחר שהשיב את כבוד משפחתו הגזול ולאחר שבחן את הכתר וקלט את שוויו העלוב, וכמובן לאחר שסבתא אכלה לו את הראש על התחרות, הוא היה יכול להרשות לעצמו לגלות נדיבות של מנצחים ולהעניקו מחדש לזוכה האמיתית. מבחינתו רק שסבתא תעוף לו כמה שיותר מהר מהעיניים.

להלנה ומני היו האינטרסים שלהם לקדם את העניין ולהסתלק מהמקום יחד עם סבתא כשהיא מרוצה ומאושרת. אני משערת שגם הם, כמו שי אשר, חשו הקלה מסוימת על שסגרו זה עתה חוב של שנים, ולכן שיתפו פעולה עם הדרישה שלה לתקן את העוול ההיסטורי ולשחזר את רגע ההכתרה. מני אף הגדיל לעשות. הוא נטל מהמזנון בקבוק משקה קטן

והפך אותו למיקרופון מאולתר ומיהר להיעמד בין הלנה לסבתא.

המופע התחיל. אמנם היינו קהל קטן ומצומצם של ארבעה בני אדם: דנה אשר, הבחור המקועקע עם האקדח, עידן ואני, אך משק כנפי ההיסטוריה מילא את חלל הדירה לדוגמה באנרגייה מחושמלת. הרגשנו כאילו אנחנו באצטדיון הומה אדם.

"גבירותיי ורבותיי", הרעים מני בקולו העמוק, ולרגע היה נדמה כי ההזדמנות החד־פעמית שניתנה לו לשוב לעבר הצעירה אותו בכמה עשורים, "הגענו לרגע השיא של הערב. נותרו רק שתי המתמודדות האחרונות. מי מהשתיים תזכה בתואר 'מלכת הצפון, העמק וההר'? האם תהיה זאת אילנה הנקין, היפהפייה מהקריות, או שמא הלנה מישקין, החיפאית הנאווה? חבר השופטים, מהי בחירתכם?" הוא עשה את עצמו מאזין להנחיות מתוך אוזנייה דמיונית, וכולנו בחרנו להתעלם מההחור הקטן בעלילה: בסוף שנות השישים ספק אם היה שימוש באוזניות זעירות במופעי בידור המוניים, בכל זאת, למה להרוס רגע כל כך יפה בירידה לפרטים קטנוניים?

"כן, רבותיי וגבירותיי, מודיעים לי שיש לנו זוכה", הפסקה ארוכה, "והזוכה בתואר 'מלכת הצפון, העמק וההר' לשנת 1969 היא..." מני עשה עוד פאוזה ארוכה, ואפילו אני עצרתי את נשמתי בציפייה, "הלנה מישקין!"

לא אגזים אם אומר שהאמנתי למשך כמה שניות שאני עומדת לאבד את סבתא לתמיד. ההבעה המתחלפת על פניה, מאושר לאימה, הייתה זהה לחלוטין למראה פניה בתצלום הישן ההוא מהעיתון, זה שתפס אותה ברגע הנישול מהתואר. מה לעזאזל האידיוט הזה חושב שהוא עושה? שאלתי את עצמי. מני שושני מצידו כנראה שכח שהוא נמצא מול קהל מצומצם ולא אוהד והתחיל ליהנות מהסיטואציה ההזויה. הוא סימן לשי אשר להתקדם עם הכתר ובאופן כללי נראה נפוח מחשיבות המעמד. "גשי אלינו, הלנה מישקין", הוא הורה לאשתו לשעבר, שגם היא נראתה מופתעת, אבל בכל זאת צעדה לכיוונו.

"הם חושבים שזו בדיחה", לחשתי לעידן בשעה ששי אשר הניח את הכתר על ראשה של הלנה. רציתי לתפוס את ידה הרועדת של סבתא ולרוץ איתה משם החוצה, הרחק מחוויית ההשפלה הנוספת הזאת שהם מעניקים לה אחרי שנים כה רבות של צער.

"רק רגע!" מני, כולו בתוך הדמות הצעירה של עצמו, נדחף שוב בין הלנה לסבתא, "מוסרים לי באוזנייה שחלה טעות. הזוכה היא בעצם..." שוב פאוזה ארוכה, "אילנה הנקין, היפה בנשים! מצטערים, הלנה, תנסי שוב בשנה הבאה".

אוקיי, אז זה היה המשחק המטופש שלו. מביך הרבה יותר מהרגע שבו הסתיימה הקרנת הסרט שלי במסיבה של סבתא והתברר לי לעיני כול איזה רעיון לא מוצלח זה היה.

"טוב שיצאת מזמן מעסקי השעשועים", מלמלה הלנה את מה שחשבו כולם בשעה ששי אשר נטל ממנה את הכתר והניחו על ראשה של סבתא. רק אז נזכרתי לשלוף את הנייד שלי וצילמתי את המאורע מכל הכיוונים. בראשי כבר חיברתי את הכותרת לפוסט שאעלה לרשת: **סוף טוב: צדק לאילנה הנקין**. ואולי אוסיף גם כותרת משנה: תאכלי ת'לב נועה מיתר־ניר, או שבכלל אכתוב רק את שורת המחץ שאמרה המלכה הזוכה לאחר שהכתר הונח על ראשה: "איזו שטות! באמת שלא הייתם צריכים". שזה בערך מסכם את הכול.

***

"ועכשיו מה?" עידן שאל בדרך למטה, ואני לא לגמרי הייתי בטוחה למה הוא התכוון. אולי גם הוא, כמוני, חש בריקנות אחרי הרגע הגדול של סבתא, אשר העניק סיומת מוזרה לאירועי השבוע האחרון. אמנם עדיין נשאר העניין הלא סגור עם "המלכה הירוקה", אבל, בניגוד אליו ולאחרים, אני כבר ידעתי שאין טעם להמשיך בחיפושים. סבתא נפטרה מהיהלום מזמן. הוא היה בעיניה רק תכשיט עלוב, משני בחשיבותו לכתר המקורי מהתחרות, כך שהעסק אבוד. הלנה הגאונה הייתה צריכה לחשוב על מחבוא מעט יותר מוצלח כששלחה את היהלום הירוק לסבתא בתקווה שזו תספוג את הקללה שלו בזמן שהיא עצמה אורבת להזדמנות הנכונה לזכות בו מחדש.

"עכשיו הביתה", עניתי, "מחזירים את סבתא ושולחים את כולם לכל הרוחות. בעיקר את גבריאלה המלשינה".

הספקתי לקלוט את הצל המהיר שעבר בעיניו. משום־מה הוא לא אהב את התשובה שלי.

מבחינת הלנה מישקין הסיפור עדיין לא נגמר לחלוטין. הייתה לה נקודת זמן אחת שבה היא וסבתא חולקות את אותו חלל בלי נוכחותו של שי אשר ובלי שיפריעו לה גבריאלה רובינשטיין ואחיה, והיא לא התכוונה לפספס את ההזדמנות הזאת. חמש שניות אחרי שהמעלית התחילה לרדת למטה היא לחצה על כפתור שבלם את המעלית בטלטלה.

"איפה היהלום?" היא שאלה את סבתא, שעדיין לא טרחה להסיר את כתר המלכות מעל ראשה ובאופן כללי הזכירה לי את עצמי בגיל חמש בחג פורים בגן תמר מחופשת למלכת הפיות.

צבטתי את עידן בגב ידו, כמוודאת שלא יפספס את המופע הצפוי להתרחש במעלית הדחוסה.

"הירוק?" שאלה סבתא כאילו היו ברשותה עוד יהלומים בצבעים אחרים.

"הפרס למלכה הנבחרת. אני דורשת אותו בחזרה!"

"אני המלכה הנבחרת!"

"הכתר שלך. היהלום שלי. נתתי לך אותו למשמרת. תחזירי לי אותו".

דז'ה וו מגיל ארבע: לב ואני רבים על טבעת הקסמים ששלפנו מכדור פלסטיק שקוף מתוך מכונת פרסים בפיצרייה השכונתית. "זה שלי! אני נסיכת האש האדומה!" "לא נכון! זה שלי! אני האביר המכשף השחור!" "זה שלי!" "לא, זה שלי" הוא משך לצד אחד, אני לצד שני, וכמובן, בן־רגע, טבעת הפלסטיק המכושפת תוצרת סין נשברה לשני חצאים בלתי מכושפים ובלתי ניתנים לאיחוי. לא הדמעות שלי ולא הצווחות שלו הצליחו לתקנה. מביך לגלות כי פתטיות היא דבר שלא עובר עם הגיל.

"נתת, הפסדת", אמרה סבתא בניגון של "נגעת, נסעת", "תשכחי ממנו!"

זה התקדם לכיוון של תגרה מלכותית שספק רב אם המעלית הקטנה תוכל לעמוד בה. מישהו היה חייב לעצור את זה.

"היא זרקה אותו לזבל", אמרתי מהר לפני שמני והלנה יספיקו להסתער על סבתא. "מזמן".

חמש דקות אחרי זה הייתי צריכה לחזור על המשפט הזה מול גבריאלה ואחיה ושוב לחזות בניצוץ החיים שכבה בבת אחת בעיניהם. אח ואחות שהקדישו את חייהם למרדף אחר יהלום מקולל במקום לעשות משהו מועיל עם הזמן המבוזבז שלהם, כל כך עצוב. אם כי במקרה של גבריאלה לא באמת ריחמתי עליה. האישה ניצלה את המידע שהעברתי לה אתמול כדי לתמרן את שי אשר להגיע לביתה של סבתא ולחטוף אותה. שוב שאלתי את עצמי מה, לכל הרוחות, היא ניסתה להשיג בכך. רציתי להטיח את כעסי בפניה, אבל התאפקתי כי עדיין היינו זקוקים לשירותי ההסעה שלה לכיוון ביתה של סבתא, ולכן נדחסתי עם סבתא ועידן לשורת המושבים האחוריים ובדקות הבאות נאלצתי להתמודד עם האווירה הרעילה שיצרה הידיעה על גורלה של "המלכה הירוקה".

סבתא ישבה לצידי בזקיפות קומה, הכתר אמנם היה מונח כעת על ברכיה, אך חגורת הבטיחות שבה חגרה את עצמה הזכירה במקצת את סרט הניצחון של מלכות יופי טריות. האור החדש שדלק בעיניה העיד יותר מכול כי סיפור היהלום האבוד לא מטריד אותה כהוא זה. היא הגיבה בשלוות נפש למטחי השאלות שירו בה ארבעת המבוגרים שבחבורה וענתה בסבלנות, גם בפעם המאתיים, לשאלות בדבר מיקומו האפשרי של התכשיט. "אין לי מושג לאן זרקתי אותו. אולי למכולה של פסולת הבניין", הסבירה שוב ושוב. כמעט לפני עשר שנים סבתא ערכה שיפוץ מקיף בביתה, ובין מריבה לוויכוח עם כל בעל מקצוע אפשרי הסכימה להעביר חלק מהררי החפצים שצברה במהלך חייה למשכן ראוי יותר למעמדם – המזבלה. אני מניחה שזה היה פחות או יותר הזמן שבו העניקה לי ולבן דודי את המיטב מאוסף קופסאות הפח העקומות שלה. לא מאמינה שהיו קופצים נוספים על אוצרותיה האחרים, כך שסביר להניח כי מסעה האחרון של "המלכה הירוקה" היה בתוך מכולה עמוסה בפסולת בניין לכיוון אתר האשפה שבו נטמנה לנצח נצחים. מה שהיה יפה בכל הסיפור הזה הוא שסבתא המשיכה לא להתרגש מאובדן היהלום הנדיר גם כשהוגד לה שבין אצבעותיה הסתובב חפץ בעל ערך כספי דמיוני, כמעט בלתי מציאותי. "נראה לי שהיא עדיין לא לגמרי קלטה במה מדובר פה", לחשתי לעידן שישב משמאלי, והוא מצידו הגיב במשיכת כתפיים. רק אז שמתי לב לכך שגם בנסיעה חזור הוא היה שקט מאוד. תהיתי אם הפעם זה כי הוא מאוכזב מהעובדה שלעולם לא יוכל להניח את ידו על המלכה הנעלמת. רק יום אחד קודם הבטיח לי שאין לו שום שאיפה או אשליות לגביה, ואני האמנתי לו, אבל כעת השתיקה המתארכת שלו העירה בי מחדש את החשדות כלפיו. ניסיתי להילחם בזה. תסמכי על הלב שלך. למה את לא יכולה פשוט לבטוח בו? זה בסדר שלאנשים יש שאיפות בחיים, גערתי בעצמי.

העברתי את מבטי להלנה מישקין, אשר ישבה לצידו של מני שושני בשורת המושבים לפנינו, ככה נראית אישה שפועלת אך ורק בהתאם לאינטרסים האנוכיים שלה, חשבתי. הלנה עדיין סירבה להודות בתבוסתה, אחרת היה עליה להכיר בעובדה כי המזימה לשלוח ארצה את היהלום באמתלת שווא ולנצל את שיברון ליבה של סבתא מתוצאות התחרות ובכך להציל את עצמה מהקללה, הייתה בבסיסה מזימה הרפתקנית על גבול המטומטמת.

"באמת חשבת שהיא תשמור עליו עבורך במשך עשרות שנים, רק כי הואלת לוותר למענה על התואר שלך?" סיננה כלפיה גבריאלה אחרי שהפנימה את העובדה שלא היא ולא אחיה לא יהיו אלה שיזכו להשמיד את היהלום המקולל.

הלנה התעלמה ממנה. "תנסי להיזכר", פנתה לסבתא שוב, קולה נסדק מעט, "בבקשה".

הייתה לי הרגשה שהגענו לשלב שבו סבתא תנחת סוף־סוף מהענן המלכותי שריחפה עליו ותתחיל לנבוח לכל הכיוונים, אבל להפתעתי היא רכנה מעט לכיוונה של הלנה והניחה יד רכה על כתפה הצנומה. "מצטערת, יקירה", אפילו בקולה נכנסה נימה חדשה של סלחנות לא מוכרת, "אני יודעת מה זה לבזבז חיים שלמים על חלום לא מציאותי. גם אם תמצאי את היהלום, לא תוכלי להחזיר את הזמן לאחור". בכף ידה השנייה היא מיששה את כתר אבני הזכוכית. הבנתי שהיא בעצם מדברת על עצמה. לא את התואר האבוד היא רוצה כעת, אלא את עשרות השנים שבהן חיה בתחושת החמצה בלתי פוסקת.

משהו בדבריה של סבתא הצליח לחדור מבעד למעטה הדוקרני של הלנה וגרם לה להתכווץ בתוך עצמה למשך דקות ארוכות. רק כשקלטתי את מטפחת הבד המגוהצת שמני שושני דחף לכף ידה הרועדת הבנתי שהיא בוכה ללא קול. האם הידיעה על אובדנה הנצחי של "המלכה הירוקה" שברה אותה? או אולי היה זה הרגע שבו הבינה באופן סופי כיצד שינה המפגש עם היהלום הירוק את מסלול חייה לפני עשרות שנים והפך אותה לאישה רדופה ונטולת שורשים? כנראה לעולם לא אדע את התשובה.

"שום דבר בעולם לא שווה את הקללה הזאת", מלמלה גבריאלה כאילו לעצמה, ודבריה, כך נדמה, חדרו לכל הלבבות. כל אחד מאיתנו התייחד עם מחשבותיו על הדברים שהתחוללו זה עתה. בדקות שנותרו עד שהגענו לביתה של סבתא כל מה ששמענו היה את נשימותיה המהירות של הלנה ואת הנהימה השקטה של מנוע הרכב.

***

האחים לבית רובינשטיין מיהרו להסתלק מהשטח ברגע שירדנו מרכבם.

"לא נראה לי שנשמע מהם שוב", אמרתי לעידן בשעה שהמיניוואן האפור פנה בחדות ביציאה מהרחוב ונעלם משדה הראייה שלנו. אני מניחה שהשניים יצטרכו לעבד ביניהם את כל מה שקרה היום ובשלב מסוים הם יבינו שצוואת אביהם בעצם התקיימה בסופו של דבר, היהלום המקולל הושמד. וגם אם לא בידם, ובדרך עקלקלה ואווילית, בכל זאת הם ישלימו עם העובדה שמשימה הושלמה ויתחילו לחפש לעצמם מטרה חדשה לחיים. "אני ממש לא הולכת להתגעגע למשוגעת המלשנית הזאת", הוספתי כשקלטתי ששכחתי מהכוונה שלי לסגור עם גבריאלה את עניין הפנייה שלה לשי אשר עוד לפני שאצא מהרכב.

"בקשר לזה", התחיל עידן בקול מעט נמוך מהרגיל, אבל בדיוק אז סבתא נדחפה בינינו, "גם אתם נכנסים, נכון?" ספק קבעה ספק שאלה. מני והלנה כבר חצו את שער הכניסה לביתה, מתכננים שהייה ארוכה במקום בשל הצורך להמתין לרכב החילוץ שיבוא לתקן את הרכב המנוטרל שלהם, וסבתא, אני מניחה, לא רצתה לבלות לבדה עם צמד הפורצים הלא מוצלח הזה.

"בפעם אחרת, בסדר?" המצפון קצת הציק לי על שאיבדתי את העניין בתואר המלוכה המחודש שלה. קיוויתי שהיא תבין את הצורך שלי להסתלק משם ומי יודע, אולי הבילוי הכפוי עם שתי הדמויות המיתולוגיות מעברה יהיה התחלה של ידידות מופלאה. אין לדעת. "להתראות, סבתא", חיבקתי אותה חיבוק ארוך, והיא הצמידה נשיקה מצלצלת על לחיי. "תלמדי לקח ממה שקרה לי", לחשה סמוך לאוזני, ואני כבר ציפיתי להמשך המוכר, "עדיף לאבד את הראש ולא את הכתר", אבל במקום זה היא אמרה: "תנצלי את ההווה, אל תחיי רק בתוך הזיכרונות שלך". עם תואר המלוכה מגיעות כנראה תובנות כבדות משקל על החיים. היא כבר פנתה להיכנס לתוך הבית כשלפתע חזרה אליי. "את נראית בדיוק כמו

שאני נראיתי בגיל חמש עשרה. ידעת את זה?" אין לי מושג למה היא שלפה את זה דווקא עכשיו בלי קשר לכלום. לכמה שניות רק בהיתי בה בחוסר אמון. אני? דומה למלכת היופי של הצפון, העמק וההר האחת והיחידה? מאיפה היא הביאה את ההגזמות האלה עכשיו?

סבתא קלטה את מבטי וצחקה: "אחד לאחד. קופי שלי. נראה לי שגם הבחור שלך מבין שתפס נסיכה אמיתית". היא הפנתה את מבטה לעידן, שעמד במרחק־מה מאיתנו, ואני חשתי בסומק הממלא את פניי כשקלטתי למה היא מתכוונת. "אתם חוזרים ברגל?" שאלה אותו בטון אגבי, ועל פניה חיוך רב־משמעות, "תשמור עליה, כן?" מזל שהיא לא הספיקה למצוא דרך יותר מפדחת כדי לגרום לי להרגיש אידיוטית.

לצערי העצה של סבתא על ניצול הזדמנויות לא הוכיחה את עצמה בזמן אמת. את רובן המוחלט של עשרים הדקות הבאות שבהן צעדנו, עידן ואני, מביתה של סבתא לביתי העברנו בשתיקה מביכה. כל צעד קירב אותי להשלמה עם העובדה שהקשר הקצר ביני ובינו עומד להגיע לקיצו ברגע שנגיע לייעדנו. הסתיימה לה תעלומת היהלום הירוק, ומכאן ואילך אין לו ולי שום תירוץ להמשיך להיפגש.

תחשבי על משהו להגיד, דחוף! האצתי בעצמי, אבל דווקא עכשיו המחשבות שלי איבדו את היכולת שלהן להפוך למילים. פתאום הנייד צפצף בכיס המכנסיים שלי וקטע בבת אחת את הדממה המעיקה. מאיה. **איפה את??? באתי אלייך ואמרו לי שאת אצלי. מה הסיפור? מקווה שלא סיבכתי אותך בצרות.** לעזאזל! שכחתי להזהיר אותה, והמשמעות של זה היא שמתקפה היסטרית חדשה מחכה לי בפתח הבית.

"חשבתי ליצור קשר עם נועה מיתר־ניר", אמרתי לעידן. גם ככה אני הולכת לחטוף צעקות עוד כמה דקות, למה לא להתחיל עם זה עכשיו? "אולי אשלח לה את התמונות של סבתא שלי והלנה מההכתרה החדשה. מה אתה אומר?" לפחות שיגיד כבר משהו. השתיקה המתמשכת שלו התחילה להטריף אותי.

לרגע חשבתי שהוא לא הקשיב לי בכלל. משהו במבטו המרוחק העיד על כך שמחשבותיו נמצאות במקום אחר, וכבר הצטערתי על שדחפתי בכוח את הכתבת המציקה לתוך השיחה הלא מתרוממת בינינו, כשלפתע הוא פנה אליי בחדות: "לא התכוונתי שזה יצא ככה". נדרכתי. היה לי ברור שלא אוהב את ההמשך, "הייתי בטוח שסבתא שלך לא תהיה שם, אחרת..." המתנתי חסרת מנוחה להמשך דבריו, אך הוא השתהה יותר מדי.

"מה עשית, עידן?"

"זה לא מה שאת חושבת".

"זה היית אתה, נכון? אתה התקשרת לשי אשר. לא גבריאלה. בגללך הוא הגיע לבית של סבתא שלי!"

"טוב, אולי זה כן מה שאת חושבת, אבל היו לי כוונות טובות... חכי רגע!" הוא תפס את זרועי לאחר שקלט את הניסיון שלי להסתובב ולהתרחק משם במהירות, "תני לי להסביר, בבקשה".

אבל מבחינתי זה כבר היה מאוחר מדי. שום הסבר שלו לא היה יכול להוריד אותי מנקודת הרתיחה שהגעתי אליה באותם רגעים. חצי יום הבן אדם מסתובב איתי, משחק אותה שומר הראש שלי, רואה אותי מאבדת את זה כשאני חושבת שסבתא בסכנה ולא טורח להגיד לי שהוא קשור לזה? לקחתי נשימה עמוקה, מתאמצת להישאר בשליטה עצמית לפני שהדמעות שהתאספו בתחתית העיניים שלי יתפרצו החוצה. "עזוב", אמרתי בקול הכי ענייני שהצלחתי לגייס, "הכול בסדר. אל תסביר ואל תספר סיפורים". שחררתי את זרועי מבין אצבעותיו, "מחכים לי בבית, אז..."

בזמן שהתרחקתי ממנו בצעדי ריצה מהירים שמעתי אותו קורא לי לחזור, אבל הוא לא רדף אחריי ומזל שכך. הדמעות כבר פרצו החוצה, ואני אמנם הייתי פגועה ונבגדת אך עדיין נותרו בי שאריות של מודעות עצמית. לפחות המבוכה הזאת נחסכה ממני. יש בנות שיודעות לבכות באופן חינני ומכובד, לרוע מזלי אני לא אחת מהן.

פרק 23

השעה הבאה נמחקה מזיכרוני. אני זוכרת רק במעומעם שהגעתי הביתה ונתקלתי ישר באימא. אין לי מושג מה נאמר בינינו. רק הבזקים של גערות חסרות פואנטה. די מהר היא כנראה עזבה אותי לטובת שיחת טלפון שהגיעה אליה. אני זוכרת את צלצול המכשיר הביתי, אבל לא יותר מזה. הדקות הבאות נעלמו ממני לחלוטין, ובלי לדעת איך, מצאתי את עצמי פתאום יושבת על קצה המיטה בחדר שלי ובוהה שניות ארוכות בסימן ההודעות שלא נקראו על המסך המהבהב של הנייד.

"תשכח מזה, בוגד", כיביתי את הטלפון והעפתי אותו ממני בתנועה אלימה, כמעט שברתי אותו, "לא רוצה לשמוע את השקרים שלך".

ניסיתי לנחם את עצמי שאולי זה יהיה עבורי שיעור לחיים: בנים מסתוריים בעלי כריזמה של כוכבי קולנוע מפוקפקים ועיניים חודרות שמסוגלות להפיק עניין ואדישות בעת ובעונה אחת, באופן שגורם לך להסתחרר ולהאמין שאת אכן נראית מי שאת באמת ולא הצל הכבוי שכולם חושבים שאת – בנים כאלה לא באמת קיימים במציאות, ואם אחד כזה צץ ומופיע פתאום בסביבה ועושה קולות ידידותיים של מתעניין ואכפתי, בטוח זה כי יש לו מניע אפל.

"שומר הראש הפרטי שלי", כך כיניתי אותו במהלך היום כשעוד האמנתי שהוא שם בשבילי. "כמה מטומטמת את יכולה להיות, זוהר?" מלמלתי ושלחתי שוב מבט זועם לכיוון הנייד הכבוי.

במשך דקה ארוכה התאמצתי להיזכר בכל מה שהיה ביני ובין עידן החל מהרגע הראשון להיכרותנו, והגעתי למסקנה שבהתחלה הוא כנראה הפיק מהסרט שלי איזושהי תועלת לא ברורה ואחר כך התלהב מהאקשן שנוצר סביב הפרסום, אבל כשהיהלום נכנס לתמונה הכול השתנה מבחינתו. עבורו כל הקשר איתי היה סוג של משחק נצלני כדי לשים את ידו על "המלכה הירוקה", עד כדי כך שהיה מוכן להתיידד איתי ולגרום לי להאמין שיש לו כוונות עתידיות לגבי הקשר בינינו. טיפשה שכמוני. אתמול בערב הוא עוד ישב פה לידי בחדר בעיניים מושפלות ונשבע שאין לו שום עניין ביהלום, ומה הוא עשה שנייה אחרי שיצא מפה? איתר את המספר של שי אשר והעביר לו את המידע על הלנה. מה, לכל הרוחות, הוא חשב שיצא לו מזה? הוא באמת האמין ששי אשר יתחלק איתו ברווחים ממכירת היהלום שיצליח להוציא מהלנה מישקין אחרי עינויים? הוא כנראה מטומטם אפילו יותר ממני. ובכל מקרה התוכנית שלו לא הייתה שווה הרבה – שי אשר בכלל לא היה מודע לערך האמיתי של "המלכה הירוקה", הוא רק רצה להשיב למשפחתו את הכבוד האבוד שלה. סבתא רק במקרה נכנסה לתוך התוכניות שלו בזמן שחיפש את הלנה.

הכעס שלי עליו, שכבר התחיל להירגע, שוב התעורר. למרבה המזל שי אשר לא פגע בסבתא, והיא עצמה לא התרגשה ממנו, אבל מה היה קורה אם לא היינו מגיעים למגדלי אלרוז בזמן, מה הוא היה עושה לה? האם לעידן בכלל היה אכפת אם היא הייתה נפגעת? חתיכת זבל מסריח. לא מאמינה על עצמי שנדלקתי על היצור הזה.

דפיקה חזקה על הדלת הקפיצה אותי ממקומי, רק שזה לא יהיה הוא עכשיו, אני לא מסוגלת אפילו לראות את הפרצוף שלו, שלא לדבר על לנהל איתו איזושהי שיחת בירור מנומסת.

"אני עסוקה!" נהמתי לכיוון הדלת וניסיתי להיזכר מתי הצבע שלה השתנה מלבן לכתום זרחני, "תעזבו אותי בשקט!" זה עזר לי בדיוק לשנייה אחת, הנקישות פסקו, אבל אז ידית המתכת, שגם היא נראתה פתאום שונה מהרגיל – זהובה ומהודרת – ירדה ואפשרה לנועה מיתר־ניר לשעוט פנימה בלי שהייתה לי אפשרות לחסום את כניסתה.

"מי הכניס אותך לתוך הבית?" שאלתי, אבל היא אפילו לא טרחה לענות. במקום זה נעצה בי מבט מטורף ומיהרה לתפוס את זרוע ימיני. התספורת הבלונדינית המוקפדת שלה הייתה כעת פרועה לחלוטין, ואת החצאית הצמודה והז'קט המחויט שלבשה בפגישתנו הקודמת החליפו חולצת טריקו מקומטת ומכנסי ריצה מרושלים. כפכפי האצבע השקופים שנעלה השלימו את ההופעה המוזנחת – לא היה כל זכר לנעלי העקב היוקרתיות או לצמידי הזהב המרשרשים או לציפורניים הצבועות בלק אדום מתכתי. מה, לכל הרוחות, עבר עליה ביממה שעברה מאז פרסום הריאיון השקרי

שעשתה איתי?

"מהר!" אפילו הקול שלה נשמע הרבה יותר צווחני ממה שזכרתי, "אנחנו חייבות להספיק להגיע לאתר הצילומים לפני שהכול יקרוס". היא משכה אותי אחריה בכוח, ולי לא הייתה שום יכולת להתנגד, בעיקר בגלל שעד שהספקתי לפתוח את הפה ולשאול אותה על מה היא מדברת, הגענו לסט הצילומים של סרט מתנת יום ההולדת של סבתא. מוזר, הייתי בטוחה שכבר גמרנו עם זה מזמן. העפתי מבט סביבי. אולם הספורט המוזנח נראה הפעם כמו היכל הופעות קטן. שורות המושבים הראשונות היו מלאות באנשים שלא הכרתי, ועל הבמה עמדו בחוסר תזוזה מוחלט, כמו בובות בחלון ראווה, כמעט כל השחקנים שלי – היו שם קלריס וחבורת הלטאות שלה, בני דודי מתן ואופק, אבא ודוד איתן ואפילו נוי וחברותיה טרחו להגיע.

"חיכינו רק לך", שמעתי קול מאחוריי. זאת הייתה סבתא. היא בכלל לא אמורה להיות פה. "זה הולך להרוס את כל ההפתעה", רציתי להגיד לה, אבל נזכרתי שהיא כבר מזמן יודעת על הסרט. "עכשיו אפשר לעשות את זה כמו שצריך", הוסיפה סבתא והצביעה לעבר פינת הבמה המרוחקת, שבה הלנה מישקין ומני שושני עמדו והסתודדו. "הפעם היא לא תברח עם הכתר!" למרות כל מה שאמרה לי קודם, סבתא עדיין נשארה אובססיבית בעניין הזה. "למה עצרת את ההכרזה, מני שושני? תמשיך!" בזמן שהיא פנתה למני בשפה מצווה קלטתי פתאום שנועה מיתר־ניר כבר לא עומדת לצידי, במקומה עמדה דוקטור נאוה פריד־יהלומי ומאחוריה גבריאלה רובינשטיין. איך הן קשורות לפה?

"אנחנו מחכים לנער עם כרית הקטיפה ושרשרת היהלום", אמרה גבריאלה, ואני חיפשתי את עידן בעיניי. איפה הוא? האם הוא ניצל את ההזדמנות ונעלם עם הפרס?

"אני מאחורייך", שמעתי אותו פתאום. פניתי אליו במהירות. הוא עדיין לבש את אותם הבגדים מהבוקר – ג'ינס משופשף וחולצה בהירה. הקרע בשרוול הלך והתרחב מאז שנפרדתי ממנו סמוך לביתי. "החולצה שלך", אמרתי לו, והוא מיהר לשלוח יד ממששת לעבר הכתף החשופה שלו.

"תתקני אותה", אמר בקול המיוחד שלו, זה שנשמע כאילו נועד רק עבורי, "בבקשה".

"אין לי מחט..." התחלתי, אבל נאוה יהלומי־פריד דחפה לתוך ידי את קופסת התפירה הישנה שלה. "מחט בערמת שחת", היא אמרה והוסיפה עוד משהו, אבל התקשיתי לשמוע מכיוון שמוזיקה מחרישת אוזניים בקעה פתאום מכיוון הבמה. זה היה שיר פופ קצבי שלא לגמרי זיהיתי.

"מה אמרת?" שאלתי את עידן כשקלטתי את שפתיו נעות מבעד לרעש, אבל במקום לענות לי הוא ניסה לקחת ממני את קופסת העץ. הידקתי אותה אל גופי, והוא משך בכוח עד שהיא נשמטה מידי ותכולתה נשפכה על הרצפה. היו שם עשרות סלילי חוטים צבעוניים ואין־ספור כפתורים מכל הסוגים והגדלים. רציתי להתכופף ולהתחיל לאסוף את הכול בחזרה לתוך הקופסה אבל השיר המתנגן התחיל להשתלט עליי. תוך שנייה אחת נעלם הכול מסביבי, ונשארנו לבדנו רק אני וצלילי הבס הרועמים ומסביב חשכה.

מצאתי את עצמי שוכבת על כיסוי המיטה בחדר שלי ובוהה בצלליות המרקדות בתקרה בתוך מלבן האור הקטן שחדר מבעד לתריסים. המוזיקה המשיכה להלום אוזניי.

אני מניחה שכולם מכירים את השניות האלה בין השינה לערות שבהן עדיין לא ברור אם אנחנו בתוך חלום או מציאות, מין טשטוש גבולות נעים שהולך ומתפוגג ככל שהמוח חוזר לעבוד במתכונת הרגילה שלו.

החבר החדש של נוי, זה עם הטעם המוזיקלי המזעזע והאוזן החירשת, בא עם הרכב שלו לאסוף אותה לבילוי יום שישי – הצלחתי לבסוף להבין את מקור הצלילים שחדרו לתוך החלום, אבל התקשיתי להסביר את תחושת ההחמצה, כאילו התעוררתי שנייה לפני הסוף הטוב של החלום המוזר שלי. ניסיתי לעצום עיניים ולשוב לנקודה שבה נפסק החלום, אבל זה כמובן כבר היה מאוחר מדי. אין ברירה, תחזרי למציאות, האצתי בעצמי, עדיין שוכבת על הגב, "ושעידן הבוגד יישאר בתוך החלום ויחפש שם בלעדיי מחט בתוך ערמת הכפתורים בשביל השרוול הקרוע שלו".

ואז זה הכה בי. "לעזאזל!"

התיישבתי בכזאת מהירות עד שהחדר התחיל לרקוד סביבי לכמה שניות, אבל לא אפשרתי לזה לעצור אותי. הזיכרון המודחק הצליח להשתחרר מתוך תת־המודע, ולי לא הייתה שום כוונה לתת לו לחזור לשם שוב.

הצלחתי להגיע לארגז ההפתעות האבודות שעמד בפינת החדר בשתי קפיצות אתלטיות מרהיבות. איזה מזל ששמרתי

עליו מפני הניסיונות החוזרים ונשנים של אימא בשנים האחרונות להשליך אותו ואת תכולתו לאשפה! זה היה המחסן הגדול של כל היצירות הלא גמורות, הספרים הקרועים, המשחקים השבורים, האוספים הפרטיים שלי, כל מה שאני, עם האופי האגרני שירשתי מסבתא, הצלחתי להציל מהשמדה. "בבקשה שזה יהיה פה", התפללתי בזמן שרוקנתי את תכולת הארגז בערמה שהלכה וגבהה על הרצפה, ואז, כשכבר התחלתי לחשוב שאין סיכוי, ראיתי אותה מונחת בתחתית, מלבנית, חומה ומעט מכורסמת בפינות. היא הייתה קטנה בהרבה ממה שזכרתי מהפעם האחרונה ששיחקתי בה לפני שנים כה רבות: קופסת התפירה הישנה של סבתא.

מוזר, את קופסת הפח עם ציור הפרחים הסגולים שהעניקה ללב ולי זכרתי, ואילו המתנה השנייה שהעניקה לנו באותה הזדמנות, קופסת התפירה העתיקה, השתכחה ממני לחלוטין. לב לא רצה אותה, נזכרתי פתאום. "זה צעצוע של בנות!" הצהיר אחרי שבדק את תכולתה, כך שאני זכיתי להיות הבעלים היחידים של הנכס חסר השימוש אשר סבתא סילקה מביתה בתקופת השיפוץ הגדול. מבחינתי היה מדובר באוצר בלום. היה בקופסה משהו שעורר את הדמיון הילדותי שלי, אולי המבנה הייחודי שלה: שלוש קומות של מגירות שנפתחו משני הצדדים כמו מדרגות סודיות מלאות בהפתעות, ואולי היו אלו החפצים הקטנים הקסומים שהתחבאו בתוכה: קופסת מחטים בגוון כחול שקוף, כרית סיכות ורודה, מלכותית, פיסות בד שהיה אפשר לעצב באמצעותן בגדים לאוסף הבובות שלי, שני אצבעונים מוזהבים, סלילי חוטים בכל הצבעים, ואולי בכלל היה זה האוצר הגדול מכולם שמילא את המגירה שבתחתית הקופסה: אוסף הכפתורים. כל כך הרבה דברים יכולתי לעשות בשפע הצבעוני הזה, שקצת הזכיר תיבת אוצרות של שודדי ים, אבל, היה שם משהו נוסף שהצית את הדמיון של הילדה הקטנה אשר שיחקה בקופסת התפירה של סבתא שלה, משהו המזכיר בצורתו דמעה קרירה ומנצנצת. משהו שלא קשור לעולם התפירה שנדחף, כנראה בטעות, בין שפע הכפתורים ונשתכח שם כמעט לנצח.

כף היד שלי הייתה כעת גדולה בהרבה מכף ידה של הילדה הקטנה שהייתי, הייתי צריכה לכווץ אותה בכוח כדי להגיע לקרקעית המגירה האחרונה בקופסת התפירה ולנבור שם בין הכפתורים הרבים, אבל המאמץ השתלם כשחשתי בקצות אצבעותיי במגע הקריר של אבן שפעם, לפני הרבה שנים, נחצבה ממעמקי כדור הארץ. שלפתי אותה בעדינות ועטפתי אותה באגרופי.

רק אחרי שלקחתי נשימה עמוקה העזתי לפתוח מחדש את כף היד ולהתבונן.

"שלום לך, הוד מעלתך 'המלכה הירוקה'", מלמלתי בשקט. ולמרות סערת הרגשות המוחשית שתקפה אותי, עדיין לא הייתי משוכנעת לגמרי שאני לא ממשיכה לחלום את החלום שזה עתה האמנתי שהתעוררתי ממנו.

פרק 24

אין לי מושג כמה רגעים ישבתי כך על הרצפה ובהיתי בפלא המנצנץ בכף ידי. החשכה, ההתרגשות והחלום שהתעוררתי ממנו גרמו לי לאבד לחלוטין את תחושת ההתמצאות בזמן. לא היה לי מושג מה השעה, אם אני נמצאת בתחילתו של ערב שישי או אולי בכלל אלו השעות הקטנות של הלילה, לפני הזריחה של שבת בבוקר, ובעצם גם לא היה לי אכפת, אפילו הרעב שהתחיל לכרסם בבטני לא הצליח לגרום לי לנתק את עיניי מהיהלום הירוק. כל כך יפה, כל כך צלול. שרשרת הזהב נותקה ממנו ונעלמה, כנראה לתמיד, אך היה די ברור שהיא חסרת משמעות פה. "איך בכלל היה אפשר לחשוב שמדובר באבן חן זולה?" תהיתי. כעת, לאחר שהסכר במוחי נפרץ, נזכרתי איך בתור ילדה קטנה הייתי נוהגת לשפוך החוצה את אוסף הכפתורים, מתנתה של סבתא, ולדרג אותם מהפשוט ליקר. "המלכה הירוקה", למרות גודלה המרשים, הייתה תמיד ממוקמת קרוב לתחתית. לא היה לה שום סיכוי מול הכפתור השקוף בעל כתם הצבע האדום הכלוא בתוכו, או מול צמד הכפתורים המוזהבים עם חריטת הפרפר העדינה במרכזם. אני מניחה שרבים בטח יתהו כיצד כפתור בשקל יכול לנצח יהלום ששווה מיליוני מיליונים, והתשובה היחידה שאוכל לענות היא שמתברר כי כבר בגיל צעיר לא הייתה לי היכולת להבדיל בין עיקר לטפל.

ולחשוב שכל הימים האחרונים הייתה לי הרגשה שהתכשיט שענדה הלנה בתמונה שנמסרה לי נראה מוכר. חשבתי שנתקלתי בתמונה שלו באיזו אנציקלופדיה ישנה או בתוכנית היסטורית בטלוויזיה, ולרגע לא עלה בדעתי שכמעט עשר שנים אני ישנה איתו באותו החדר. איזה עולם מוזר!

מישתי באצבעותיי את הפאות המלוטשות בסימטרייה מושלמת ובחנתי מכל הצדדים את ניצוץ האור שפרץ מבעדן. איך דבר יפה כזה יכול להיות מקולל? תהיתי בחולמניות ומיד הזדקפתי בבהלה. לעזאזל! בבת אחת קלטתי כי עובדת היותי הבעלים של "המלכה הירוקה" הטילה קללה איומה על חיי.

זה בהחלט יכול להסביר הרבה דברים. אפשר בהחלט להגיד שהחיים שלי לא משהו בכלל. שום דבר לא בא לי בקלות. אף אחד לא סופר אותי או טורח לגלות מה עובר לי בראש. אני חסרת יכולת לגרום לאחרים להתעניין בי. הכול תמיד מתפקשש לי, אין הזדמנות שאני לא מחמיצה וכשכבר קורה לי משהו טוב, הוא חייב להתקלקל מהר מאוד. חשבתי על עידן והנסיבות העקלקלות שהכניסו אותו לחיים שלי. איזה סיכוי היה לי איתו מלכתחילה? נערה עלובה ומקוללת כמוני שנדלקה על ההיפוך המוחלט שלה. ההתפעמות שעטפה אותי בדקות האחרונות התחלפה במהירות במרירות. "הכול בגללך", מלמלתי לכיוון "המלכה הירוקה" ושמטתי אותה בגסות על הרצפה. שלושים מיליון דולר או כמה שזה לא יהיה עדיין לא שווים את תחושת הבדידות הגדולה שמלווה אותי כל כך הרבה זמן.

אני צריכה לחשוב, אמרתי למלכה הזרוקה, אחרי שנייה נוספת של התבוננות בה, כאילו המתינה בסבלנות להחלטתי ביחס לגורלה, ובלי לבזבז עוד זמן יצאתי מהחדר. קיוויתי שאולי אחרי שאוכל משהו אצליח לקבל החלטות ביתר שיקול דעת.

הייתי מורעבת. הפעם האחרונה שבה נכנס מזון לפי הייתה מוקדם בבוקר, וזה היה כל כך מזמן. העפתי מבט בשעון של התנור. עשר וחצי בערב. הבית נראה עזוב מיושביו. הכלים השטופים של סעודת שישי התייבשו להם על הרשת, ובמקרר מצאתי רק שאריות. היה נדמה שכולם די שכחו מקיומה של בת משפחתם המקוללת אשר שנת אחר הצהריים הטרופה שלה התארכה יותר מדי.

"יותר טוב ככה", מלמלתי לפני שנעצתי את שיניי בשוק העוף הקרה ששלפתי מתבנית האלומיניום.

כשחזרתי לחדר "המלכה הירוקה" חיכתה לי בדיוק באותו המקום שבו עזבתי אותה, עדיין צלולה, יפהפייה ומרוחקת, נטלתי אותה שוב בין אצבעותיי. "מה אני עושה איתך?" שאלתי ונעניתי בנצנוץ מלכותי. נשכבתי על המיטה, גם הפעם בלי לטרוח להסיר את הכיסוי, והנחתי את היהלום סמוך לראשי. "מחר", הבטחתי, "מחר בבוקר נחליט". אני די בטוחה שתוך שנייה נרדמתי מחדש, והפעם בלי חלומות חסרי היגיון עלילתי.

כשפקחתי את עיניי בפעם הבאה, השמש כבר התמקמה די גבוה בשמיים. הדבר הראשון שעשיתי היה לשלוח יד לכיוון היהלום כדי לבחון אותו מחדש, הפעם באור יום, אבל נתקלתי באוויר ריק.

"את מחפשת את זה במקרה?" שאל אותי קול נמוך מצידו השני של החדר. הקול שהכי לא רציתי לשמוע באותם רגעים. פניתי לשם במהירות.

עידן ישב על כיסא הנדנדה בנינוחות מרגיזה. העיניים החומות שלו הביטו בי במבט לא לגמרי מפוענח שהייתה בו תערובת של רצינות וציניות. בכף ידו המושטת לכיווני הייתה מונחת לה בשלווה אדישה הסיבה לכל מה שהניע את מאורעות השבוע האחרון שלנו, "המלכה הירוקה" הנעלמת.

***

המהירות שבה הצלחתי לזנק ולחטוף אותה ממנו הייתה מעבר לכל דמיון. "מה אתה עושה פה?" אין לו מה לעשות חוץ מלבהות בי ישנה? מה נסגר עם הבן אדם? רציתי לדחוף את האוצר הפרטי שלי לתוך החולצה, הרחק מעיניו, אבל חששתי לעשות תנועה שתעורר את חשדו. אולי הוא עדיין לא קלט מה בדיוק הוא אחז בידו זה עתה, קיוויתי.

"הנייד שלך מנותק מאתמול", הוא ענה בקול רגוע יחסית לאדם שבחן כרגע מקרוב את הדבר הכי יקר שאי־פעם יזכה לראות בחייו, "אז באתי לבדוק שאת בסדר, שלא ניסית ל..."

"להתאבד?" טוב שהוא לא נסחף. אפילו גילוי העובדה שמוטלת עליי קללה איומה לא יצר אצלי מחשבות אובדניות, אז בגלל נער אינטרסנט שערבב לי את הלב לכמה רגעים אני אקצר לעצמי את החיים? הבן אדם בהחלט עף על עצמו.

"התכוונתי ש... את יודעת..." כעת המבוכה החליפה את מבטו הבטוח, "מה זה הדבר הזה שהשארת ליד הראש שלך?" הוא הסיט את השיחה לנושא אחר בחדות, "ממש מזכיר את היהלום מהתמונה של הלנה". עיניו עקבו בדריכות אחר אצבעותיי שהתהדקו סביב היהלום הירוק.

אני מקווה שאולי בעתיד אצליח לפענח את האופן המוזר שבו פועל המוח האנושי. איך קורה שהדבר אשר אנחנו משקיעים את מיטב האנרגייה שלנו בחיפוש אחריו נמצא ממש מול עינינו ועדיין אין לנו יכולת לקלוט את זה?

"זה?" ניסיתי להכניס נימה אגבית לדבריי, בליבי החלטתי שעד שלא אדע מה הכוונות האמיתיות שלו לא אגלה לו את האמת על היהלום, "זה סתם משהו שמצאתי כשתכננתי את הסרט, לא נראה לי שזה שווה משהו". פתחתי את אגרופי, והמלכה נשמטה על המיטה בנחיתה רכה. "לא היית צריך לבוא". הייתי בכלל אמורה לכעוס עליו עכשיו, אבל אני מניחה שגילוי היהלום השכיח ממני הרבה דברים, למשל את העובדה שהוא בגד באמוני.

"ברחת ממני אתמול לפני שהספקתי... בבקשה תני לי עכשיו הזדמנות להסביר". הוא כנראה ציפה להתנגדות עזה ולכן לקח הפסקה ארוכה, מאפשר לי להביע מחאה. כשזה לא קרה הוא נשם נשימה עמוקה לפני שירה לכיווני: "לא שיקרתי כשאמרתי לך אז שהצלת את החיים שלי, זוהר". פתאום הבנתי עד כמה אני אוהבת לשמוע את השם שלי יוצא מבין שפתיו. האופן שהוא מדגיש ברכות כל הברה, זו־הר, גורם לאיזושהי תזוזה לא רצונית בתוך הלב שלי, חשבתי בזמן שהוא המשיך לסקור את הנמשים שעל אפי במבט בוחן, ממש כמו ביום הראשון להיכרותנו. "הייתי בצרות גדולות", המשיך, "היה איזה בלגן שיצא משליטה, משהו שנגררתי לתוכו בלי שרציתי בכלל".

אני מודה שהוא הצליח למשוך את תשומת ליבי. הייתה לי הרגשה שהפעם אזכה לשמוע ממנו את כל האמת מאחורי המוטיבציה הלא ברורה שלו להתחבר אליי ואל פרויקט "המלכה שלא הייתה". הוא קלט את העניין שניעור בי והמשיך בטון הרבה יותר מעודד: "היה סכסוך בין מישהו מהחבר'ה שלי וחבורה אחרת מחולון, אני אפילו לא מכיר אותם, רק באתי לעזור לחבר ההוא, לא יותר, אבל כשהעניינים התחילו להתחמם שכחתי שזה לא העסק שלי והפכתי להיות חלק פעיל בבלגן. באיזשהו שלב מישהו מהם ניסה לחנוק אותי, והתגובה שלי שלחה אותו לבית חולים עם חשש לקרע בטחול. זאת הייתה הגנה עצמית, אבל זה לא עניין אף אחד, כי עם המזל המחורבן שלי, האבא של הזבל הוא בכיר במשטרה, ופתאום כולם החליטו שדווקא המקרה שלי צריך להיות דוגמה לכל הנוער במדינה". הוא עצר כדי לבדוק אם אני עדיין מקשיבה והבליע חיוך מהיר כשקלט את הניסיון שלי להיראות פחות להוטה לשמוע את ההמשך. "המשפחה של החרא הקטן ממש התאמצה פה, ואם הייתי טיפה יותר מבוגר, היו גם מצליחים להכניס אותי לכלא נוער. במקום זה קיבלתי

הגבלות מכאן ועד הודעה חדשה: אני חייב להיפגש עם קצינת מבחן באופן קבוע, להשתתף פעם בשבוע בקבוצה של שליטה בכעסים, אסור לי להבריז מבית ספר, ואני גם צריך להוכיח להם שהשתניתי ושאני פעיל בפרויקטים חברתיים, אם לא אעמוד בתנאים, יכניסו אותי למוסד סגור. ואם לא מספיק שכל העולם נגדי", הוא התנשם במהירות, "אימא שלי, במקום להיות שם בשבילי כשאני הכי למטה, החליטה שהחברים שלי משפיעים עליי לרעה ועדיף לי להיות רחוק מהמקום שהסתבכתי בו, או במילים אחרות, החליטה להעיף אותי מהבית כמה שיותר רחוק ממנה, אז היא שלחה אותי לגור בינתיים פה, אצל אבא שלי והאישה החדשה שלו. נתקעתי להם באמצע החיים כמו עצם בגרון, אבא שלי לא שם עליי בכלל ואשתו... עדיף שלא נדבר עליה בכלל. אימא שלי לא מוכנה שאני אחזור הביתה עד שקצינת המבחן תדווח לבית המשפט שמבחינתה אני עומד בתנאים ואפשר לסגור את התיק שלי. את מבינה באיזו נקודה דפוקה בחיים שלי את ואני נפגשנו?" הוא שוב עצר והתבונן בי בציפייה.

הנהנתי. בתוכי התחילה לבעבע תחושה חמוצה. עם כל מה שהוא עבר הוא בכל זאת מת לחזור לחיים הישנים שלו, חשבתי.

"אחרי שעברתי דירה הדבר היחיד שרציתי זה לעוף מפה כמה שיותר מהר", הוא אישר את תחושותיי. "הבנתי שאני חייב לעמוד בתנאים כמה שיותר מהר. לא עניין אותי שום דבר אחר, וברור שלא התכוונתי להתחבר לאף אחד. יש לי בערך מאה אלף חברים, אני לא צריך כרגע להוסיף חדשים לאוסף, בטח שלא מהכיתה ההזויה הזו שהצניחו אותי אליה".

ולחשוב שזאת סוג של שיחת התנצלות. הוא לא היה יכול לחשוב על דרך פחות מעליבה כדי להבהיר עד כמה הוא לא מעוניין לנשום את אותו האוויר שאני נושמת? הכיתה שלנו הזויה? אפשר לחשוב מה היה לו שם בבית. למה בדיוק הוא מתגעגע? לחברים שלו שסיבכו אותו בצרות? למלחמת הכנופיות שלו? נשכתי את שפתיי ולא אמרתי כלום. שיסיים לדבר ושילך, גם ככה כבר אין לי יותר ציפיות ממנו.

"אבל אז הושיבו אותי לידך, ואת היית משהו אחר... אני לא יודע איך להסביר את זה... שונה מכולם שם... את מבינה למה אני מתכוון?"

"לא ממש".

הוא השתהה מעט עד שענה, כמחפש את המילים הנכונות. "כולם שם משחקים, כאילו הם דמויות בסרט, כל אחד חושב שיש לו תפקיד בהפקה הדמיונית של הפסיכית הזאת, קלריס, ורק את היחידה שם שלא זרמה עם הקטע הזה. אני לא סובל בני אדם מזויפים, ואת היית הדבר האמיתי היחיד בכל הכיתה הזאת. את לא מושפעת כמו האחרים שם".

"ואת זה קלטת שנייה וחצי אחרי שנכנסת לכיתה?"

"זהו, שלא", אם זיהה את הטון העוקצני, הוא הצליח להסתיר את זה היטב. "בהתחלה לא חשבתי עלייך בכלל ורק רציתי לנצל את הסרט של סבתא שלך כדי להראות לקצינת מבחן שאני משתתף בפעילות חברתית בכיתה. בגלל זה רציתי שתעלי את זה ליוטיוב ושתכתבי שזה קשור לפעילות של בית הספר, ורק אחרי שהתחלנו..."

"וכשביקשת ממני לצלם אותך משחק כדי לשלוח לחברה שלך זה היה אמיתי או גם חלק מהמזימה המופלאה שלך?" התפרצתי לדבריו. למרות שכבר בהתחלה הבנתי שהוא מנצל אותי למען איזושהי מטרה לא ברורה, בכל זאת היה מכאיב לשמוע את זה יוצא מפורשות מפיו.

"בקשר לזה", לפי המבוכה החדשה שנרשמה על פניו הסקתי שהוא כנראה לא היה מוכן לשאלה הזאת, "אין לי חברה, זאת אומרת, הייתה לי, אבל נפרדנו כשעברתי לפה. בכל אופן סתם המצאתי את עניין החברה. זה היה תירוץ כדי שתצלמי ותשלחי לי. היה לי חשוב לדעת שאני משחק בסדר בסרט. לא הייתה לי סבלנות לחכות עד שהסרט יהיה מוכן ולא רציתי לספר לך שאני שולח את זה לקצינת מבחן וגם כי..." הסומק בפניו העמיק באופן כמעט חינני, "רציתי להרחיק ממני את קלריס והבנות. הן לא הפסיקו לזמזם סביבי ועלו לי על העצבים".

"אה". אני מניחה שאף מילה אחרת לא הייתה מצליחה לתאר את מה שהרגשתי באותו הרגע.

"בקיצור", עידן מיהר לדלג על מכשול החברה הדמיונית, "התוכנית שלי די הצליחה, קצינת המבחן שלחה לי הודעה שאני בכיוון הנכון וכבר הרגשתי שדברים מתחילים להסתדר, אבל אז, אחרי שהעלית את הסרט לאינטרנט, בצק חצי אפוי נכנס לתמונה ואיים עלייך. זה שינה את הכול מבחינתי. את לא אשמה בצרות שלי, ולא רציתי שתיפגעי בגללי. איך ששלחת לי את ההודעה שלו רצתי אלייך כדי לנסות לתקן את הנזק ובמקום לתקן, רק נגררנו שנינו לתוך הסיפור ההזוי

הזה של היהלום הירוק. את מבינה? לא רק שלא עצרתי את זה בזמן, אלא גם לא הייתי שם בשבילך כשהכתבת מהטלוויזיה ניצלה אותך בריאיון וכששי אשר העלה אותך לרכב שלו ואיים עלייך, וכשהלנה פרצה לבית של סבתא שלך ותקפה אותך. אין לך מושג כמה נבהלתי כשראיתי את הסימן של המכה על הפנים שלך. הבנתי שכל הסיפור עם הלנה והיהלום הסתבך בגללי ושאני זה שחייב לשים לזה סוף".

"בגלל זה התקשרת לשי אשר?" לא שסלחתי לו על שפעל מאחורי הגב שלי, אבל הייתי חייבת להודות שמצאה חן בעיניי העובדה שהוא דאג לי. תיהני מהרגע כל עוד את יכולה, אמרתי לעצמי. ידעתי היטב כי בשנייה שהוא יקלוט ש"המלכה הירוקה" נמצאת בחזקתי הוא יצטרך להוכיח את עצמו בכל הנוגע לדאגה שלו כלפיי. כאן יתגלו הכוונות האמיתיות שלו. הכנתי את עצמי לעובדה שאני עומדת להתאכזב בענק. שוב.

עידן, בינתיים לא מודע למזימה שלי לחשוף אותו, הנהן. "בסך הכול התכוונתי שהוא יטפל בהלנה לפני שהיא תפגע בך. לא אמרתי לך קודם כי לא רציתי שתתבאסי, אבל ממש לא התלהבתי מהתוכנית שלך להפגיש בין הלנה לגבריאלה הפסיכית והאח המוזר שלה. את ואני פגשנו אותם יומיים קודם, והם לא ממש לא עשו עליי רושם שהם יכולים להשפיע במשהו על הלנה. דווקא שי אשר נשמע לי, לפי מה שסיפרת, אחד שמקשיבים לו. רציתי שהוא יתפוס אותה בזמן שאנחנו נהיה שם, יכריח אותה להחזיר את היהלום ויגמור עם הסיפור העתיק הזה. הבנתי ממך שסבתא שלך לא אמורה להיות שם בכלל, לכן לא תיארתי לעצמי שהיא תחזור לבית שלה ושהוא יקדים ויפגוש אותה, וגם אז עדיין לא ידעתי שהלנה העבירה את 'המלכה הירוקה' לסבתא שלך כבר מזמן, וששי אשר בכלל לא יודע על הערך האמיתי של היהלום, בקיצור..." הוא נאנח.

"לא חשבת עד הסוף". בדיוק כמוני. "למזלך העניינים הסתדרו בסופו של דבר, כי אם היה קורה משהו לסבתא שלי..." עצרתי.

הוא הרכין את ראשו. "אני יודע", מלמל בשקט, "מצטער". ואז, לפני שהספקתי להגיד מילה, הוא התקרב אליי למרחק שלא אפשר לי לחשוב בבהירות. "יצאתי אידיוט, אבל אני לא רוצה לאבד בגלל זה את מה שיש בינינו. חשבתי על זה הרבה ואני..."

"היהלום נמצא אצלי", אמרתי במהירות לפני שהוא יגיד משהו שיגרום לי לאבד סופית את שיקול הדעת. "מזמן". ולפני שהוא הספיק להשחיל מילת פליאה הרמתי את "המלכה הירוקה" והנחתי אותה בכף ידו. "שיקרתי לך מקודם. זה לא סתם משהו זול שמצאתי לפני שצילמנו את הסרט".

בזמן שסיפרתי לו כיצד גיליתי את האוצר שהיה טמון בקופסת התפירה הישנה של סבתא עקבתי בעיניי אחרי מבטו הנדהם, שנע לסירוגין ביני ובין היהלום. לרגע קצר היה נדמה לי שאני רואה באישוניו את ההשתקפות הירוקה של המלכה ממש כמו סימני דולרים בדמויות מצוירות. כל המילים היפות שאמר לי זה עתה, הדאגה לשלומי, החרטה על פזיזותו, החברה שלא הייתה, העובדה שראה אותי כאדם אמיתי, נעדר זיוף, הרצון שלו להמשיך לשמור על קשר איתי וכל הרמזים שלו על כוונותיו כלפיי, דבר מכל זה לא משתווה באיכותו למה שאחז כעת בידיו. האם בכלל קיימת אפשרות להישאר נאמן להצהרות שלך כשבין אצבעותיך מתגלגל חפץ נדיר כזה? הוא בטוח חושב עכשיו על דרך מתוחכמת להעביר אליו את היהלום, הסקתי כששקלטתי עד כמה התארכה שתיקתו לאחר שסיימתי לדבר.

"נו? מה קפאת?" האצתי בו, "מה יש לך להגיד?"

הוא המשיך לשתוק עוד שניות ארוכות, והיה נראה שהוא לא לגמרי מקשיב לי. אף שציפיתי שכך יהיה, התקשיתי להשתלט על האכזבה שהחלה לתסוס בתוכי. "המלכה הירוקה" הביסה אותי בלי קרב, הבנתי ומיד אחר כך הגעתי להחלטה. "קח אותה במתנה", אמרתי, מנסה להשתלט על הרעד בסנטרי, "אני לא צריכה אותה. כל החיים שלי מקוללים בגללה".

כנראה משהו במילים האחרונות שלי שחרר את הכישוף. עידן הרים את עיניו המהופנטות מהיהלום הירוק ונעץ אותן עמוק בתוך עיניי. "מקוללים? החיים שלך? על מה את מדברת?"

רציתי לענות לו אבל גוש פתאומי הופיע בגרוני וחסם לי את מיתרי הקול. אל תבכי, התחננתי לעצמי בלי קול, אבל זה כבר היה מאוחר מדי, הראייה שלי התחילה להתערפל מהדמעות שהתאספו בתחתית העיניים. הזעזוע שנרשם על פניו של עידן לא ממש עזר לי להשתלט על עצמי. "אל תבזבז את הזמן שלך עליי", הצלחתי לבסוף למלמל בשקט והצבעתי

על הדלת, "בבקשה תלך". בכי רציני עומד לפרוץ פה. ספק אם הוא יעמוד בזה.

אבל הוא נשאר. "בוא'נה, את דפוקה", אכן מילות נחמה מתאימות לסיטואציה, "אם היה לי רבע מהכישרון שלך ומהשכל שלך ומחוש ההומור שלך ואומץ הלב שלך, ומהיכולת שלך לגרום לאנשים להרגיש טוב עם עצמם, שלא לדבר על זה שאם הייתה לי את המשפחה שלך שאוהבת אותך ושכל כך אכפת לה ממך, בניגוד להורים שלי שזורקים אותי מאחד לשני בלי לחשוב פעמיים, ואם היה לי את החיוך הזה עם הגומות והנמשים שמטריפים לי את המוח ואת הצחוק המתגלגל שלך, שנראה לי שקצת התמכרתי אליו, אז..." הוא השתתק כשקלט שאיבד את התחביר ההגיוני של המשפט.

"אז?"

גם הפעם הוא לא מיהר לענות, עיניו התכווצו כעדות לחשיבה מאומצת. "בעצם, יודעת מה?" שוב התקרב אליי, ולרגע קצר חששתי שאיאלץ להרטיב את חולצתו בדמעותיי, "אם חושבים על זה לעומק, כולנו מקוללים. נולדנו ככה. השאלה היא", בלי שהייתי מוכנה לכך הוא תפס בידו הפנויה את כף ידי והניח עליה את היהלום, "מה אנחנו עושים עם הקללה הזאת?" הוא סגר את אצבעותיי סביב "המלכה הירוקה" ועטף אותן בשתי כפות ידיו. הרמתי אליו את עיניי הרטובות ונתקלתי במבטו החם. הוא עומד לנשק אותי, חשבתי והרגשתי שהלב שלי איבד לחלוטין את השליטה על קצב הפעימות שלו. אבל עידן רק המשיך להביט בי במבט הממיס הזה שלו.

"היהלום הזה שייך לך", אמר לאחר דקה ארוכה של שקט, "ורק את תחליטי מה לעשות איתו". ובלי להוסיף מילה הסתובב ויצא.

פרק 25

את היממה הבאה בילינו "המלכה הירוקה" ואני רוב הזמן לבדנו, אם כי מדי פעם יצאתי מהחדר כדי לשלוח אותות חיים, הצטרפתי לארוחות, עשיתי את עצמי מתעניינת בסיפורים על החבר החדש של נוי, אפשרתי לאימא לסיים את סדרת הנזיפות על רקע ההיעלמות שלי מיום האתמול ואפילו הרשיתי לעצמי להבליע חיוך כשהיא עברה לספר את החדשות החמות על החברים החדשים שצצו בחייה של סבתא: הלנה מישקין הנעלמת ומני שושני המנחה השובב מהעבר הרחוק. מתברר שבזמן שברחתי מעידן לתוך החלום ההזוי שלי, סבתא והצמד חמד בילו את אחר הצהריים של יום שישי בנעימים בביתה ההפוך, השלימו פערים, העלו חוויות מהתחרות ההיא, ובתוך שעות מעטות הפכו לחבורה מגובשת. סבתא הגדילה לעשות ואפילו החליטה לקצר את שהותה אצלנו ולחזור לביתה כדי שתוכל לארח שם את חבריה החדשים בהמשך השבוע.

"היית מאמינה?" שאלה אימא, שעדיין לא החליטה אם היא מרוצה מההתפתחות החדשה או מתנגדת לה, "היא מתכננת לצרף אותם לטיול מסביב לעולם, זה שקיבלה בתור מתנה מאיתנו ליום ההולדת שלה. אני אפילו לא רוצה לדמיין איזה סקנדל הולך להתפוצץ פה כשהיא תגלה שההזמנה לטיסה כבר מזמן לא בתוקף". ענני דאגות חדשות צצו בחיי בני משפחתי המורחבת, כך שאיש לא חשד בי שאני מסתובבת ביניהם כשברשותי חפץ קטן ומקולל וסוד גדול ששווה מיליונים.

גם המהומה המתפתחת בקבוצת הווטסאפ הכיתתית משכה את תשומת ליבי בחלק מהזמן. "גלילה", עוד חברה בכירה בלהקת הלטאות של קלריס, כתבה בקבוצה שהיא חייבת כסף דחוף בלי לפרט לאיזו מטרה וביקשה רעיונות – התגובות שקיבלה התחילו בצורה עניינית, לאט־לאט הפכו לציניות ומרושעות ומשם הדרך לעלבונות בשפה נמוכה הייתה קצרה מאוד. כל שנייה הטלפון צפצף עם קבלת הודעה חדשה, והיה נראה שלכולם יש מה לומר בעניין. בדרך כלל הדיונים האלה עוברים לי מעל הראש, באמת שאין לי מה לתרום להם, אבל הפעם, אולי כדי לברוח מהבלגן שמילא את המחשבות שלי, החלטתי להתערב. **גלילה**, כתבתי לאחר שהעתקתי את הווטסאפ שלה מחדש, **מעוניינת ביהלום נדיר ששווה מיליונים? מצאתי אתמול ואין לי מה לעשות איתו.** תיארתי לעצמי שגם ככה השטות הזאת תיבלע בין ים התגובות, אבל מיד אחרי ההודעה שלי השתרר שקט מוחלט בקבוצה. כמובן. בטח אף אחד לא הבין מי זאת כותבת מהמספר הלא מזוהה שצץ להם פתאום, בסוף כיתה ט', בקבוצת הווטסאפ הכיתתית. רק אחרי חמש דקות קלריס כתבה **חחחח**, ומיד אחריה שלחו האחרים אימוג'י ברמות צחוק משתנות. מובן שלא לקחו את ההצעה שלי ברצינות אבל אני מודה שלמרות זאת נהניתי מהיחס. אולי טעיתי כל הזמן, והם כן יודעים שאני קיימת?

אבל כל אלה היו רק היו הסחות דעת מהדרמה האמיתית שהתרחשה אצלי בראש. רוב הזמן התבודדתי עם היהלום הירוק, מנסה למצוא מענה לשאלה: מה לעזאזל אני עושה איתו?

הבנתי שעידן לא מתכוון לעזור לי פה. הוא השאיר בידי את ההכרעה, ואפילו שהתבאסתי שהוא תפס מרחק לא יכולתי שלא להעריך את זה שבדרכו המעצבנת הוא בוטח בי שאצליח להתמודד עם הקללה בכוחות עצמי. אני דווקא לא סמכתי על היכולת שלי להגיע להחלטה הנכונה. להשמיד או לשמור? חששתי שכל דרך פעולה שאבחר בה תגרום לי להתחרט עליה בעתיד.

בסוף החלטתי לא להחליט. נועה מיתר־ניר, בעוד ניסיון אובססיבי לשכנע את סבתא להתראיין, שלחה לי ווטסאפ מפציר: **תדברי איתה בבקשה, כולנו רוצים צדק לאילנה הנקין!** ואני התחלתי לחשוב על זה שאמנם האישה חסרת המודעות הזאת לא מעודכנת בהתפתחויות האחרונות, אבל בעצם הצדק עדיין לא לגמרי הושלם. בסופו של דבר "המלכה הירוקה" שייכת לסבתא ולא לי. היא זכתה בה כדין. ככל שהעמקתי בעניין השתכנעתי שהיא העניקה לי את קופסת התפירה מבלי לבדוק את תוכנה. כנראה זרקה לתוכה את התכשיט זמן קצר לאחר שנשלח אליה מהלנה ומאז שכחה מקיומו. היא זאת שצריכה להכריע מה יעלה בגורל היהלום הירוק, החלטתי בסופו של יום התלבטויות ארוך במיוחד.

למחרת בבוקר הזהירה אותי אימא, כנראה מתוך הרגל, מהרפתקאות שלא כוללות את האישור שלה ומיד אחר כך שיגרה אותי לבית הספר. ואכן לשם התכוונתי להגיע, אחרי שאעבור בביתה של סבתא ואסגור איתה את הפינה של היהלום הנעלם. מבחינתי זה היה עניין בעל עדיפות עליונה. כל רגע ללא הכרעה משאיר אותי ואותה נתונות להשפעת קללת "המלכה הירוקה".

מאחרת בחצי שעה, כתבתי לעידן לפני שפניתי לרחוב של סבתא ואחרי הרהור נוסף הוספתי: **חכה לי** בתוספת אימוג'י של ידיים מתחננות ופרח.

לקח לו בדיוק שלוש שניות לשלוח לי בחזרה פרצוף מחייך עם עיני לבבות.

מכיוון שכבר זכיתי לקבל ממנו פרצוף כזה חיכיתי להודעת ה"אופס, התבלבלתי" שלו, וכשזה לא קרה הרגשתי שחיוך חמים מתפשט בתוכי. מה יכול להשתבש בשבוע שמתחיל בסמיילי מאוהב? תהיתי ובתוך פחות מדקה קיבלתי תשובה.

את הצעקות שמעתי הרבה לפני שהתקרבתי לאתר הבנייה המפלצתי שגדל במהירות ליד ביתה של סבתא. הרחוב הקטן היה חסום בשלושה מערבלי בטון, כל אחד מהם נמצא בשלבים שונים של פעילות, מסביבם אין־ספור פועלים מתרוצצים כמו נחיל נמלים עצבני ובמרכז ההתרחשות כמובן, מלכת הצפון, העמק וההר החדשה, או בשמה המוכר יותר, סבתא אילנה. האם באמת האמינה שצעקות האימה שלה יצליחו לעצור את מלאכת יציקת הבטון מעל קומות החניון התת־קרקעי של הפרויקט? היה כמעט נוגע ללב לראות כיצד איש מבין הנוכחים לא התייחס אליה, כנראה בשלב הזה כבר התרגלו למופע היומי שלה והפסיקו להתרגש. אפילו הקבלן הראשי, זה עם הזקן הקצר, חולצת הפסים וקסדת המגן הצהובה, שיגר הוראות מעל ראשה, כאילו הייתה אוויר.

הבטתי בה לרגע קצר ממרחק ביטחון, תוהה אם לגשת אליה ולנסות להרגיעה או לסוב לאחור ולחזור בשעה שפויה יותר. באותה הזדמנות גם שאלתי את עצמי לאן נעלמה האישה המפויסת שרק שלשום הצהירה כי חבל לבזבז את ההווה על שטויות, המלכה שזה עתה זכתה מחדש בתואר האבוד שלה, זאת שהפכה בן־רגע למורה רוחנית שלוות נפש. היכן היא?

סבתא קלטה אותי בשנייה שהחלטתי להסתלק מהשטח, ומכיוון שלא ציפתה לבואי היא איבדה את המומנטום ועצרה בבת אחת את מתקפת השאגות שלה.

"למה את לא בבית הספר עכשיו?" מעניין שדווקא את הצעקה שלה לכיווני כל הנוכחים החליטו לשמוע. לרגע קצר כולם עצרו ממלאכתם, ועשרות עיניים סקרניות ננעצו בי. מההרגל כמעט התכווצתי במבוכה, אבל אז גרם לי כוח פנימי להזדקף ולחייך לעברם. אחד הפועלים חייך בחזרה, והקבלן המבולבל נסוג קצת. התקרבתי אליהם וניגשתי לסבתא. "רק באתי לראות איך את מסתדרת אחרי שחזרת לפה". נראה שהאווירה מסביב נרגעה. סבתא הסכימה להתלוות איתי אל הבית. "וגם רציתי לבדוק מה שלומך אחרי..." כמה שאני שונאת לשקר לה, "אחרי כל מה שעבר עלייך בשבוע שעבר".

"הבניין המחורבן הזה עוד יקצר לי את החיים", מלמלה ספק לעצמה ספק אליי ברגע שנסגרה הדלת מאחורי גבנו, "כנראה שכבר לא אזכה לשקט בחיים המקוללים האלה. הנה, רצית לדעת מה שלומי, אז... ככה זה".

הכרתי אותה מספיק טוב כדי לדעת שהיא מתכוונת לסחוט את הלימון המר הזה עד טיפתו האחרונה ושהיא בהחלט לא זקוקה לי כדי ליהנות ממתקפת הרחמים העצמיים הצפויה. היה ברור למדי שבשלב הבא היא תרצה להתבודד עם עצמה ותטיס אותי משם לבית הספר לפני שאספיק לממש את מטרתי, ולכן בטרם פתחה את פיה בשנית מיהרתי להוציא את "המלכה הירוקה" מהתא הצדדי של תיק בית הספר והנחתי אותה לפנינו, על שולחן פינת האוכל. "זה שלך, סבתא".

"מה זה?"

"הפרס המקורי בתחרות, היהלום הירוק, זה שכמעט כל העולם רודף אחריו", עקבתי אחר הבעתה כשהיא נטלה את "המלכה הירוקה" ובחנה אותה כאילו הייתה עגבנייה בדוכן הירקות בסופר, שום התלהבות לא נרשמה על פניה. "מתברר שכל הזמן זה היה אצלי בקופסת התפירה הישנה שנתת לי לפני המון שנים, זוכרת?"

היא עדיין לא אמרה דבר, רק הפכה את היהלום מצד לצד, הרימה אותו לכיוון האור וניסתה ללכוד את איכותו באמצעות מישוש פאותיו. "מממ... לא ממש", אמרה לבסוף בקול נטול עניין, "אני לא יכולה לזכור כל חתיכה של זבל שאני מסלקת מהבית". היא העבירה את המלכה מיד ליד כאומדת את משקלה, "אז כל המהומה הייתה בגלל השטות

הזאת?"

"השטות הזאת שווה מיליוני דולרים", הזכרתי לה וכשקלטתי את עקימת האף הספקנית שלה הוספתי: "מדובר באחד היהלומים הירוקים הנדירים ביותר בעולם". ולפני שהיא תפסול את דבריי בבוז מיהרתי לספר לה את קורותיה של "המלכה הירוקה" כפי שנמסרו לי מפיה של חוקרת היהלומים המהוללת, החל מהיותה עין שלישית במצח של אלה הינדית, דרך מסעה לקתרינה הגדולה ועד שהגיעה לידיים של האחים אשרובסקי. סבתא אמנם האזינה לסיפורי ברוב קשב אך עדיין לא נראתה מתפעלת. רוב הזמן נמתח בזווית פיה חיוך מזלזל, ורק אחרי שסיפרתי לה, הפעם באריכות, בלי דילוגים, על אודות הקללה המוטלת על כל בעליו של היהלום, נעשתה הבעת פניה חמורה.

"אז את אומרת שצדקתי כל הזמן ואני באמת מקוללת?" בהתחלה לא הצלחתי להעריך אם היא אכן רצינית או צוחקת על חשבוני, אבל אחרי שהנהנתי והיא פרצה בצחוק, הבנתי שהיא לא שינתה את דעתה על היהלום ושכל הסיפור היפה שלי תויק במוחה כלא יותר מאגדה אורבנית חביבה. וכשסבתא מחליטה לא להאמין למשהו שום דבר לא ישנה את דעתה. היא ניגשה אליי והניחה את "המלכה הירוקה" בכף ידי, ואז עטפה אותה בשתי כפות ידיה בדומה לתנועה שעידן עשה אתמול.

"קחי לך את הזכוכית הירוקה שלך ורוצי לבית הספר", היא הדביקה נשיקה למצחי, "ולהבא אל תאמיני לכל שטות שמספרים לך". היא סימנה שאין טעם למחות, כיוונה אותי ליציאה ושנייה לפני שנפרדה ממני הוסיפה: "כנראה שלמדתי לחיות עם הקללה שלי, ובכל אופן, בשלב הזה של החיים, שום דבר כבר לא יצליח להסיר אותה. עדיף שתשקיעי את הזמן שלך בדברים יותר חשובים".

למשך רגע ארוך נעצתי מבט בדלת הכניסה לאחר שזו נסגרה בחבטה מול פניי, ואחר כך משכתי בכתפיי, לפחות ניסיתי. וגם אם לא הצלחתי לגרום לה להתייחס ברצינות לדבריי, לפחות בידרתי אותה אחרי ההתרגזות של הבוקר. גם זה משהו.

כשיצאתי מחצר הבית לרחוב קלטתי מיד את השינוי באווירה. הכול מסביב היה שקט. מערבל הבטון הראשון סיים את מלאכתו ונסע לדרכו, השני עדיין עיבד את המלט. כנראה הפועלים ניצלו את רגעי ההפסקה הזמנית כדי לסעוד את ארוחת הבוקר שלהם בנקודה מרוחקת. האתר נראה כאילו נעזב בחופזה באמצע יום העבודה. הלוואי שברק יפגע בפרויקט המקולל הזה, איחלתי בכל לב לאויב החדש בחייה של סבתא וכבר התחלתי להתרחק משם, אבל אז קלטתי מהו הדבר שאני עדיין אוחזת בכף ידי המזיעה.

לא הייתי זקוקה ליותר מרבע דקה. מבט מהיר לצדדים, השטח נקי, שער הברזל פתוח לרווחה, כל המכשולים הוסרו ממסלול הנסיעה של מערבל הבטון, ואני מצאתי את עצמי ללא כל עיכוב עומדת בזווית ישרה מעל היציקה הלחה.

"היי שלום, 'המלכה הירוקה'", העניקתי מבט אחרון למלכה הנעלמת ומיד השלכתי אותה היישר לתוך גוש המלט, זה שעתיד להיות התקרה של קומה מינוס אחת בפרויקט המגורים החדש, "וקחי איתך את הקללה לבית החדש שלך". עוד הספקתי לראות אותה שוקעת ונעלמת בתוך התערובת האפורה כשלפתע החרידה אותי קריאה פתאומית מאחור: "מה את עושה פה באמצע יציקה? ילדה מטומטמת!" ועוד שפע קללות בשפה לא מוכרת. בראייה לאחור אני מניחה שזה לא היה הדבר הכי חכם להיעמד בקצה מסלול הנסיעה של מערבל בטון דקה לפני שהוא שופך מקרבו את תכולתו, ואם לא הייתי בורחת משם בזמן, רוב הסיכויים שגורלי היה כגורל "המלכה הירוקה". זה בהחלט היה קרוב. עוד הצלחתי לקלוט את צעקות הפועלים האחרים שהצטרפו לחברם לפני שיצאתי מטווח השמיעה שלהם, ורק אחרי שהשתכנעתי שלא רודפים אחריי צמד מערבלי בטון וחבורת פועלי בניין נזעמים, רק אז עצרתי והסתובבתי לאחור. האתר עמד על תילו, שום סימנים לקללה מתפתחת לא ניכרו בו עדיין.

"מה חשבת לעצמך?" תהיתי בזמן ששלפתי את הנייד הרוטט מתוך התיק שלי. ווטסאפ מסבתא: **במחשבה שנייה, אישה אשר נכדתה מגיעה בבוקר יום ראשון רק כדי לשאול לשלומה לעולם לא תוכל להיקרא מקוללת. כל השאר, שטויות. רוצי לבית ספר!** בתוספת נשיקה אדומה.

צחקתי בקול. עיתוי מושלם.

"קבלו את האישה שצודקת תמיד: מלכת הצפון, העמק וההר האחת והיחידה", מלמלתי בזמן שפניתי לכיוון תחנת האוטובוס.

וכל השאר באמת שטויות.